ELIZABETH BONTEMPS

Nu pierde speranţa

Traducerea şi adaptarea în limba română de MARIANA COSTESCU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

— Ceva interesant la bord, în călătoria asta?

Toni Morelli se întoarse de la balustradă, zâmbind colegei sale, Carol Boyd, directorul croazierei. Părul ei negru, strălucitor, ridicat într-un coc în vârful capului, contrasta izbitor cu blondul sofisticat, strâns la spate, al Carolei, şi deşi uniformele lor roşu-aprins erau identice, existau foarte puţine asemănări între ele.

— Da, admise Toni, cu vocea-i uşor răguşită, buzele ei generoase schiţând un zâmbet maliţios. Doi bruneţi, înalţi şi foarte chipeşi şi câţiva nordici.

— Serios? Carole se lipi de balustradă, scrutând cu privirea spaţiul de trecere spre pasarela ce conducea sus pe vas.

— Serios, răspunse Toni, sec. Nu-ţi rămâne decât să le arunci soţiile sau prietenele peste bord şi vei avea două săptămâni minunate.

Strâmbându-se, Carol întoarse capul.

— De ce oare, cei mai buni bărbaţi sunt întotdeauna ocupaţi? De ce nu pleacă niciodată singuri în croazieră?

Pe mine nu mă mai interesează ce se întâmplă, după ce ne întoarcem în port.

Fără obligaţii, asta este deviza mea. După mine, cine s-a fript o dată într-un mariaj, suflă şi în iaurt. Depărtându-se de balustradă, îi aruncă Toniei peste umăr. Ne vedem jos, iubito. Mă topesc în ploaia asta!

Într-adevăr, ploua mocnit, dar Toni nu luă în seamă picăturile care-i făceau părul negru să sclipească în mii de scântei, îndreptându-şi din nou atenţia spre pasagerii grăbindu-se către pasarela acoperită.

Era la fel ca în fiecare croazieră. Îşi ocupă locul obişnuit, scrutând cu privirea nou-sosiţii, aşteptându-se,

uşor temătoare, să recunoască vreunul dintre pasagerii trecuţi de cincizeci de ani, care, plini de zel, anticipau călătoria de la Los Angeles în însoritele porturi mexicane: Cabo San Lucas, Mazatlan, Puerto Vallarta, Acapulco.

Era totuşi puţin probabil să vadă vreo persoană pe care o cunoscuse cât trăise alături de Jay Stanford. Lumea pe care o frecventaseră, în timpul scurtului lor mariaj, ar fi ales pentru o astfel de călătorie un vas mai modern decât bătrânul, dar confortabilul Aztec Queen. Se zvonea că un potenţial cumpărător al bătrânei doamne a mării, urma să fie la bord în această croazieră. Căpitanul Vance, care fusese la comandă încă de când ea era o adolescentă, nici nu confirmă, nici nu negă zvonul, dar personalul de serviciu simţise dorinţa lui tacită ca totul să meargă strună în această călătorie.

Hyram Vance fusese mântuitorul Toniei în momentul în care aceasta nu ştia încotro s-o apuce. Prieten apropiat al tatălui ei, un italo-american din Seattle, Hyram îi sugerase, într-una din rarele ocazii când părăsea vasul, să se angajeze ca asistent al directorului de croazieră. „Nimic nu se compară cu viaţa la bord”, îi spusese acesta, pentru a-i alunga amărăciunea provocată de eşecul mariajului ei.

Asta fusese cu doi ani înainte, şi Toni îşi cultivase talentul, necunoscut până acum, de a-i încuraja pe pasageri să se detaşeze de viaţa de zi cu zi şi să se bucure de jocurile, concursurile, balurile mascate şi spectacolele de la bord. În acelaşi timp, reuşise să uite de propria nefericire, acum gândindu-se numai ocazional la Jay Stanford, la căsătoria cu unul dintre cei mai promiţători industriaşi ai Americii.

După unele rapoarte din presă, Jay nu mai era doar un tip promiţător. El reuşise. Profiturile din afacerile cu oţel, precum şi din minele, miraculos activate, din Mid-West, păreau să-i fi picat în poală şi acum era cunoscut drept cel mai tânăr industriaş care-şi croise drum spre vârf dintr-o relativă obscuritate.

Numai că nimic nu-i picase în poală, Toni ştia foarte bine. O ambiţie nemiloasă îl condusese dintr-o copilărie

plină de lipsuri, pe culmile cele mai înalte ale succesului. Şi asta pentru că fusese gata să sacrifice orice alt lucru. Cum fusese căsătoria lor.

Dragostea înflăcărată care-i unise la început durase doar câteva luni de la căsătoria lor, apoi, treptat, începuse să se diminueze din cauza prea multor nopţi dedicate afacerilor, prea multor călătorii în afara oraşului, care o lăsau pe Toni frustrată şi singură. Iluzia şefului îndrăgostindu-se şi căsătorindu-se cu una dintre angajatele lui, fusese doar prea reală.

Şi Toni fusese o angajată promiţătoare a departamentului de personal al companiei Stanford Industries. Chicago îi oferise perspective mult mai luminoase decât oraşul său natal, Seattle, acest lucru fiind confirmat când fusese angajată ca director adjunct în departamentul de personal la Stanford Industries, la trei zile de la sosirea în Chicago. Se mutase din hotelul Wishort, pentru tinere necăsătorite, într-un apartament micuţ, dar atrăgător, aproape de turnul în care-şi avea sediul compania Stanford Industries, apartament unde, după luni de zile, Jay îi spusese, strâmbând din nas: „Ei bine, dacă altfel nu te pot avea, bănuiesc că trebuie să mă căsătoresc cu tine”.

Venind de la un bărbat ca Jay Stanford, acea afirmaţie era fără precedent în trecutul lui amoros. Femeile, chiar şi înainte să devină copleşitor de bogat, îl găseau atrăgător. Căsătorite sau nu, se întreceau în a-i atrage atenţia, şi Toni realizase, în noaptea nunţii lor, că nu era deloc un novice în arta amorului. Dar asta n-o descurajase, ştiind că din acel moment urma să fie doar al ei. Ea dăduse frâu liber pasiunii unei fete de douăzeci şi trei de ani, răspunzând, fără reţinere, fiecărui sărut, fiecărei dezmierdări.

Dar fusese naivă să presupună că răspunsurile ei nevinovate puteau satisface plăcerile unui bărbat experimentat ca Jay Stanford. Afacerile lui erau într-o ascensiune vertiginoasă la vremea aceea, necesitând călătorii neprevăzute la New York.

Milwaukee, Mid-West. Şi în toate aceste călătorii era însoţit de Gloria Powell, director adjunct în departamentul juridic al companiei. Înaltă, cu un trup atrăgător şi părul blond natural, Gloria nu făcea niciun efort să-şi ascundă, în prezenţa Toniei, privirile posesive îndreptate spre Jay.

O posesie pe care Toni o ignorase până în noaptea în care-l sunase pe Jay la hotelul din Cleveland, nerăbdătoare să aplaneze cearta pe care o avuseseră înainte ca el să părăsească luxosul apartament în care locuiau. Certurile născute din frustrare şi singurătate deveniseră tot mai dese, cu fiecare plecare a lui.

Gloria răspunsese la telefonul din apartamentul lui, în ciuda orei înaintate, vocea fiindu-i seducător de răguşită când îi spusese: „Jay este la duş. Vrei să-l chem?"

Aceea fusese noaptea în care Toni îşi făcuse bagajele şi-l părăsise pe Jay.

Întoarsă în casa părinţilor ei din Seattle, aşteptase ca el s-o sune, să vină şi să-i spună că nu putea trăi fără ea, cum şi ea simţea că parcă un organ vital îi fusese smuls din trup.

Dar nimic. Niciun telefon, nicio scrisoare, până la notificarea primită de la avocaţii lui, prin care era înştiinţată că Jay intenţiona să introducă acţiunea de divorţ. Atunci, acceptase oferta căpitanului Vance de a se angaja pe vasul acestuia. Jay dorise să-şi recapete libertatea şi ea nu-i contestase acel drept.

Dând să plece, Toni mai aruncă o ultimă privire peste balustradă, când silueta unui bărbat singur ieşi din spaţiul de îmbarcare, îndreptându-se spre pasarelă. În ciuda pălăriei care-i ascundea faţa, poziţia umerilor, relevând siguranţă de sine, şi pasul sprinten, puteau fi ale lui Jay. Chiar şi geamantanul voluminos din mâna lui se adăuga asemănării, şi mâinile lui Toni se încleştară din nou pe balustradă.

Oare nu se va sfârşi niciodată această strângere de inimă în faţa unei speranţe urmată de o crudă dezamăgire? Nu-l mai văzuse pe Jay de doi ani şi jumătate, totuşi apariţia bruscă a acelui străin îi acceleră bătăile inimii şi-i

umezii palmele.

Plecând brusc de lângă balustradă, Toni îşi spuse, intrând în căldura plăcută din interiorul vasului, că acel bărbat îi atinsese o coardă sensibilă doar pentru că, afară pe punte, îşi amintise de Jay. Cu uşurinţa unei practici îndelungate, îşi alungă din minte trecutul şi păşi în holul spaţios de pe puntea de jos.

Zâmbind, se strecură printre pasagerii care aşteptau să fie direcţionaţi spre cabine. Nu era datoria ei să-i însoţească la cabinele lor, dar deseori dădea o mână de ajutor, când nu erau suficienţi stewarzi. Adora atmosfera plină de entuziasm din hol, la începutul fiecărei croaziere. Mulţi dintre pasageri navigau pentru prima dată, aducând cu ei stresul şi grijile din viaţa cotidiană. Dar după două săptămâni la bord, săptămâni pline de soare şi distracţii, aceiaşi oameni erau de nerecunoscut.

— Pot să ajut cu ceva? îi murmură ea lui Rick Warren, dându-şi jos pelerina de ploaie.

Rick era contabilul vasului şi-şi luase foarte în serios îndatoririle.

— Mulţumesc, Toni. Cei de acolo sunt pentru puntea C, îi indică acesta un grup de zece – doisprezece călători, ce se agita în faţa lifturilor. Poţi să te descurci cu ei?

— Desigur, răspunse ea vesel, îndreptându-se spre grup.

Apăsând butonul liftului, li se adresă:

— Vă rog să mă urmaţi, vă conduc la cabinele dumneavoastră.

— Ooo! exclamă un tânăr, abia trecut de douăzeci de ani, aflându-se acolo, evident, pentru a se bucura de distracţiile promise în pliante. Ne aduci şi cafeaua la pat, dimineaţa?

— Las această plăcere stewarzilor, îi replică ea încet.

Ajunşi pe puntea C, le spuse, cu drăgălăşenie:

— Vă las acum să vă instalaţi şi să vă familiarizaţi cu vasul. Dar mâine dimineaţă voi începe ziua cu gimnastică pe Sun Deck. În cabină găsiţi toate informaţiile despre activităţile de la bord şi vă rog să vă alegeţi ceea ce vă

place.

— Tu îmi placi, murmură acelaşi tânăr, mergând în spatele ei pe coridorul ce părea fără sfârşit. Ce spui, ne întâlnim când vei fi liberă?

— Odată ce pornim la drum, voi avea foarte puţin timp liber, îi spuse Toni cu răceală, mulţumită că individul avea una dintre primele cabine din drumul lor.

Când Toni se întoarse, în hol nu mai era niciun pasager, şi Rick arăta foarte relaxat. Toni îi spuse, zâmbind:

— Înţeleg că nu mai este nevoie de mine.

— În ceea ce mă priveşte, întotdeauna este nevoie de tine, îi spuse Rick, cu o voce emoţionată. Nu trebuie să ţi se spună asta.

Aşa era. Toni ştia că, la cel mai mic semn, Rick s-ar fi căsătorit cu ea şi ar fi făcut tot ce-i stătea în putere, pentru a o face fericită. Era un bărbat drăguţ, hotărât şi serios – poate prea serios, îşi spuse ea, studiindu-i părul blond, pieptănat cu grijă spre spate, şi faţa frumoasă. Jay era foarte serios, când era vorba de afaceri, dar cu ea fusese exact contrariul. Amândoi aveau un dezvoltat simţ al umorului, fiind pe aceeaşi lungime de undă, chiar şi în cele mai ridicole situaţii. Între ei se stabilise o legătură foarte strânsă, care era greu de distrus acum, când pentru Toni alţi bărbaţi apăruseră la orizont.

Din nou Jay! De ce nu putea să-l uite? se întrebă furioasă, luându-şi la revedere de la Rick şi îndreptându-se spre cabina pe care o împărţea cu Carole, pe puntea E, deasupra sălii motoarelor. Divorţul era ultimul lucru pe care-l puteai obţine într-un mariaj, şi ea şi Jay erau divorţaţi. Nimic, nici măcar incendiul care distrusese casa părintească din Seattle, curmând viaţa tatălui ei, nu putea şterge ultimele cuvinte ale mamei ei, de pe patul de spital.

— Scrisoarea… avocaţii lui Jay… au venit acum câteva zile. Mama ei îşi ridicase capul, cu ultimele puteri, pentru a o privi cu disperare pe Toni, în ochi. Găseşte-ţi un bărbat bun. care să aibă grijă de tine. să te iubească.

— Aşa voi face, mamă. Toni fusese şocată, realizând

că scrisoarea despre care vorbea mama ei trebuia să fie hotărârea de divorţ, pe care o aştepta.

Ea nu făcuse nimic pentru a obţine vreo copie. Era destul de uşor să intre în posesia uneia, când va veni timpul să-şi dorească să se mărite din nou.

Se pare că a sosit timpul, cugetă ea, trântindu-se pe patul îngust, despărţit de al Carolei de masa de toaletă. Nu putea să continue la nesfârşit, amintindu-şi de Jay şi dragostea pe care o împărtăşiseră odată. O parte din ea nu va uita niciodată nopţile minunate, când pasiunea făcuse să dispară orice altceva, mai puţin dorinţa de a dărui, de a primi.

— Bună. Carole intră ca o vijelie în cabină, uitându-se cu un ochi critic la figura abătută a Toniei. De ce eşti aşa posomorâtă? Cumva contabilul nostru te-a lăsat pentru blonda fascinantă cazată pe puntea specială? Punându-şi pe trupul atrăgător un halat de mătase, se îndreptă spre baia din cabină. Atâta timp cât îşi ţine ghearele departe de tipul atrăgător pe care l-am zărit urcând la bord în ultimul minut, nu mă voi certa cu ea. Se zvoneşte că domnul Brownlea va fi cu ochii pe hârbul ăsta, intenţionând să-l cumpere.

— Nu te deranjează că un străin este la bord, spionându-ne fiecare mişcare?

Carole deschise uşa micului duş din baie.

— Nu, dacă asta înseamnă să se facă unele schimbări, foarte necesare pe aici. Cum ar fi, să ne mute în apartamente unde apa este fierbinte, nu călâie, sau chiar rece şi unde nu eşti obligat să adormi în zgomotul motoarelor.

— O visătoare. Toni zâmbi în direcţia uşii închise de la baie. Niciun om de afaceri, interesat în profit nu şi-ar caza personalul în apartamente ca cele descrise de Carole. Plătind, pasagerii aveau întotdeauna pretenţii la confort, şi aşa era normal. Totuşi, compania pierdea bani constant.

Acest gând conducea spre un altul. Oare domnul Brownlea era genul de om care să aprecieze adevărata valoare a lui Aztec Queen? Existau persoane care veneau

anual în croazieră pe bătrânul vas, preferând lipsa aglomeraţiei şi atitudinea prietenoasă a echipajului. Factori care se resimţeau foarte puţin în plan financiar. Jay, cu perspicacitatea lui de om de afaceri, ar aprecia-o.

Oftând, Toni se ridică de pe pat. Dacă trebuia să se alăture echipajului pentru a-l impresiona pe domnul Brownlea cu valoarea vasului Queen, era mai bine să-şi scoată din minte vreo comparaţie cu Jay.

— …şi sus… şi jos… şi sus… şi jos… şi… relaxaţi-vă.

Toni se ridică, urmărindu-i revenind la poziţia de drepţi, lăsându-şi uşuraţi braţele pe lângă corp, culoarea sănătoasă din obrajii lor dovedind beneficiul exerciţiilor efectuate. Pentru Toni nu era niciodată o corvoadă programul de gimnastică de dimineaţă. Carole însă era în formă seara, preferând să-şi petreacă primele orele ale dimineţii în pat.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, se auzi lângă ea vocea stewardului englez al căpitanului Vance. Domnul căpitan Vance vă cheamă la el în apartament.

— Acum? Toni se întoarse spre stewardul mititel şi plin de zel.

— Da, domnişoară. Vă aşteaptă în camera de zi.

— Oh. Bine, spune-i că vin imediat după ce mă schimb în uniformă.

— Iertaţi-mă domnişoară, dar domnul căpitan a spus să veniţi aşa cum sunteţi.

— Bine, roboţel.

Voi fi acolo în două minute.

Toni îşi încruntă sprâncenele, îngrijorată, urmărindu-l pe steward îndreptându-se către apartamentul căpitanului. Era ceva neobişnuit pentru căpitanul Vance, să cheme pe unul dintre angajaţi în apartamentul său, mai ales aşa de dimineaţă.

Hyram Vance, cu figura lui prietenoasă, foarte familiară ei, se îndrepta spre bar, când ea bătu la uşă, păşind în cameră.

— Intră, Toni, o invită el, cu vocea lui răguşită. Îmi pare rău că te-am luat de la micul dejun, dar este ceva

important.

— Bănuiesc, replică Toni, îndreptându-se spre bar şi turnându-şi cafea într-o ceaşcă. S-a întâmplat ceva, domnule căpitan?

— Nu. Nu încă, cel puţin. Se duse lângă ea, întinzând automat mâna după o ceaşcă de cafea. Poate ai auzit, Toni, continuă el, făcându-i semn să ia loc într-un fotoliu, că avem un pasager foarte important la bord.

— Domnul Brownlea? întrebă ea, cu subtilitate.

— Da. El. Reprezintă o companie care e posibil să fie interesată să investească in Queen. Făcu o pauză, apoi continuă, cu greutate: Nu este nevoie să-ţi spun cât de important este, pentru continuarea călătoriilor, ca el să fie. plăcut impresionat de priceperea noastră, de buna impresie pe care am făcut-o în rândul pasagerilor noştri.

— Desigur, domnule. Sunt sigură că sunt în asentimentul întregului echipaj, când afirm că vom face tot ce este posibil pentru.

Vocea profundă îi întrerupse cuvintele bombastice.

— Ştiu că mă pot bizui pe echipaj, Toni. Numai că oh, la naiba, sunt atâtea probleme cu vasul ăsta bătrân, încât nu văd ca cineva să-l considere o afacere profitabilă.

— Domnule căpitan, în zilele noastre, oricine poate pleca într-o croazieră spre Mexic, pe un vas de un lux inimaginabil, şi foarte mulţi o fac. Dar nicăieri nu găseşti ambianţa, serviciile şi distracţiile oferite de Aztec Queen.

Hyram Vance râse pe înfundate.

— M-ai convins, Toni. Tot ce trebuie să faci este să-l convingi pe domnul Brownlea. Te aşteaptă în apartamentul lui, chiar acum.

— Pe mine?

— Doreşte să stea de vorbă cu fiecare membru al personalului în parte, începând cu tine. Probabil a aflat deja că Boyd nu este în cea mai bună formă până după-amiază.

Toni îşi termină cafeaua şi se ridică în picioare.

— Mă duc să mă schimb, spuse ea, coborându-şi privirea pe treningul umed de transpiraţie.

— Nu, interveni căpitanul îngândurat. Cred că ar fi mai bine să te prezinţi în hainele de lucru. Aşa va înţelege că membrii echipajului nu devin activi doar când începe să cânte orchestra.

Toni încă nu era convinsă că treningul era o ţinută tocmai potrivită pentru un interviu, când bătu uşor în uşa apartamentului şase. S-ar fi simţit mult mai încrezătoare în uniforma alb cu roşu.

O voce înăbuşită, bărbătească, îi spuse să intre şi, deschizând uşa, Toni pătrunse în luxosul apartament. Din baia spaţioasă din stânga ei, auzi invitaţia de a se simţi ca acasă. Zgomotul unui aparat electric de ras o lămuri ce făcea ocupantul apartamentului. Aşezându-se lângă fereastră, se întrebă iritată de ce bărbatul hotărâse să înceapă discuţiile cu echipajul, atât de devreme dimineaţa.

Probabil domnul Brownlea era la fel de arogant ca toţi oamenii de afaceri de succes, pe care-i cunoscuse când era cu Jay. Siguri pe puterea pe care le-o ofereau banii, încrezători în propria lor invincibilitate.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, Antonia.

Toni înlemni, privirea rămânându-i fixată pe albastrul oceanului din spatele ferestrei. Trebuie că înnebunise! Domnul Brownlea avea vocea lui Jay, rostindu-i numele întreg, aşa cum numai el o făcuse vreodată.

Îşi întoarse încet capul în direcţia din care se auzise vocea.

Capitolul 2

— Tu?

Şocată, Toni cuprinse cu privirea trupul bine legat, părul des, negru şi ochii cenuşii, mai reci ca niciodată, în timp ce Jay intră în salon.

— Se pare că mă aşteptai.

Vocea lui era la fel de fascinantă, ca întotdeauna. Toni şi umezi buzele care i se uscaseră brusc.

— Îl aşteptam pe domnul Brownlea.

— Din păcate, domnul Brownlea n-a putut veni. Îi ţin eu locul.

Privirea plină de mirare a Toniei întâlni ochii cenuşii

prietenoşi. Exista oare un domn Brownlea? Sau Jay, dintr-un motiv numai de el ştiut, se îmbarcase sub un nume fals? Odată ce şocul iniţial de a-l revedea pe Jay se atenuă un pic, Toni fu cuprinsă de o imensă dezamăgire. Căpitanul Vance se bazase pe sensibilizarea domnului Brownlea, salvând astfel Aztec Queen. Mintea analitică a lui Jay va cântări instantaneu argumentele pro şi contra, aşa cum o făcea în toate afacerile şi ea ştia în care parte va înclina balanţa. În plus, vasele de agrement nu intrau în sfera lui de activitate.

— De ce faci asta, Jay? întrebă ea cu o voce răguşită, clipind pentru a-şi alunga lacrimile din ochii întunecaţi.

Pentru un lung moment, el o privi cu atenţie, apoi spuse cu blândeţe.

— Este chiar atât de important pentru tine?

— Normal că este important! replică Toni, cu înflăcărare. Căpitanul Vance se gândea că domnul Brownlea putea să-şi convingă compania să... cumpere Aztec Queen.

— Întâmplător, Brownlea lucrează pentru mine. Ce te face să crezi că eu n-aş fi interesat să cumpăr? Jay îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe pervazul ferestrei, lumina venită din spate făcând aproape imposibil de citit expresia de pe faţa lui. Se părea că-şi reluase obiceiul la care renunţase în timpul mariajului lor, spunându-i că n-avea nevoie de nimic altceva, în afară de ea.

— Tu? întrebă ea, pe un ton dispreţuitor. Tu n-ai cumpărat niciodată ceva fără să ai un profit substanţial.

— Şi Queen, n-o poate face?

— Ar putea, cu câteva îmbunătăţiri.

— Câteva? Jay râse batjocoritor. Din câte am văzut până acum, trebuie revizuită din chilă până în vârf, sau cum s-o spune în termeni nautici.

— Dar merită, strigă Toni, muşcându-şi buza. Jay, ai urcat la bord pentru a cerceta nava, sau ai avut, într-adevăr, vreun motiv ascuns?

— Am avut mai multe motive, admise cu seninătate, fixându-şi privirea pe vârful aprins al ţigării. În primul

rând, să văd ce face soţia mea, fără mine.

— Fac foarte bine şi, oricum, nu cred că mai este treaba ta. Ai divorţat de mine, îţi aminteşti?

Toni nu mai văzuse vreodată pe cineva îngheţând, dar asta se întâmplă cu Jay. Singurul lucru care se mişca la el, era fumul albastru al ţigării pe care o ţinea aproape de faţă.

Apoi, lăsându-şi mâna în jos, strivi ţigara în scrumiera de metal.

— Tu n-ai fost niciodată divorţată, Toni.

Eşti încă soţia mea.

Nu mai exista niciun zgomot în salon, în afară de bătăile accelerate ale inimii Toniei ce-i răsunau în urechi, făcând-o să uite de orice altceva.

Foarte slab, auzi vocea fermă a lui Jay.

— N-ai primit scrisoarea mea, în care-ţi spuneam că m-am răzgândit?

Vino aici şi ia loc.

Chiar şi prin bluza groasă de trening, simţi căldura atingerii lui, când o ajută să se aşeze într-un fotoliu, mângâind-o pe ceafă. Gestul o trezi la realitate, şi Toni îşi ridică privirea uimită spre faţa lui încordată.

— Aia trebuie să fi fost. scrisoarea despre care mi-a spus mama, înainte de a muri, se bâlbâi ea. Cea care a ars în incendiu.

— Incendiu? Ce incendiu?

Jay se aşeză pe vine, lângă fotoliul ei.

— Casa. a ars acum un an. Tata a. murit pe loc, dar mama mai era în viaţă când m-am întors în Seattle. Mi-a spus despre. scrisoarea de la avocaţi. Am crezut. Îşi îngrop faţa în mâini, încheind cu o voce înăbuşită. Am crezut că era hotărârea de divorţ.

Jay o cuprinse cu braţele, ridicând-o din fotoliu, şi o strânse cu putere la piept.

— De ce nu mi-ai spus? gemu el, cu buzele lipite de părul ei. La naiba, dacă aş fi ştiut.

Toni se desprinse din îmbrăţişare, nemulţumită că cedase cu atâta uşurinţă farmecului lui.

— De ce să-ţi fi spus? întrebă cu amărăciune, ducându-se să se sprijine de batardou. Pe tine nu te-a interesat să vii să mă vezi. nici măcar pentru a-mi turna o minciună în legătură cu prezenţa Gloriei în camera ta, la miezul nopţii.

Jay o prinse de braţ cu atâta putere, încât Toni s-ar fi clătinat dacă n-ar fi ţinut-o strâns de umeri.

— De asta ai plecat? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Din cauza Gloriei? Dacă Gloria se afla în camera mea la miezul nopţii, se întâmpla doar în scop de afaceri.

— Şi presupun că tu te răcoreai la duş după o şedinţă foarte fierbinte, nu? Ea ridică din sprâncene, batjocoritor.

— Gloria n-a însemnat nimic pentru mine, cu mult înainte de căsătoria noastră, replică el printre dinţi.

Atunci, ca într-o scenă dintr-o comedie proastă, se auzi o scurtă bătaie în uşă şi Gloria Powell intră în apartament. Zveltă, într-un costum-pantalon roşu, ajunse aproape de uşa dormitorului, fără să observe că Jay o ţinea strâns de umeri pe Toni.

— Jay, trebuie să-ţi repet că toată ideea asta este absolut. oh! Faţa i se îmbujoră, devenindu-i apoi albă. Tu eşti?

— Da, eu, confirmă Toni cu hotărâre, îndepărtând mâinile lui Jay şi aruncându-i o privire dispreţuitoare, înainte de a se îndrepta spre uşă. Dar nu vreau să vă întrerup discuţia. de afaceri.

Simţindu-se în dezavantaj în treningul transpirat, Toni părăsi apartamentul, pornind către liftul ce urma s-o ducă la cabina ei.

Carol era încă sub plapumă.

Socul de a se fi întâlnit, nu numai cu Jay, dar şi cu femeia care-i destrămase căsnicia, îi crea o stare de deprimare.

Pregătindu-se pentru micul dejun, făcu un duş scurt şi se schimbă în uniformă, braţele bronzate contrastând izbitor cu albul tricoului fără mâneci. Uimitor, era doar puţin trecut de opt şi jumătate când intră în sufrageria din centrul vasului, unde personalul avea rezervată o masă.

De obicei, la prânz şi la cină, la masa lor era mare veselie, generată în principal de subalternii Carolei şi ai Toniei, dar acum, doar una dintre cele două asistente de la bord o salută pe Toni, când aceasta îşi ocupă locul la masă.

— Bună, Toni, îi spuse Trudy Fleming, posomorâtă. Ce mai faci?

— N-o să-ţi vină să crezi, răspunse Toni cu tristeţe, făcându-i semn unui chelner, care veni imediat lângă ea. Grapefrut, pâine prăjită şi cafea, te rog, Mario.

Tânărul ridică din sprâncene.

— Cu aşa o dietă, domnişoară Morelli, n-o să vă găsiţi un bărbat demn de dumneavoastră.

— Atunci, va trebui să mă mulţumesc cu mai puţin, glumi Toni, cu o seninătate care era departe de starea ei de spirit.

De ce se hotărâse Jay să vină în croazieră pe Aztec Queen? întrebarea o măcina. Nu putea să creadă că era serios interesat să cumpere bătrânul vas. După standardele majorităţii oamenilor de afaceri, acesta era ca proverbialul elefant alb, pe care ţi-l doreşti, dar este prea costisitor. Deci, altul trebuia să fie motivul lui Jay.

Ea? în niciun caz, avusese destul timp la dispoziţie pentru o împăcare, dacă şi-ar fi dorit. Dar pe el nu-l interesase să vină după ea în Seattle. O lăsase să plece, ca şi când nu mai reprezenta absolut nimic pentru el. Biletul pe care i-l lăsase nu-i trezise nici cea mai mică bănuială despre gelozia ce o rodea când se întreba, de câte ori plecase din braţele ei, direct în cele ale Gloriei. De fapt, cealaltă femeie petrecuse mai multe ore cu el, decât Toni, soţia lui.

Luând o linguriţă din sucul acidulat de grapefrut adus de Mario, Toniei îi reveni în minte faptul că încă mai era căsătorită cu Jay, că încă era soţia lui.

Atât de mult timp crezuse că era o femeie liberă, divorţată, îndreptăţită să se gândească la un alt mariaj, încât gândul că, legal, încă era legată de Jay, o uluia.

Legal. Ce însemna legea, când între un bărbat şi o femeie nu mai exista nicio legătură sentimentală? Absolut

nimic. Dispoziţiile lagale puteau fi combătute oricând.

Totuşi, oare era sinceră cu ea, negându-şi bătăile accelerate ale inimii, când Jay o luase în braţe în salon? în acele câteva momente, pentru ei, timpul parcă se întorsese înapoi. Întreaga ei fiinţă tânjise să-i simtă trupul masculin explorând moliciunea caldă a trupului ei, să simtă dulcele triumf al posesiunii.

Toni trânti cu zgomot lingurinţa în farfurie, împingând brusc scaunul în spate.

— Te simţi bine, Toni? Scoasă din starea de apatie, Trudy privi neliniştită în jur.

— Da, numai că nu. nu mi-e foarte foame în dimineaţa asta şi tocmai mi-am amintit că trebuie să organizez competiţia de înot a copiilor.

Cu această scuză improvizată, Toni părăsi sufrageria, trezindu-se, câteva minute mai târziu, în faţa biroului contabilului, fără să-şi amintească foarte bine ce căuta acolo. Marian Lester, ajutorul contabilului, o privi contrariată. Nu mai era niciun secret că Marian era interesată de Rick Warren şi că Rick o aprecia, în principal, pentru calmul de care dădea dovadă în relaţiile cu clienţii mânioşi, sau în situaţiile de criză, iminente într-o călătorie.

— Rick este cu domnul căpitan, acum, îi spuse aceasta Toniei. Pot să te ajut cu ceva?

Toni se uită pierdută la ea, apoi, cu un efort deosebit, îşi adună minţile.

— Ăă. da. Aş dori o listă cu toţi copiii sub doisprezece ani, pentru concursul de înot de după-amiază. Poţi să-mi dai aşa ceva?

— Normal, îi răspunse Marian sec, ţinând cont că eu o voi dactilografia.

Cu un aer arogant, porni spre un mic birou în care erau ţinute documentele vasului. În câteva minute se întoarse cu o hârtie dactilografiată cu posibilii participanţi la competiţie.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Toni, absentă, coborându-şi privirea pe listă, când Rick Warren se opri

lângă ea.

— Bună, Toni, o salută acesta, pe un ton plin de afecţiune, care o făcu pe Marian să strângă din dinţi. Îţi pot fi de vreun folos?

— Nu, mulţumesc, m-a ajutat Marian.

Rick o urmă spre uşa de intrare în hol.

— Ne vedem diseară, după cină?

Nu era ceva neobişnuit pentru ea să facă seara o scurtă plimbare cu Rick pe punte, abordând, de obicei, un subiect foarte drag lui – debarcările de odinioară pe ţărmurile Americii de Nord ale unor căpitani celebri, precum Valdez, Cook, Vancouver. În seara asta însă Toni ştia că avea alte lucruri la care să se gândească.

Lucruri precum prezenţa stânjenitoare a lui Jay pe puntea luxuriantă de jos. Şi Gloria.

— Nu în seara asta, Rick, răspunse ea, pornind spre lift. Croaziera asta va fi diferită de celelalte, am impresia.

Pentru ea, urma să fie. În momentul în care intră în sufragerie, era conştientă de starea tensionată în care se afla, stare care se amplifica pe măsură ce înainta printre mesele pasagerilor radiind de fericire, în drumul ei spre cea a echipajului.

Părea inevitabil ca, odată ce-şi ocupase locul la masa rotundă, să nu-şi plimbe privirea prin încăpere şi să întâlnească ochii neprietenoşi ai lui Jay, la masa căpitanului.

După un lung moment, ochii îi sclipiră la femeia care-l ţinea posesiv de braţ pe Jay. Gloria.

Cinei tihnite îi urmă dansul, în holul frumos decorat de lângă salon. În afară de grupul de tineri care alesese discoteca de pe Sun

Deck, majoritatea pasagerilor îşi petrecu cel puţin o oră în atmosfera de bună dispoziţie din salonul Bronze, unde se putea dansa pe ritmuri mai lente, între mini spectacolele de calitate, susţinute de staruri foarte cunoscute ale scenei şi ecranului.

Prezenţa Toniei la această seară deosebită nu era absolut necesară, prin urmare, când Rick se aplecă la

urechea ei şi-i spuse: „Nu vrei să iei o gură de aer?” se ridică bucuroasă şi-l urmă pe puntea din faţa holului.

— Care-i atmosfera la masa ta, în croaziera asta? îl întrebă Toni, păşind alături de el pe punte.

— Ca de obicei, mormăi Rick. Aşa cum masa căpitanului era în centrul atenţiei, în Salonul Acapulco, la fel era şi masa contabilului, în salonul Mazatlan. Existând două sufragerii, toţi pasagerii puteau lua masa în acelaşi timp. Două fete bătrâne, pline de speranţă, şi două cupluri căsătorite de mult.

— Cel puţin, de data asta nu vei mai avea probleme, îl tachină Toni, referindu-se la cele două fiice, deloc atrăgătoare, ale unui fanatic religios şi soţiei acestuia, cu care împărţise masa în ultima croazieră. Fetele făcuseră tot posibilul să-i facă viaţa imposibilă.

— Nu voi mai avea nicio problemă dacă voi spune că mă aşteaptă o soţie în port, spuse Rick foarte serios, prinzând-o de braţ şi trăgând-o lângă balustradă. Ştii că sunt nebun după tine, Toni.

— Oh, Rick. Neputincioasă, Toni îşi fixă privirea în ochii lui albaştri. Ce putea să-i spună? Că fostul et soţ. nu, soţul ei. se afla la bord, şi că era la fel de atrasă de el ca atunci când era doar o puştoaică naivă care lucra în subordinea lui?

Nu, ar fi fost culmea să-l lase pe Jay Stanford să intervină în viaţa ei, acum. O făcuse să sufere prea mult în trecut.

— Arată-mi, Rick, spuse ea, lipindu-se brusc de trupul lui, arată-mi cât de nebun eşti după mine.

Rick îi răspunse, aşa cum se aştepta, strângând-o în braţe şi sărutând-o cu afecţiune, o afecţiune care niciodată nu se va transforma în înflăcărarea lui Jay, când făcuseră dragoste.

La naiba cu Jay! Oare nu va putea uita niciodată tulburarea pe care i-o provoca doar un simplu sărut al lui Jay? Având senzaţia că o umbră se mişcase în apropierea lor, se desprinse din îmbrăţişarea lui Rick, trecându-şi mâna prin păr. Ce importanţă avea dacă un pasager văzuse

doi membri ai echipajului sărutându-se? Aproape toţi erau mult prea preocupaţi de propriile lor probleme, pentru a-i interesa şi ale altora.

— Încă eşti înnebunită după bărbatul ăla al tău, o acuză Rick, fără menajamente.

— Eu. Toni se întoarse brusc, uitându-se drept în ochii lui.

— Nu poţi accepta o legătură cu un alt bărbat, nu-i aşa, Toni? Trebuie că era un tip grozav.

— Era, spuse Toni calm, prinzându-se de balustradă şi fixându-şi privirea pe marea întunecată. Numai că, întâmplător, nu era genul meu.

Simţind mâna lui Rick pe umărul gol, îşi reprimă un tremur.

— Care este genul tău, Toni? Cineva ca mine? Prinzând-o de braţ, Rick o întoarse cu faţa la el.

— Nu ştiu, Rick, îi replică, nervoasă. Te rog. lasă-mă singură, acum.

— Cu plăcere, răspunse acesta cu răceală, plecând de lângă ea.

Toni îl urmări îndepărtându-se, apoi îşi întoarse capul spre marea înspumată. Când pasagerii se vor trezi dimineaţă, vor fi ancoraţi în Cabo San Lucas, cel mai sudic punct al peninsulei Baja. Toată ziua, bărcile vor face curse între vas şi primul port de escală din itinerarul croazierei.

De ce se întorsese Jay, să-i stârnească amintirile? Ea ar fi putut să-şi găsească mulţumirea şi fericirea alături de Rick.

Jay se afla la bord doar de douăzeci şi patru de ore, totuşi distrusese o relaţie care ar fi putut să meargă bine.

— Îl urăsc, murmură ea cu voce tare.

Jos, în cabină, se foia neliniştită în pat, când Carole se furişă în încăpere cu mare grijă, poticnindu-se de măsuţa dintre paturi.

— Nu-i nimic, Carole, spuse Toni, ridicându-se şi aprinzând lampa de lângă ea. Nu dormeam.

— Slavă Domnului. Carole îşi dezbrăcă rochia şi se trânti pe patul ei. Cum se face că eşti în pat, aşa devreme?

Două noaptea nu este chiar aşa devreme, observă ea privind ceasul de pe masă.

Ignorându-i răspunsul, Carole îşi scoase cerceii şi lanţul de la gât şi le puse la loc pe masa de toaletă.

— Am de gând să mă distrez de minune în croaziera asta, îi spuse lui Toni. Mike nu este un Adonis, dar este simpatic şi va fi o plăcere să fiu cu el două săptămâni.

— Mike?

— Mike Parish, o lămuri Carole, punându-şi cămaşa de noapte şi întinzându-se pe pat. Aproape acuzator, se întoarse să-i spună lui Toni: Este divorţat şi absolut singur. Cum de ţi-a scăpat, din punctul tău de observaţie, de sus?

— Îmi pare rău, murmură Toni, amuzată. Probabil că s-a strecurat pe sub ochii mei de vultur. Cum este?

Carole se opri din drumul spre baie.

— Nu este urât, dar nici n-ar face senzaţie la Mister Univers. Nu se compară cu domnul Brownlea, desigur. care este de vis. Nu l-ai întâlnit încă? Din fericire, în acel moment, Carole dispăru în baie, Toni fiind scutită de a mai răspunde.

În cursul zilei, o văzuse foarte puţin pe Carole şi acum se gândea că probabil era mai bine. Jay, evident, dorea să menţină mitul despre misteriosul domn Brownlea, având motivele lui. Era posibil, oare, ca el să fie interesat să cumpere şi să repare vasul Queen? Ar fi o provocare, cu siguranţă, şi una diferită de tot ce experimentase până acum. Era greu de crezut că Jay se afla la bord pentru ea.

O adusese cu el pe Gloria Powell, cel mai mare duşman al ei.

Capitolul 3

A doua zi dimineaţă, Toni fu chemată din nou în apartamentul şase, dar de data aceasta nu se mai îmbrăcă în uniformă, ci într-un şort alb şi un tricou bleu-pal fără umeri şi cu un decolteu adânc la spate. Majoritatea pasagerilor plecaseră cu bărcile spre ţărm, însă Toni se hotărâse să rămână la bord. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit, era să-i întâlnească pe Jay şi pe Gloria, în mica staţiune mexicană.

— Sunt în timpul meu liber, îi spuse pe un ton sever lui Jay care, îmbrăcat la fel de lejer ca ea, deschise uşa apartamentului, la care ea bătuse cu putere.

— Există vreun membru al echipajului care să aibă vreodată liber? o întrebă el, cu o răceală care o înfioră. De fapt, exact despre asta voiam să discutăm. Intră.

Toni îl urmă resemnată până în salon, observând fără să vrea că numai Jay putea arăta atât de bine în şort.

— Ai fost vreodată la Cabo San Lucas? întrebă aceasta, aruncându-şi privirea pe fereastră spre oraşul scăldat în razele soarelui.

— Nu, din câte îmi amintesc, răspunse Jay, îndreptându-şi privirea în aceeaşi direcţie. Şi sunt sigur că mi-aş aminti un loc cu un astfel de nume.

— Se spune că este fantastic să pescuieşti aici. Scoţi din adâncuri o mulţime de trofee minunate, pe care să le iei acasă şi să-ţi decorezi pereţii.

El o fixă cu o privire dispreţuitoare.

— Poţi să renunţi la poveştile astea încântătoare ale directorului de croazieră, cât eşti aici. După cum ţi-am spus, vreau să discutăm despre protocol.

— Protocol?

Jay îşi vârî mâinile în buzunarele şortului, apropiindu-se de fereastră.

— Seara trecută ai fost surprinsă, împreună cu un alt membru al echipajului, într-o – se opri, încruntându-se – într-o postură care solicita foarte puţin imaginaţia unui spectator. Ideea este să-i convingi pe pasageri să se gândească la o eventuală aventură romantică pe mare, nu pe membrii echipajului.

Toni făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Ce-l interesa pe el că? Cu o voce înăbuşită, spuse:

— Dacă te referi la incidentul cu Rick Warren.

— Exact la el mă refer, îi aruncă el iritat, întorcându-se spre ea şi fixând-o cu ochii lui cenuşii, ca de oţel. Te afli aici ca să-ţi faci datoria, nu să produci dezgust pasagerilor.

— Poftim?

— Pe viitor nu va mai exista niciun fel de adulter,

niciun fel de aventură amoroasă pe dunetă. Pentru simplul fapt că eşti o femeie măritată şi.

— Asta este ceva ce intenţionez să remediez în clipa în care voi ajunge în Los Angeles, i-o tăie ea, furioasă. Un divorţ acum este doar o formalitate legală. Poţi să fii sigur că primul lucru pe care-l voi face, va fi să contactez un avocat!

Jay ridică din sprâncene, afişând o nepăsare exasperantă.

— Nu cred că vei face aşa ceva, Antonia. Eşti o fată miloasă, din câte îmi amintesc, şi n-ai suporta să-i ai pe căpitan şi echipajul pe conştiinţă.

— Pe conştiinţă? Asta e o glumă! Spre deosebire de tine, eu n-am atâta putere.

— Este posibil, spuse Jay zâmbind, atât de încrezător în sine, încât Toni îl privi cu suspiciune. De fapt, aş merge până într-acolo încât să afirm că soarta vasului, a căpitanului şi a echipajului se află în mâinile tale.

— Încetează cu prostiile, Jay. De ce nu spui adevăratul motiv pentru care ai venit în croaziera asta? Să fiu a naibii, dacă mă pot gândi la vreunul credibil.

— Nu poţi? întrebă el şoptit. Apropiindu-se de ea îşi trecu mâna încet peste conturul obrazului ei, făcând-o să tresară instinctiv la atingerea pe care, deşi o aştepta, o şi înspăimântă. Jay strânse din buze.

— Foarte bine, o să-ţi spun de ce am venit. Am aflat unde lucrezi, începu el lipsit de entuziasm, uşoara lui ezitare spunându-i Toniei că probabil angajase câţiva detectivi particulari s-o caute, şi mi-am zis că situaţia asta trebuie să înceteze. Vreau să te întorci acasă cu mine, Toni, să fii din nou soţia mea.

— Niciodată! Răspunsul fu absolut instantaneu, venind parcă din adâncul sufletului ei, unde păstra toată suferinţa îndurată. Socul se transformă în furie, şi privirea ochilor ei căprui se fixă în ochii lui insensibili. Prin urmare, ai ajuns să-ţi rezolvi afacerile folosind şantajul, da?

— În orice relaţie de afaceri există o fărâmă de şantaj, chiar şi în relaţiile personale.

— Asta a însemnat mariajul nostru pentru tine, nu-i aşa? spuse Toni, cu amărăciune, mutându-se lângă fereastră. O relaţie de afaceri.

— Cred că ştii că nu este adevărat. Nu poţi avea o memorie atât de scurtă.

— Am o memorie excelentă, îl contrazise ea, cu şi mai mare amărăciune în glas. Îmi amintesc perfect toate acele zile şi nopţi fără de sfârşit, când soţul meu era mult mai interesat de călătorii şi tranzacţii, decât să facă în aşa fel încât mariajul nostru să fie unul reuşit.

Toni îi simţi mâinile calde şi tremurânde pe umerii goi.

— Ţi-am spus, la vremea aceea, că nu va fi aşa la nesfârşit, îi şopti el. Doi ani, ţi-am spus atunci, doar atât. Dar tu n-ai putut aştepta, nu-i aşa, Toni?

Mă voiai numai pentru tine, într-o perioadă când, pur şi simplu, nu era posibil.

— Şi acum este posibil, asta vrei să spui?

— Asta vreau să spun. De acum înainte, afacerile mele se derulează de la sine, trebuie doar să le supraveghez. Vom avea timp pentru tot ceea ce doreai să faci, şi să avem. un copil.

Toni se uită la el, furioasă.

— Să nu îndrăzneşti să mă mituieşti cu o astfel de promisiune. Când mi-am dorit un copil, pe care să-l iubesc şi de care să am grijă, n-ai fost de acord. Acum este prea târziu pentru toate astea, Jay.

— Asta crezi? Jay o trase spre el, scrutându-i cu privirea faţa palidă. Asta crezi, Toni?

Cu disperare, Toni realiză că furia ce o cuprinsese doar cu un moment înainte, dispăru, când îi simţi parfumul familiar al trupului ieşit recent de sub duş şi răsuflarea caldă pe faţă.

— Nu, protestă ea, dar chiar şi pentru urechile ei, sunetul era departe de a fi convingător. Jay ignoră protestul lipsit de vlagă, lipindu-şi buzele de ale ei. şi ea se simţi pierdută.

Gura lui păru să aibă puterea unui şoc electric,

deschizând porţile amintirilor, invadându-i simţurile cu binecunoscuta pasiune dintre ei. Niciodată nu fusese nevoie de mai mult decât o atingere, o mângâiere, sau un sărut, pentru a aprinde, în oricare din ei, flacăra dorinţei.

Instinctiv, ca o floare care se deschide sub soare, Toni îşi depărtă buzele.

Câteva momente mai târziu, o voce tunătoare îi răsună în urechi.

— Ai o gură ca de catifea, Antonia, şi un trup făcut pentru dragoste.

Parcă pentru a-şi demonstra spusele, Jay îşi strecură mâinile sub tricoul ei de bumbac, cuprinzându-i sânii frumos modelaţi. Atingerea îi tăie Toniei respiraţia, conştiinţa ei oscilând între dorinţă şi teamă. Teama că va ceda din nou atracţiei lui, că îşi va relua rolul de soţie neglijată, în timp ce Jay va continua să-şi urmărească propriile interese.

Nu, îşi spuse categoric, smulgându-se din braţele lui şi îndepărtându-se, trăgându-şi tricoul peste sânii goi, într-un gest instinctiv. Nu-i va da încă o dată ocazia să facă asta.

— Toni?

N-are niciun rost, Jay, spuse ea gâfâind, nu vreau să mai trec prin ce-am trecut.

Jay o prinse de braţ, întorcând-o cu faţa la el.

— Ce naiba vrei să spui? Ţi-am spus că lucrurile vor sta altfel, de acum încolo. Nu mă crezi?

— Cred că asta gândeşti în momentul ăsta, Jay, dar mă vei azvârli ca pe un ziar vechi, dacă va apărea vreo problemă în afacerile tale.

Jay îşi trecu mâna tremurândă prin părul scurt şi des.

— Dacă aş face-o, ar fi numai pentru a asigura viitorul nostru.

— Viitorul tău, îl corectă ea, mărind distanţa dintre ei. Al meu se îndreaptă acum în altă direcţie.

— Cu stimabilul contabil?

— Cel puţin, cu el ştiu cum va fi. Voi avea o viaţă normală şi liniştită, alături de Rick.

— Serios? Cu un bărbat care stă pe mare nouăzeci şi cinci la sută din timp? Jay se încruntă. Sau, asta este ideea, nu?

Un bărbat pe care-l interesează mai mult vasul decât patul.

Toni îşi simţi obrajii cuprinşi de flăcări. Nu asta-i venea şi ei în minte, de fiecare dată când se gândea serios să se mărite cu Rick? Un om simplu şi nepretenţios, care probabil îi va dărui copii, pentru a idealiza dragostea pe care o simţise odată faţă de un bărbat ca de oţel. Abia acum, sub ochiul critic al lui Jay, Toni realiză cât de egoistă era. Rick merita mai mult. Însă, înainte să deschidă gura, Jay luă iniţiativa.

— Dar să lăsăm teoriile, spuse acesta, cu brutalitate. Dacă nu vrei ca vechitura asta şi echipajul ei să fie date uitării, vei accepta condiţiile mele.

— Şi anume? întrebă ea şoptit.

— Să-i dai papucii lui Rick şi să reiei relaţiile cu mine, ca soţie a mea.

Toni îşi fixă privirea, plină de curiozitate, în ochii lui.

— De ce faci asta, Jay? Te cunosc foarte bine, trebuie să ai un scop.

— Să zicem că vreau să te salvez de la o soartă mai rea decât moartea, aşa cum va fi mariajul tău cu Rick. El nu este făcut pentru o femeie pasională ca tine.

Toni ignoră remarca.

— Nu pot să apar acum, brusc, şi să le spun, căpitanului Vance şi celorlalţi, că de fapt nu sunt divorţată. Şi culmea, pentru a pune vârf la toate, că misteriosul domn Brownlea, din apartamentul şase, nu este altcineva decât Jason Stanford, soţul meu!

— Foarte bine, conchise Jay în stilu-i caracteristic, nu trebuie să le spui că sunt soţul tău. Şi întâmplător, deocamdată îmi convine să nu ştie cineva cine sunt. Le poţi spune că, brusc, te-ai îndrăgostit nebuneşte de domnul Brownlea şi el de tine. Ce zici?

Toni îşi ridică privirea, iritată.

— Ei ştiu că nu sunt genul să mă îndrăgostesc brusc

de cineva, mai ales de omul care are puterea să pună pe picioare sau să distrugă Aztec Queen.

— Poate te vor privi ca pe o eroină, atunci, una care ar merge până-n pânzele albe pentru a salva bătrânul vas, spuse el cu viclenie.

Toni strânse din buze.

— Te aştepţi să mă întorc la tine, pur şi simplu ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Exact, confirmă Jay.

— Şi Gloria? Nu aşteaptă să-i acorzi toată atenţia, în călătoria asta spre pitorescul México? Am realizat, din surprinderea ei când m-a văzut, că habar n-avea că lucrez pe Queen. Brusc, Toni făcu ochii mari, semn că se luminase. Sau, asta ai şi urmărit, nu? Ai venit în croaziera asta pentru a o concedia pe Gloria, folosindu-mă ca pe o baricadă.

Probabil, în cele din urmă te-a strâns cu uşa, ca să scapi de mine şi să faci din ea o femeie onorabilă, nu-i aşa?

— Nu s-a pus niciodată problema unei căsătorii între Gloria şi mine, răspunse el cu fermitate, scoţând pachetul de ţigări din buzunar.

În timp ce-şi aprindea una, Toni continuă cu supoziţiile.

— De ce ai stopat brusc formalităţile de divorţ?

— Mi-a fost util, în momentul acela.

— Sunt convinsă, îl ironiză ea, simţindu-se profund rănită de ceea ce realizase. De când îi spusese că încă mai era soţia lui, în sufletul ei începuse să pâlpâie un licăr de speranţă, speranţa că el se răzgândise în privinţa divorţului pentru că nu putuse suporta o ruptură definitivă între ei. Acum, află că se înşelase.

— Gloria este perfectă ca amantă, îl întărâtă ea, dar n-o vezi jucând rolul soţiei supuse, aşteptându-te cu mâncarea caldă, aşa cum făceam eu, să vii acasă doar atunci când îţi permitea timpul. Ea ar fi o nevastă foarte pretenţioasă, nu-i aşa, Jay?

— Încetează, Toni, interveni Jay, pe un ton plictisit. Nu ştii nimic despre contribuţia Gloriei în companie. Şi da,

la naiba, a fost mereu prezentă, când am avut nevoie de ea. Să nu-ţi imaginezi că n-am avut nevoie de inteligenţa unei femei, de multe ori, cât am fost căsătoriţi, dar n-am profitat de asta vreodată. Încrederea n-a fost niciodată punctul tău forte.

— Nici naivitatea, replică Toni, scurt, făcând câţiva paşi spre uşă. Trebuie să ies de aici, mormăi, mai mult pentru sine.

— Poţi să-mi dai răspunsul la cină, unde vei fi invitata mea.

— Nu pe vas, îi aruncă ea peste umăr. Membrilor echipajului nu le este permis să se amestece cu pasagerii.

Jay îşi ridică o sprânceană, cu sarcasm.

— Mă îndoiesc că domnul căpitan Vance îmi va refuza, tocmai mie, plăcerea minunatei tale companii. Acel „tocmai mie" o făcu pe Toni să strângă din dinţi, la gândul că, probabil, căpitanul va accepta orice pentru a-l mulţumi pe domnul Brownlea. Dar, am putea mânca şi undeva pe ţărm. Tu trebuie să cunoşti cele mai bune locuri, de-acum.

— Normal. Toni îi aruncă o privire cu coada ochiului. Regulile sunt valabile numai la bord, şi în nicio croazieră n-a fost lipsă de bărbaţi neînsoţiţi.

— Presupun că există totuşi o limită, spuse el nepăsător, ca şi când ar fi discutat despre preţul bananelor. Vreau să spun că după o seară romantică pe ţărm, cuplurile se despart la intrarea pe pasarelă.

Toni se forţă să-i imite râsul Carolei şi reproduse cuvintele pe care le auzise de multe ori de la colega ei de cameră.

— Când te întorci înainte de ivirea zorilor, cui îi pasă în ce cabină te descalţi?

— Înţeleg. Bine. Jay îşi frecă mâinile. Ce zici, ne întâlnim la şapte în locul de unde pleacă bărcile spre oraş?

— Am de ales?

— Nu. Am vrut doar să fiu politicos.

Fără vreun alt cuvânt, Toni ieşi trântind cu putere uşa în urma ei, ignorând liniştea din zona greu accesibilă a vasului, când un steward scoase capul din cabina

însoţitorilor de bord. Toni îl recunoscu pe Pearson, un englez cu mai puţin tact şi discreţie decât stewardul căpitanului.

Figura lui Pearson arăta mult interes. Cu siguranţă, ştia din ce apartament ieşise Toni, şi că bărbatul înregistrat ca Brownlea trebuia tratat cu menajamente.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară?

— Nu. Mi-a scăpat uşa din mână.

Stewardul continuă să se uite după ea, plin de curiozitate, şi Toni era convinsă că până seara toţi urmau să afle că între ea şi importantul pasager avusese loc o ceartă grozavă. „Am văzut-o cu ochii mei” parcă îl auzea Toni spunând, „şi categoric, el a aruncat-o afară şi a trântit uşa în urma ei”.

Grăbindu-se către biroul colegilor de jos, Toni ridică din umeri, socotind că n-avea nicio importanţă, întrucât chiar în aceeaşi seară va fi văzută cinând cu Jay în Cabo San Lucas de aproape o sută de pasageri, nu numai de câţiva membri ai echipajului.

Muzica de dans era dulce şi feerică. Cina, preparată, atât în stil mexican cât şi în stil american, fusese minunată.

Totul fusese pregătit pentru o seară romantică, şi Toni îşi dori să se poată întoarce cu un an, doi în urmă, la primele luni ale căsătoriei cu Jay. Dacă ar fi cunoscut atunci aceste preţioase momente de relaxare pe mare, pulsul vieţii vibrante din Mexic.

Mâna i se strânse pe mâneca de bumbac a cămăşii lui Jay. Ar fi fost minunat. Acum, era prea târziu. Viaţa lui Jay era planificată după propriile lui interese, şi niciunul din planurile acestuia nu luase vreodată în calcul sentimentele ei, dorinţele ei. Încă de la început, ea rămăsese în umbră. Niciodată n-ar putea fi altfel cu Jay, în ciuda promisiunilor că pe viitor rolul lui în afaceri va fi doar de supraveghetor. A se întoarce la el ca soţie, n-ar însemna mai mult decât aceeaşi suferinţă. Şi asta n-ar mai putea suporta.

— Oh, Toni! se auzi vocea plină de surprindere a Carolei, care dansa cu atleticul Mike, ochii ei albaştri devorând chipul frumos al lui Jay. N-ai spus că vii aici, în

seara asta.

— Nici tu, replică Toni sec recunoscătoare lui Jay, care din câteva mişcări, în ritmul muzicii, o depărtă de curioasa Carole.

Întâlnirea în cabina lor, la ora şase, fusese scurtă, amândouă grăbindu-se să facă duş şi să se transforme în frumuseţile radioase ale serii. Că reuşiseră, se vedea în privirea plină de adoraţie a lui Mike, în felul în care mâna lui Jay se mişca încet pe spatele gol, oprindu-se pe pielea catifelată a gâtului ei.

Jay întotdeauna făcea asta, gândi ea visătoare, adunându-şi forţele pentru a se concentra la ceea ce-i şoptea la ureche.

— Îţi aminteşti săptămâna aia pe lac, la casa de la ţară? Când am completat masa sărăcăcioasă cu peşte din lac?

Toni îşi luă capul de pe umărul lui, indignată.

— Nu cred! Dacă ar fi trebuit să ne bazăm pe ceea ce pescuiai tu, am fi murit de foame!

— Oh, mă rog, nu-mi amintesc prea bine perioada aia. Zâmbetul îi pieri brusc, când îi puse capul la loc pe umărul lui, şoptindu-i: Dar îmi amintesc foarte limpede cum am făcut dragoste pe plajă, cu apa clipocind la picioare.

Toni închise ochii, neputincioasă, copleşită de intensitatea dorinţei ce o făcu să se lipească şi mai strâns de trupul lui Jay. Cât de bine îşi amintea de pasiunea nestăpânită ce-i lăsase gâfâind pe nisip. Apoi, dimineaţa.

— Şi dimineaţa următoare te-au chemat colegii la serviciu, nu-i aşa? Nu, nu colegii – Gloria.

N-am putut fi nici măcar o săptămână singuri. Era oare un sacrificiu chiar atât de mare? O amărâtă de săptămână, într-un an întreg?

— Era vorba de o afacere importantă, dragă. Gloria a făcut ceea ce a crezut că era mai bine.

Toni se desprinse din îmbrăţişarea lui şi porni, legănându-se uşor, spre masa lor. Jay îşi imagină probabil că paşii ei nesiguri se datorau vinului băut. Dar nu era aşa.

Toate traumele vechi se năpustiseră din nou asupra ei, cufundând-o într-o suferinţă pe care o simţise deja până în adâncul sufletului.

— Vreau să mă întorc pe vas.

— Hai să bem o cafea mai întâi. Jay făcu semn unui chelner. Toni îşi bău cafeaua, care-i limpezi mintea suficient pentru a realiza că Jay o manipula din nou.

Mustrându-se pentru nebunia de a-l lăsa să creadă că îşi făcuse un obicei din a reveni târziu pe vas şi a se descălţa în cabina oricărui bărbat cu care se întâmpla să fie, mintea începu să-i lucreze cu repeziciune. Cunoştea fiecare colţişor de pe Queen, deci va fi simplu să scape de Jay, când ajungeau la bord.

Asta va fi simplu, da. Greu va fi să lupte împotriva propriilor instincte, de a-l însoţi de bunăvoie pe Jay în apartamentul lui, de a simţi din nou căldura trupului încordat, mângâierea braţelor lui puternice. El, cu siguranţă, îşi dorea asta şi Dumnezeu era martor, şi ea îşi dorea.

Dar cum va fi după aceea, când afacerile îl vor face din nou s-o dea deoparte, ca pe o jucărie cu care te joci doar când ai chef?

Toni îşi îndreptă privirea spre luminile de pe vas, care se tot apropiau. Era plăcut să simtă căldura trupului lui Jay lipit de ea, braţele lui înconjurându-i protector talia. Dacă măcar. Dacă măcar.

Întreaga ei viaţă părea să se fi învârtit în jurul acestor două cuvinte nostalgice. Cuvinte fără rost, exprimând lucruri care ar fi putut să se întâmple şi totuşi nu s-au întâmplat niciodată. Exact ca un leopard care n-avea puterea să-şi schimbe petele, Jay era incapabil să renunţe la pasiunea vieţii lui, afacerile. Va exista întotdeauna o afacere care să-i capteze interesul.

— Fac o înţelegere cu tine, spuse Toni, pornind în fugă spre treptele înalte ce urcau la bord, pe partea laterală a vasului. Dacă mă găseşti, mă ai.

— Toni?

Disperarea din vocea lui fu ca un imbold pentru

picioarele ei, care-şi urmară drumul familiar, în sus pe scări, până pe punte, oprindu-se în spatele coşului din faţă. Spaţiul de acolo era rezervat echipajului pentru pauze, şi era puţin probabil ca Jay s-o găsească acolo.

Îi părea bine, sau rău? Nodul ce i se pusese brusc în stomac îi spuse că-i părea rău. foarte rău.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă se trezi înainte de şase, surprinsă că dormise atât de bine. Patul Carolei era neatins, semn că aceasta Petrescuse noaptea cu Mike. Din puţinul pe care i-l spusese Carole despre mariajul ei, Toni înţelesese aversiunea tinerei faţă de căsătorie.

Totuşi, Carole era oare cu adevărat fericită, trecând de la un bărbat la altul, dintr-un pat într-altul? Ridicând din umeri, Toni intră în baie. La urma urmei, nu era treaba ei.

Motoarele vasului porniseră deja când îşi făcu apariţia pe punte, câteva minute mai târziu, îmbrăcată pentru ora de gimnastică. Era o înţelegere tacită între ea şi Carole, ca Toni să facă exerciţiile cu entuziaştii, la o oră la care Carole prefera să viseze încă.

Toniei îi plăcea să se scoale devreme, aşa că n-o deranja şi, în plus, avea o oră sau două libere după-amiaza.

Cabo San Lucas dispăruse, după ieşirea din golf, şi Toni se duse să se servească din cafeaua pusă la dispoziţie pentru pasagerii matinali.

Marian Lester, adjuncta contabilului, îşi turna o ceaşcă de cafea din ibricul imens.

— Oh, tu eşti!

Considerând că era prea devreme pentru a-şi pierde timpul cu o înfruntare voalată, Toni îşi umplu ceaşca şi o urmă pe cealaltă fată la una dintre mesele de pe punte.

— Mi-e teamă că fac parte dintre cei care sunt în cea mai bună formă dimineaţa devreme, spuse ea cu un zâmbet trist, punându-şi cafeaua pe partea opusă Marianei şi trăgându-şi un scaun.

Marian îşi fixă privirea în ceaşca pe care începu automat s-o rotească.

— Mă gândeam că vei fi. ocupată cu altceva, în dimineaţa asta.

— Serios? Ce te face să crezi asta?

— Erai cu domnul Brownlea, aseară. Marion luă o gură bună de cafea. Eu şi pe Rick te-am văzut.

Toni făcu ochii mari de uimire. Nu pentru că Marian o văzuse cu Jay, ci pentru că aceasta fusese cu Rick. Deodată, îi trecu prin gând că Rick şi Marian formau un cuplu perfect. Erau acelaşi gen, de o moralitate ireproşabilă şi. da, cu aceleaşi concepţii despre viaţă.

— Ai fost cu Rick aseară?

— Este vreo problemă? sări să se apere Marian.

— Nu, normal că nu. Mă bucur că ai fost cu el.

— Mulţumesc, Doamnă Generozitate, îi aruncă tânăra, cu acreală. Bănuiesc că pentru cineva ca tine nu înseamnă nimic să dea papucii unui bărbat, când un altul mai bogat apare la orizont.

— Nu este aşa, Marian. Niciodată n-a fost ceva serios între mine şi Rick.

— Încearcă să-l convingi pe el asta! Toată seara s-a străduit să arate că se distrează în compania mea, dar pot să-ţi spun că era ros de gelozie. Mi-a acordat aceeaşi atenţie pe care i-o acorzi unei fosile!

Toni se uită uimită în ochii celeilalte fete. Putea fi atrăgătoare, dacă ar fi acordat puţină atenţie înfăţişării sale, dacă ar fi cunoscut câte ceva despre şiretlicurile feminine.

— Marian, eu. eu ţin foarte mult la Rick. Este un tip minunat, bun, politicos, tot ce-şi poate dori o fată, dar. Toni îşi fixă privirea în ceaşca de cafea. Vezi tu. eu sunt încă îndrăgostită de soţul meu şi niciodată n-aş putea iubi un alt bărbat, aşa cum îl iubesc pe el.

Apoi, spre surprinderea ei, Marian spuse:

— Cred că ştiu ce vrei să spui. Şi eu aş simţi la fel, dacă aş fi căsătorită cu Rick şi. oh, la naiba! De ce am spus aşa ceva?

— Pentru că asta simţi, bănuiesc, răspunse Toni, trecându-şi privirea peste faţa şi părul fetei. Este uimitor,

câtă încredere în sine poate da unei femei o coafură nouă şi puţin ruj pe buze. De ce nu încerci?

— N-aş şti de unde să încep, spuse Marian, cu mâhnire.

— Poate că nu, dar Donna de la salonul de înfrumuseţare ştie foarte multe despre păr, iar eu te-aş putea ajuta cu machiajul.

Marian o privi cu suspiciune.

— De ce ai face-o?

— Pur şi simplu, mă gândesc că Rick merită pe cineva ca tine, o fată care-l iubeşte cu adevărat.

— O să mă mai gândesc, spuse Marian brusc, ridicându-se, fără vreun alt cuvânt, să-şi ducă ceaşca goală pe masa de serviciu.

Toni ridică din umeri, spunându-şi în gând: n-ar trebui să mă aştept la miracole – şi n-ar trebui să încerc să planific viaţa altora, în locul lor. Rămase pe loc încă vreo două minute, ascultând valurile spărgându-se de vasul Queen care-şi urma cursul către următoarea oprire, Mazatlan.

Se plănuiseră câteva petreceri pe plajă, ea şi Carole urmând să supravegheze două dintre ele. Asta nu era absolut necesar, dar căpitanului Vance îi plăcea să aibă pe cineva la ţărm, pentru ca lucrurile să meargă cât mai bine.

Mai mulţi pasageri ieşiseră deja pe punte şi Toni schimbă câteva amabilităţi cu unii dintre ei, în drumul spre puntea însorită de jos.

Grupul ei de gimnastică era strâns în spaţiul dintre coşuri. Dându-şi jos jacheta de la trening, Toni luă poziţia de drepţi în faţa lor şi, adresându-le un zâmbet fermecător, spuse:

— Bună dimineaţa! Şi felicitări că aţi reuşit să vă ridicaţi din pat! Să începem cu câteva exerciţii de încălzire.

Ora evoluă cu exerciţii din ce în ce mai dificile, până când un texan între două vârste interveni gâfâind:

— Drăguţă, dacă… n-ai fi… o fată atât de frumoasă… n-aş mai face aşa ceva… niciodată.

— Oh, haideţi, domnule Branch, replică Toni, suntem abia la încălzire.

— Ei bine, spuse el tărăgănat, relaxându-şi picioarele lungi, oi fi tu frumoasă, dar mă îndoiesc că mă voi încălzi mai mult decât sunt.

Grupul îşi pierduse deja tragerea de inimă, şi Toni încheie lecţia, amintindu-le, în timp ce ei porniră spre micul dejun:

— Nu vom mai ţine ore de gimnastică până după Mazatlan, dar voi fi foarte bucuroasă să ne întâlnim atunci.

Rămasă singură, se îndreptă spre locul unde-şi lăsase jacheta, când auzi o voce ironică, strigând de pe puntea de sus:

— Nu-ţi face iluzii că vei mai prinde din nou vreunul dintre leneşii ăia!

Ridicându-şi privirea, Toni îl văzu pe Jay la balustrada punţii Bridge. După un moment de ezitare, îi aruncă scurt:

— Mă îndoiesc că domnuli căpitan Vance va fi încântat să afle că i-ai făcut pasagerii „leneşi" – şi, cel puţin, au avut curajul să se ridice din pat şi să iasă pe punte, dimineaţa asta!

— Dacă este o ironie la adresa mea, este nejustificată, căci am făcut cincizeci de flotări, până la şapte.

— Felicitări, îi spuse Toni cu o voce acră.

Jay se menţinuse întotdeauna într-o formă excelentă, în ciuda foarte puţinului timp liber pe care-l avea. Sala de sport pe care o amenajase în subsolul clădirii Stanford era folosită de el mai mult decât oricine altcineva, şi-şi încuraja şi pe angajaţi s-o facă.

— Acum, scuză-mă, spuse ea cu un suav sarcasm, mă duc să iau micul dejun.

— Ia-l cu mine.

— Nu, mulţumesc, mănânc la masa personalului. Jay? Vocea îi deveni aproape un ţipăt, când el îşi trecu un picior peste balustradă, se prinse cu mâinile de ea, lăsându-şi trupul să atârne între cele două punţi. Ce ai de gând să faci?

Ochii i se măriră de spaimă, câteva secunde mai târziu, când el sări pe punte, drept în faţa ei, cu ochii sclipindu-i de satisfacţie.

— Nu fi atât de îngrijorată, iubito, a fost doar o mică săritură.

Toniei i se tăie respiraţia de mânie.

— N-ai decât să faci circ pe toată puntea, din partea mea. Numai că bătrânul Queen n-are nevoie de o astfel de reclamă.

Jay se încruntă.

— Eşti meschină. Nu erai aşa.

— Am învăţat să fiu, din proprie experienţă. Toni încercă să treacă pe lângă el. Acum, te rog să mă scuzi, am foarte multă treabă în dimineaţa asta.

— Toni, stai. El o prinse de braţ. Vreau să vorbesc cu tine despre seara trecută, şi despre alte lucruri.

— Ai spus tot ce aveai de spus la tine în cabină, ieri. Toni îşi eliberă braţul din strânsoarea mâinii lui. Şi tot ce-ai spus s-a rezumat la un şantaj. Tu eşti cel care a devenit meschin, Jay.

Ochii lui deveniră parcă două bare subţiri de oţel.

— Puteam să fiu meschin seara trecută, după ce ai fugit de mine, dar n-am fost, nu-i aşa?

— Asta numai pentru că n-ai ştiut unde sunt!

— Oare? o întrebă el şoptit, prinzând-o de mijloc. Vrei să-ţi arăt unde ai fost?

Fără menajamente, o trase în spatele unuia din coşuri, în spaţiul rezervat echipajului.

— Ei bine? întrebă el rânjind.

Toni se încruntă, întorcându-şi privirea spre spate. Erau complet feriţi de ochii lumii.

— Dar cum?

— Să nu crezi că mi-am pierdut timpul lenevind. Ar trebui să-ţi aminteşti cât mă gândesc înainte de a investi banii în ceva. Probabil ştiu mai multe despre planul vasului ăsta decât tine.

— De asta nu mă îndoiesc! Toni îşi ridică privirea spre el. Semnele de încordare din jurul ochilor şi ai gurii

existau încă, dar parcă erau mai puţin evidente ca atunci când urcase la bord.

— Dacă. ai ştiut unde sunt, de ce n-ai?

— De ce n-am venit după tine, să te iau cu forţa? o completă el sarcastic, apoi continuă cu o voce blândă. Pentru că nu aşa vreau să se petreacă lucrurile între noi. N-am folosit niciodată forţa şi n-o voi face nici acum. Şi ştiu că nici nu va fi nevoie.

— Eşti foarte sigur de tine, nu-i aşa?

— În ceea ce te priveşte, da. Braţele lui o înconjurară, trăgându-i trupul fără vlagă spre el. Coborându-şi privirea pe faţa ei, îi spuse, cu un glas răguşit:

— Vrei să-ţi arăt şi asta?

Toni fu incapabilă să reziste presiunii trupului lui încordat şi se forţă să-şi ridice capul pentru a întâlni gura lui Jay.

Buzele lui se mişcară încet, stăruitor, dezarmând-o complet, stârnind vechea pasiune care, acum era convinsă, va exista întotdeauna între ei.

— Jay. şopti Toni cu o voce tremurândă, punându-şi fruntea pe pieptul lui. N-aş… n-aş mai putea să trec din nou prin ce am trecut.

Se părea că Jay ştia ce voise să spună. Prinzând-o de bărbie, o forţă să se uite în ochii lui.

— Ţi-am spus, nu va mai fi nevoie. Ştiu, a fost dureros pentru tine, iubito, dar n-am avut ce face. atunci. Acum, lucrurile merg strună şi am de gând să fiu numai al tău.

— Cum o să fie posibil, Jay? Afacerile sunt viaţa ta, ai muri fără ele.

— Tu eşti viaţa mea. şi am să-ţi dovedesc asta. Nu, lasă-mă să termin. Fac o înţelegere cu tine, spuse Jay, ridiculizând cuvintele ei de seara trecută. Nu-ţi voi cere să-mi faci vreo promisiune, până când vei fi pregătită. Singurul lucru pe care ţi-l cer este să uiţi trecutul şi să mă laşi să te cuceresc din nou. Vei face asta?

Toni înghiţi în sec.

Emoţia puternică o lăsă fără cuvinte. Dar tot ce conta

era că Jay o dorea, că spusese „Tu eşti viaţa mea”, ca şi când ar fi fost convins de asta.

El o sărută din nou, parcă pentru a întări cele spuse, apoi prinzându-i cu mâna bluza de trening, înjură încet, înainte de a spune:

— Ăsta trebuie să fie cel mai nesuferit articol de îmbrăcăminte, pentru un bărbat.

Toni izbucni în râs.

— A fost conceput de o femeie, pentru a-i descuraja pe masculii prădători.

Devenind brusc serios, Jay îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte.

— Să nu încerci să mă mai descurajezi. te rog.

Toni scutură din cap, ochii strălucindu-i de o imensă fericire. Dacă Jay sesizase ezitarea din spatele acelei fericiri, o ignorase, căci se aplecă şi o sărută uşor pe vârful nasului.

— Bine. Du-te la muncă, acum. Dar am de gând să-i cer căpitanului să stai la masa mea la cină.

Abia când cobora scările spre puntea ei, Toni îşi aminti de Gloria. Oare cum urma să fie masa de seară în trei?

Carole intra grăbită în cabină, când Toni tocmai ieşea. Rochia albastră de seară era bătătoare la ochi în lumina zilei, şi ea îşi plimbă privirea plină de invidie peste bluza albă şi fusta plisată ale uniformei Toniei.

— Cum faci că arăţi mereu aşa de proaspătă şi de serioasă? îşi exprimă ea nemulţumirea, scoţându-şi sandalele şi îndreptându-se spre masa de toaletă.

Cu mâna deja pe clanţa uşii, Toni se întoarse spre Carole.

— Bună dimineaţa şi ţie! Cum a fost?

— Cum a fost ce? întrebă ea iritată, căutându-şi fermoarul de la spatele rochiei.

— Mike, îi replică Toni calm.

Cealaltă ridică din umeri.

— Este foarte bun. Singura lui problemă este complexul vinovăţiei. Crede că dacă mi-am petrecut

noaptea cu el, trebuie să se însoare cu mine.

— Şi ar fi chiar aşa de rău?

— Oh, pentru Dumnezeu, Toni, nu începe şi tu! Eu sunt foarte mulţumită cu stilul meu de viaţă… de fapt, se opri din drumul spre baie, aruncându-i Toniei o privire deloc prietenoasă, nu ţi-ar strica să-ţi trăieşti şi tu puţin viaţa.

— Mă simt foarte bine aşa cum sunt.

Carole se încruntă, plimbându-şi privirea pe faţa Toniei.

— În mod normal te-aş contrazice, dar eşti puţin schimbată, în dimineaţa asta. Să fie ceva legat de întâlnirea de aseară cu cel mai important pasager de pe Queen Aztec?

— Pur şi simplu, mi-a cerut să-l însoţesc pe ţărm, pentru că era singur, replică Toni prudent. Era prea devreme să spună cuiva, chiar şi Carolei, că Jay era soţul ei şi că probabil urma să fie din nou împreună.

Carole era neîncrezătoare.

— Un bărbat ca el, să ajungă la mila unei fete? Fii serioasă, Toni. Dar ce-i cu felina aia blondă cu care este?

— De fapt, nu este cu ea. Ea este… consilier la compania lui.

— O poveste convenabilă, spuse Carole ironic. De câte ori mă întâlnesc cu ei pe vas, stă lipită de el ca un melc turtit, aruncând priviri ameninţătoare oricărei femei care se apropie prea mult de el. Întorcându-se, îi aruncă peste umăr Toniei. Evident, are în mână un carneţel şi un pix.

Acum, te rog să mă scuzi, vreau să intru şi eu din nou în rândul lumii.

— Vrei să ţii tu prelegerea despre Mazatlan? îi strigă Toni din uşă.

— Desigur. Şi tu o ţii pe cea despre Puerto Vallarta. Între timp, poate te ocupi de biletele de autocar pentru turul Mazatlanului, căci după prelegere începe nebunia. Cobor şi eu să ajut, cât de repede pot.

O oră mai târziu, după micul dejun, Toni porni spre

biroul contabilului.

— Bună, Rick.

— Oh. bună dimineaţa, Toni.

Citindu-i dezaprobarea pe faţă, Toni simţi o strângere de inimă. Ţinea la Rick – se gândise chiar să se mărite cu el – şi nu dorea să existe resentimente între ei.

— Îmi dai banii pentru biletele de autocar?

— Desigur. Fără vreun alt cuvânt, se ridică şi plecă, întorcându-se după câteva momente cu o casetă neagră cu bani.

— De data asta, încearcă să faci calculele corect, bine?

Toni se uită la el şocată.

Să încaseze banii pentru bilete şi să returneze caseta intactă, nu era punctul ei forte, dar înainte, Rick o scosese întotdeauna din impas. Acum o privea ca pe o străină, şi încă una pe care n-o plăcea prea mult.

— O să mă străduiesc, răspunse înţepată, întorcând capul când Rick strigă după ea.

— Te-ai distrat bine aseară cu pasagerul?

Toni se răsuci brusc pe călcâie, fixându-l din nou cu privirea, obrajii înroşindu-i-se de mânie.

— Da, mulţumesc. Tu?

— Eu n-am fost cu un pasager. Contravine regulamentului companiei, cunoşti asta. Întâlnindu-i privirea plină de dispreţ, Toni făcu un pas spre el şi coborând vocea, întrucât un grup de pasageri gălăgioşi intră în hol.

— Domnul Brownlea este un pasager foarte special, ştii doar.

— Cu siguranţă, a fost special pentru tine. Văd asta foarte bine.

— Şi Marian n-a fost specială pentru tine?

— Asta este altceva.

— Aşa a fost şi întâlnirea mea cu domnul Brownlea, replică Toni şi se duse la biroul ei din hol, începând să numere cu mâini tremurânde, banii. Îi numărase de câteva ori, până să realizeze cu uimire că Rick îi dăduse cu zece

dolari mai puţin.

Ridicându-şi privirea perplexă, întâlni ochii lui Rick. Cu un zâmbet uşor în colţul gurii, acesta se întoarse ostentativ şi plecă. O făcuse intenţionat! Dar de ce? Ca să se arate superior, când ea se va întoarce pentru a repara greşeala?

Toni strânse din buze. Nu-i va da niciodată această satisfacţie, chiar dacă va fi nevoită să scoată bani din buzunarul ei.

Nebunia, aşa cum spusese Carole, păru să fie mai mare decât în mod normal. După ce toată lumea fu satisfăcută, ea şi cu Carole erau epuizate, cu nervii la limită.

— Scuză-mă că te-am lăsat să încasezi tu banii, Toni, spuse Carole, dar a trebuit să asist la repetiţia pentru diseară. Anna vrea să încerce ceva nou.

O jumătate de oră mai târziu, Toni încă se lupta cu teancurile de bani şi cărţi de credit, vizibil deznădăjduită, chiar şi pentru privirea scrutătoare a lui Rick, din partea cealaltă a holului.

— Ce naiba încerci să faci?

— Vocea familiară o făcu să-şi ridice privirea şi să-şi treacă instinctiv degetele prin părul ciufulit.

— Oh, Jay! Cu obrajii îmbujoraţi schiţă un gest cu mâna la haosul din faţa ei. Făceam socoteala încasărilor.

— Făceai socoteala, sau le mutai dintr-un teanc într-altul?

Toni îşi muşcă buza.

— Nu mă descurc prea bine cu banii.

— Niciodată n-ai făcut-o, replică Jay deschizând portiţa laterală, păşind înăuntru şi aşezându-se lângă ea. Hai să văd dacă pot să te ajut.

— Oh, Jay, nu cred că ar trebui. Vreau să spun că nu este corect.

— Normal că este. Cu cât termini mai repede aici, cu atât mai repede vei fi liberă să-ţi bei cafeaua cu mine.

Cât ai clipi, cotoarele biletelor pentru fiecare tur fură legate cu banii şi puse deoparte.

Absorbită de agilitatea cu care Jay îşi mişca degetele, Toni uită complet să adauge cei zece dolari, din banii ei.

— Cât ai spus că ar trebui să fie în casetă? întrebă el, întorcându-se spre ea.

— Oh, ştiu că lipsesc zece dolari, se bâlbâi Toni, întinzând mâna după geantă.

— Ce faci? Jay îi luă geanta şi o aruncă pe masă lângă ei.

De ce lipsesc zece dolari?

— A fost. O g-greşeală. Privirea i se îndreptă involuntar spre biroul lui Rick care se întorsese la locul lui, şi se uita la ei plin de satisfacţie. Uitându-se în direcţia în care se uita Toni, Jay strânse din buze, furios.

— Te rog, lasă-mă să pun banii înapoi, Jay. O să rezolv problema asta mai târziu.

— O s-o rezolvi chiar acum! spuse el, luând caseta cu bani şi punga cu chitanţe şi pornind hotărât spre biroul lui Rick. Toni îl urmă, dorindu-şi ca Jay s-o fi lăsat să rezolve problema în felul ei. Aşa, Rick va crede că ea îl pusese pe Jay să rezolve situaţia în locul ei.

— Erau zece dolari lipsă, când i-ai dat caseta... domnişoarei Morelli.

— Este imposibil... domnule, spuse Rick, cu răceală, pauza scurtă înainte de „domnule” indicând clar întrebarea pe care ar fi vrut s-o pună: „ce-l interesează aşa ceva pe un pasager?” Am verificat personal banii.

— Atunci, ar fi mai bine să-i mai verifici o dată, pentru a afla unde sunt banii lipsă.

— Eu primesc ordine numai de la căpitanul Vance. Cu siguranţă, nu de la unul dintre pasageri – făcu din nou o pauză – indiferent cine ar fi el.

Fălcile lui Jay se încleştară, ochii devenindu-i două sfere de oţel.

— Voi fi mai mult decât bucuros să aduc problema în atenţia căpitanului.

Pentru câteva momente, cei doi bărbaţi se înfruntară din priviri. Rick fu cel care cedă primul.

— Nu este nevoie să-l deranjăm pe domnul căpitan

pentru o sumă atât de mică. Voi avea grijă să fie pusă la loc.

— Pusă la loc, medită Jay. Asta înseamnă să pui la loc ceva ce a fost luat, nu-i aşa?

— Rick ridică din umeri.

— Dacă doriţi dumneavoastră.

— Chiar doresc. Ceea ce nu doresc, este să descopăr, pe viitor că domnişoara Morelli a fost sabotată în activitatea ei.

— Domnişoara Morelli nu va mai fi deranjată de mine în niciun fel, pe viitor. Privirea dispreţuitoare a lui Rick zăbovi o clipă pe faţa îndurerată a Toniei.

— Bine, spuse Jay cu o voce mieroasă, apoi se întoarse spre Toni. Mergem să bem cafeaua aia?

— Du-te înainte. Ne întâlnim într-un minut în salonul cu vedere la mare. Imediat ce silueta înaltă a lui Jay dispăru din hol, se întoarse spre Rick.

— Rick, îmi pare rău. N-am avut nicio intenţie să…

— Păstrează-ţi cuvintele frumoase pentru minunatul domn, spuse Rick cu brutalitate, luând în mâini caseta şi punga cu chitanţe. Nu m-aş fi gândit că eşti genul care să se arunce în braţele unui bărbat numai pentru că este bogat şi puternic. Asta demonstrează ce puţin mă pricep la caracterele oamenilor!

— Dar, Rick, el este…

— Oh, contabile, exact pe tine voiam să te văd, se auzi o voce bărbătească din partea cealaltă a holului, şi Toni, după o ultimă privire imploratoare adresată lui Rick, pe care acesta o ignoră, porni spre ieşirea din hol.

Fusese cât pe ce să-i scape că Jay era soţul ei. Şi, de ce nu? Pentru că altfel viaţa ei pe vasul Queen ar deveni imposibilă, îşi spuse ea. Totul s-ar schimba. N-ar mai fi privită ca un membru al echipajului. Aflând că era soţia potenţialului proprietar, toţi şi-ar schimba complet atitudinea faţă de ea, făcând-o să realizeze prăpastia care se crease între ei. De la micuţa cabină cu două paturi, la luxosul apartament, doar dintr-o singură mişcare.

Prea uşor, gândi ea, intrând în salonul unde mesele

erau amplasate pe toată lungimea ferestrelor, oferind o vedere largă spre mare. Jay era aşezat la o masă în mijloc, ridicându-se în picioare, când Toni se apropie.

— Am comandat cafea şi nişte pateuri, o anunţă el, ajutând-o să se aşeze, cu dexteritatea deprinsă în drumul lui spre vârf.

— Ce s-a întâmplat?

— Cu Rick? Nimic. Era. aproape să-i spun că suntem căsătoriţi.

— Ce te-a oprit?

Ea făcu ochii mari.

— Nu realizezi cât de greu îmi va fi, dacă toţi vor afla că încă suntem căsătoriţi? Vor termina cu mine. Nu mă vor mai considera una de-a lor.

— Şi asta te va deranja?

— Normal! exclamă ea exasperată. Cum îmi voi mai face treaba ca lumea, când toţi mă vor trata cu menajamente? În plus, ei sunt ca şi. ca şi o familie pentru mine. N-aş suporta să nu mai fie aşa.

— Nimic nu se va schimba, o linişti Jay, luându-i mâinile şi strângându-i-le uşor. Vom fi discreţi. Nimeni nu trebuie să afle. Numai în călătoria asta, desigur, adăugă el încruntându-se. Imediat ce ajungem la Los Angeles, vreau să fii din nou soţia mea. dacă îţi doreşti asta, adăugă repede, sesizând licărul de avertizare din ochii ei.

— Cred. cred că-mi doresc să fiu din nou soţia ta, Jay, dar. Se opri, muşcându-şi buza.

— Ţi-e încă teamă că te voi neglija iar, din cauza afacerilor? Nu se va mai întâmpla, Toni. Nu mai există nimic. nu, voi fi sincer cu tine şi-ţi spun că mai este doar o singură afacere de care vreau să mă ocup personal, dar odată ce termin cu ea, totul va merge strună.

Jay aruncă rapid o privire în jurul său.

— Începe să-mi placă să stau fără să fac nimic, să nu mă gândesc la nimic. Fără radio, fără televizor, sau telefoane.

Toni hotărî să nu-i amintească de legătura radiotelefonică cu Statele Unite şi schimbă subiectul.

— Nu sunt sigură în legătură cu cina de diseară, începu ea. Căpitanul Vance.

— Este totul aranjat, o întrerupse Jay. Hyram şi-a dat acordul să cinezi cu noi.

Hyram? Noi? Un licăr de indignare se ivi în ochii expresivi ai Toniei. Jay o manipula, şi încă într-un mod ofensator, faţă de lupta pe care o dusese pentru a-şi păstra independenţa, în ultimii doi ani. El, evident, discutase cu căpitanul ca şi când părerea ei n-ar fi contat.

— Puteam să vorbesc şi eu cu el, spuse supărată, dându-se brusc înapoi, când chelnerul le aduse cafeaua şi pateurile.

— Iartă-mă, Toni, am vrut să te scutesc de o dispută. Căpitanul a căutat să mă convingă să renunţ. Cred că bănuia că vreau să te violez, chiar acolo, la masă!

Râsul lui molipsitor o făcu şi pe Toni să zâmbească.

— E ca o leoaică care-şi apără puii când e vorba de tine, adăugă el, cu o umbră de nedumerire în glas.

Toni luă o gură din cafeaua fierbinte.

— A fost unul dintre cei mai buni prieteni ai tatălui meu din Seattle şi se poartă cu mine ca un tată, de când lucrez pe vas.

Jay se încruntă, mestecând zahărul în cafea.

— Ştie de căsătoria noastră?

De numele meu real?

Toni încuviinţă din cap.

— Ştie că am fost căsătorită cu un bărbat numit Stanford. Crede că suntem divorţaţi. Bănuiesc că nu ştie că tu şi Brownlea, sunteţi una şi aceeaşi persoană. Schimbând subiectul, întrebă încet: Ce-ai vrut să spui prin „noi”, legat de cina de diseară? Noi doi la masa căpitanului?

Jay ezită un moment, apoi răspunse repede:

— Nu, Gloria şi un tip numit Cyrus Jackson.

— Zău!

— N-am avut de ales, spuse calm, făcând semn chelnerului să-i umple ceaşca pe care o golise din două înghiţituri.

— Vrei să spui că Gloria decide şi cine stă la masa ta? întrebă Toni, cu ironie.

— Pentru Dumnezeu, Toni, ea a venit în croaziera asta drept colegă! Nu pot, pur şi simplu, s-o las baltă, doar pentru că.

Jay îşi înghiţi cuvintele, strângând din buze, şi Toni continuă.

— Doar pentru că s-a întâmplat să te întâlneşti cu fosta soţie – scuză-mă, soţia ta?

— Nu s-a întâmplat să mă întâlnesc cu soţia mea, replică el cu fermitate. Am venit în croaziera asta cu un singur scop… să te aduc înapoi. Şi voi face asta, chiar dacă-mi va lua fiecare secundă din voiajul ăsta.

— Deci, n-ai avut nicio intenţie de a cumpăra vasul Queen?

El îşi trecu mâna prin păr.

— Voiam să-l cercetez, da. Dar trebuie să realizezi, Toni, că vasul ăsta are nevoie de o mulţime de reparaţii şi de modificări, pentru a deveni o afacere profitabilă. Are nevoie de o consolidare, ca să nu mai vorbim de sala motoarelor, care trebuie complet înlocuită. Cabinele trebuie modernizate.

— N-am primit niciodată vreo plângere legată de gradul de confort, protestă Toni, cu încăpăţânare.

— Nu este deloc surprinzător, replică el cu înverşunare. Majoritatea cabinelor de lux ar putea fi împărţite în două, fiind prea mari. Chiar şi cu o investiţie substanţială, vasul nu va mai rezista mai mult de cinci ani.

— De ce la tine totul se reduce la preţ?

— Pentru că nu voi folosi banii mei. Trebuie să răspund în faţa acţionarilor, nu uita.

— Prin urmare, n-ai de gând să-l cumperi pe Queen? îl provocă Toni, furioasă că-i dădură lacrimile.

Jay îi luă mâna, strângându-i-o uşor.

— N-am spus asta, dar trebuie să mă gândesc foarte bine, înainte să-mi iau vreun angajament, ştii bine. Gloria lucrează, aproape fără încetare, la problema asta, studiind-o pe toate feţele.

— Nici nu mă îndoiesc, replică Toni, trăgându-şi mâna dintr-a lui. Dacă află că este ceva ce-mi doresc, va face în aşa fel ca totul să pară cât mai negru posibil!

— Te înşeli în privinţa Gloriei. N-a avut nimic împotrivă ca noi să fim din nou împreună.

— Ce generos din partea ei, nu? îl ridiculiză ea.

Jay îşi încleştă maxilarele.

— Uite, nu spun că m-ar fi refuzat, dacă aş fi dorit să fie ceva între mine şi ea. Este o femeie atrăgătoare, şi abia dacă iese cu vreunul dintre bărbaţii care o curtează. De fapt… făcu o pauză, fixându-şi privirea în ceaşcă, uneori m-am gândit că ar fi o idee bună să facem un cuplu. Ne înţelegem foarte bine în afaceri, dar…

— Ar fi ca şi cum ai avea un minicalculator cu tine în pat, nu? îi aruncă Toni, ascunzându-şi durerea ce-i cuprinse brusc sufletul.

— Încetează, Toni! Voiam să spun că nu puteam s-o fac din cauza ta.

Toni îşi întoarse privirea de la ochii lui acuzatori. Oare se va schimba ceva între ei? Se întâlniseră doar de câteva zile, şi se aflau în faţa aceloraşi vechi discuţii, despre Gloria şi afacerile lui.

— O să scap de ea, dacă asta îţi doreşti, continuă Jay, calm. N-o să fie greu. Nu sunt singurul care-i apreciază iscusinţa în afaceri. A avut o mulţime de oferte de-a lungul anilor.

— Nu este nevoie, spuse Toni, ridicându-se în picioare.

Este o croazieră lungă şi se pot întâmpla multe până la sfârşitul ei. Sau nu, accentuă ea, fixându-şi privirea în ochii lui prietenoşi.

— Se vor întâmpla, replică el încet, prinzând-o cu fermitate de cot. Suntem făcuţi să fim împreună, Toni, şi tu ştii asta. Dacă n-am fi într-un loc public, ţi-aş dovedi-o din nou.

Amintindu-şi de mesele pline din jurul lor, Toni îşi aruncă privirea în imediata apropiere, dând peste câteva perechi de ochi curioşi, fixaţi pe ea şi Jay.

— Trebuie să mă duc să aranjez sala de bingo, îl anunţă grăbită, şi Jay îşi luă mâna de pe cotul ei.

— Bine. Vrei să vii sus în salon pe la şapte, să bem ceva?

Toni, dădu afirmativ din cap şi porni printre mese, forţându-se să răspundă şi să zâmbească pasagerilor care o opreau din drum.

Asta era calea cea mai bună de a depăşi emoţia ce o cuprindea de fiecare dată când era cu Jay, fie că se certau, fie că cedau în faţa atracţiei puternice dintre ei. Se simţea ca un fluture care se lupta să nu fie devorat de o flacără fatală.

Capitolul 5

Cyrus Jackson îi salvă Toniei seara, cu simţul lui uşor autocritic şi glumele zeflemitoare. Mai scund decât Jay, avea părul scurt, grizonant, ochii albaştri, jucăuşi, în spatele ochelarilor cu ramă neagră şi era vizibil că trecuse mult timp de când nu se mai lupta cu kilogramele.

Gloria, o figură distantă, într-o rochie verde de mătase, stătea pe canapea alături de el, privind plictisită în gol. Jay, într-un smoching alb, arăta mai atrăgător şi mai impunător ca niciodată, şi Toni înghiţi în sec când se opri lângă fotoliul ei şi-i înmână paharul cu cocteilul, spunându-i cu o voce răguşită:

— Arăţi superb în rochia asta. Alb-virginal, deşi ochii tăi ar ispiti şi un călugăr.

Revenindu-şi, Toni îşi ridică ochii, privindu-l printre gene.

— Un mare triumf pentru o femeie, îmi imaginez, murmură ea.

— Nu forţa nota, o avertiză el, şi se întoarse la micul bar.

— Dacă aş fi fost la fel de atrăgător ca tipul ăsta, cu nişte ani în urmă, spuse Cyrus făcând un semn din cap în direcţia lui Jay, n-aş fi ajuns niciodată unde sunt astăzi. Aş fi fost căsătorit, cu o droaie de copii de crescut şi ştim cu toţii ce înseamnă asta pentru cariera unui bărbat! Este atât de preocupat de orein, pojar, lecţii, încât, în final, nu

mai dă un ban pe cariera lui. Ca să reuşeşti, trebuie să fii chior.

Jay întâlni scurt privirea Toniei, apoi se întoarse să-i dea Gloriei cocteilul ei.

— Aşa este, spuse aceasta, mulţumindu-i lui Jay cu un zâmbet uşor. Un bărbat trebuie să se realizeze pe plan profesional, înainte de a se aventura în alte zone.

— Paternitatea nu este o zonă pentru bărbaţii tineri? se trezi Toni vorbind. Când ajunge să fie realizat pe plan profesional, s-ar putea să fie prea târziu ca să mai legene pe braţe un prunc, la miezul nopţii.

— Un bărbat care a reuşit în afaceri îşi poate permite să angajeze pe cineva să facă asta, o dezaprobă Gloria, întorcându-şi capul cu sprâncenele ridicate.

— Cred că este foarte important pentru el să aibă un contact direct cu proprii copii, insistă Toni cu încăpăţânare, şi Cyrus o susţinu.

— Ai dreptate. Este bine pentru un bărbat să se căsătorească devreme, să aibă o familie cât este încă suficient de tânăr să participe la creşterea şi la educaţia lor. Eu personal am făcut o adevărată avere, continuă el cu un zâmbet trist, dar n-am niciun copil căruia să i-o las.

Păcat că, se pare, un bărbat nu le poate avea pe amândouă.

— Aici te contrazic, interveni Gloria. Dacă aş avea o avere la dispoziţie, aş investio şi aş trăi pe picior mare, numai din profit.

— A trăi pe picior mare, nu este foarte distractiv când trebuie s-o faci singur, replică Cyrus, cu amărăciune.

Gloria îi aruncă o privire meditativă.

— Haide, acum. Nu încerca să ne convingi că n-au existat sute de femei cărora le-ar fi plăcut la nebunie să te facă să te simţi bine.

Cyrus râse, încântat.

— Dacă au fost, înseamnă că n-aveam ochelari, când roiau în jurul meu!

Pe jumătate glumind, luă mâna Gloriei. N-ai vrea să te îngrijeşti tu de asta, un timp?

— Oh, eu… Tulburată, Gloria se întoarse spre Jay, care stătea lângă bar, cu băutura în mână. Uitându-se în aceeaşi direcţie, Toni simţi că se sufocă, când îi întâlni privirea melancolică fixată asupra ei.

Gloria, evident, văzu acelaşi lucru, întrucât se întoarse imediat spre Cyrus, adresându-i-se cu o voce mai stridentă ca de obicei.

— De ce nu? Se pare că n-aş avea nimic de pierdut.

Cina fu destul de greu de suportat, cu Gloria vorbind neîncetat, Jay nefiresc de tăcut şi Cyrus nefăcând altceva decât s-o contemple pe tânăra blondă. Aproape fiecare propoziţie a Gloriei începea cu: „Jay, îţi aminteşti când noi…?”

Spre surprinderea Toniei, Cyrus o invită la dans, imediat ce ajunseră în holul spaţios, trei punţi mai jos. Uşile imense din sticlă fuseseră deschise larg, permiţând dansatorilor să iasă în spaţiul ce împrejmuia una dintre piscinele vasului. Cyrus, care era un bun dansator, o conduse afară, arătând foarte relaxat.

— Ani la rând prietenii mi-au tot spus să merg într-o croazieră. Acum, realizez câtă dreptate au avut. Se pare însă că mi s-a ivit o problemă la orizont.

— Problemă? întrebă Toni absentă, tocmai observându-i pe Gloria şi pe Jay păşind pe ringul de dans. Păreau să aibă o discuţie serioasă, arătând amândoi foarte supăraţi. Toni îşi îndreptă din nou atenţia către Cyrus.

— Ce te-ar putea supăra, într-o seară ca asta? Luna tropicală străluceşte pe ocean, romantismul pluteşte în aer…

— Tocmai asta este problema mea, o întrerupse el. În seara asta am stat la masă cu două femei frumoase şi amândouă au avut ochi doar pentru tipul chipeş din faţa mea. Crezi că ar trebui să-i scriu unei foiletoniste care se ocupă de vindecarea sufletelor, s-o întreb ce crede că este în neregulă cu mine?

— Nu este nimic în neregulă cu tine, răspunse Toni imediat, apoi se opri brusc. Făcând un pas greşit, se dezechilibră, agăţându-se o clipă de umerii lui largi.

— Cum adică, amândouă eram interesate de Jay? Din fericire, în drumul spre cină, Jay subliniase că prenumele lui era James.

— Hai să mergem să admirăm luna, o invită Cyrus, neluându-şi mâna de pe talia ei şi conducând-o către balustradă. Lumina argintie a lunii se reflecta pe apa întunecată într-o minunată dungă luminoasă, mişcându-se spasmodic pe suprafaţa ei.

— Este într-adevăr superb, nu-i aşa? Se întoarse să se uite la Toni, care se sprijinise cu braţele de marginea balustradei. Dar bănuiesc că pentru tine este ceva cunoscut deja. De cât timp lucrezi pe vas?

— Cam de doi ani. Da, este ceva superb. Nu cred că mă voi plictisi vreodată de magia lunii reflectată pe apă.

— Pari o fire romantică, observă el.

— Ce e rău în asta?

— Absolut nimic. Mă surprinde doar că nu toate femeile sunt aşa. Gloria, de exemplu.

— Gloria?

— Mhm.

E înnebunită după şeful ăla al ei, dar nu i-ar trece niciodată prin cap să-l aducă aici, să-l pregătească sufleteşte. Soţia lui trebuie să fie o tipă grozavă.

— Soţia lui? Toni întoarse capul, involuntar.

— Nu ştiai? Este căsătorit, aşa mi-a spus. Dar asta nu-l împiedică să admire o fată frumoasă ca tine. Nu şi-a putut lua ochii de la tine toată seara.

Toni căzu pe gânduri. Cel puţin, Jay nu ascunsese faptul că avea o soţie, deşi nu se ferise să-i arate lui Cyrus Jackson admiraţia faţă de o angajată pe vas. Bărbatul mai în vârstă, evident, nu găsise nimic greşit în asta.

— Nu mă măguleşte un astfel de compliment, spuse ea repede, dându-se la o parte de balustradă. Ar trebui să-şi păstreze admiraţia pentru soţia lui.

— Speram că-l vei distrage un timp… suficient ca eu să mă lipesc de Gloria.

— Gloria?

— Ştiu că nu este genul de femeie neajutorată, care

să se agaţe de tine, explică el, oarecum sfios, dar oricum, ce aş face cu o astfel de femeie? Afacerile sunt singurul lucru pe care-l ştiu, şi se pare că ea înţelege asta.

— Oh, da, înţelege, replică Toni, cu involuntară amărăciune.

Cyrus îşi înclină capul într-o parte, privind-o cu viclenie.

— Într-un fel, am senzaţia că o cunoşti de ceva timp. Şi pe Brownlea. Corectează-mă, dacă greşesc.

Mintea Toniei începu să lucreze rapid. Nu putea accepta să se afle că Jay era soţul ei, nici măcar prin intermediul simpaticului Cyrus Jackson. Dacă Gloria voia să-i spună, Toni nu putea face nimic. Până acum, blonda păstrase secretul, probabil pentru că i-o ceruse Jay, dar Toni sesizase răceala ca de viperă din ochii albaştri, de fiecare dată când privirile li se întâlniseră, la masă. Ea mai văzuse acea privire înainte, când Jay o surprinsese pe Gloria cu nunta lor. Atunci, faţa îi devenise albastră şi ochii îi căpătaseră aceeaşi expresie dură.

— Îi… îi cunosc, de fapt, ezită ea. Am lucrat în compania lui.

— Oh? Cum de nimeni n-a pomenit despre asta la cină? îşi exprimă Cyrus nedumerirea, şi Toni se depărtă puţin de el.

— Eram foarte jos pe scara ierarhică, spuse ea repede. Uite, Cyrus, trebuie să intru acum, să verific dacă totul este pregătit pentru spectacol.

— Datoria înainte de toate, nu? chicoti el, apoi o luă de braţ, conducând-o înapoi în holul zgomotos. Nu întârzia prea mult. Fostul tău te-a observat deja.

— Fostul, meu? întrebă Toni cu voce slabă.

— Fostul tău şef, îi explică Cyrus, cu un licăr în ochi. Eu mă simt foarte măgulit. Chiar acum se uită la mine, de parcă ar vrea să mi se deschidă o groapă imensă sub picioare şi să mă înghită marea.

— Dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face probleme, spuse ea încet, înaintând printre dansatori, nu are chiar atâta putere.

Nu asupra lui Cyrus, probabil, dar căutătura urâtă a lui Jay o urmări traversând încăperea şi intrând pe uşa de la holul vestiarelor. Era ca şi când ar fi mers lângă ea, făcând-o să se înfioare şi să-i tremure genunchii. Doi ani nu reuşiseră să-i schimbe deloc sentimentele faţă de el. Mai mult, intensificaseră dorinţa teribilă pentru el.

Carole ieşi îngrijorată din micul vestiar rezervat starurilor. Ridicându-şi ochii spre cer, în semn de disperare, îi spuse Toniei:

— După cum stau lucrurile în momentul ăsta, nu va avea loc niciun spectacol diseară.

Toni se uită nedumerită la ea. De ce nu? A avut un succes fantastic în fiecare seară.

— Temperament de artist, aşa se cheamă, cred. Merla susţine că lumea s-a plictisit de vechile şlagăre şi vrea să încerce o muzică de operă.

— Operă?

— Operă, confirmă Carole, sec. Se pare că asta este pregătirea ei şi doreşte să facă o incursiune nostalgică în trecut, cu nelipsiţii spectatori de pe vas.

Dacă va suna ca la repetiţia de dimineaţă, spectatorii se vor arunca peste bord.

— Pot să vorbesc eu cu ea? întrebă Toni, cu un aer meditativ, amintindu-şi serile de demult, când îl acompaniase pe tatăl său şi diferite invitate, în interpretarea ariilor preferate.

— Eşti invitata mea, spuse Carole, resemnată. Numai să-mi spui ce va fi.

Vedeta spectacolului se trântise în fotoliu şi-şi ridică privirea, suspicioasă, când Toni păşi înăuntru.

— Este inutil să încerci să mă convingi, se tângui aceasta, cu accentul ei specific, italo-american. Mi-am pus în cap să cânt arii din opere şi asta am să fac în seara asta, sau nu mai cânt deloc.

Toni se aşeză pe taburetul de lângă ea şi zâmbi.

— N-am nicio intenţie să te opresc, doamnă Merconi. Cred că este o idee minunată.

Merla îşi flutură genele rimelate excesiv,

neîncrezătoare.

— Serios?

— Cu siguranţă. Pot doar să te aud cântând O Mi-o Babbino care a lui Puccini, şi poate care Nome a lui Verdi?

— Astea nu fac parte din alegerea mea, spuse vedeta, şovăitoare. N-am coloana sonoră pentru ele şi muzicanţii ăia tâmpiţi…

— Nu avem nevoie de muzicanţi, declară Toni, sperând că-şi va putea aminti acompaniamentul la pian pentru bine cunoscutele piese. Te acompaniez eu.

— Tu?

— Da. Obişnuiam să-l acompaniez pe tatăl meu şi pe prietenii lui. El este din Milano.

— Ah, Milano! Posibila primadonă zâmbi, încântată.

Bine, o vom face. Spectatorii au nevoie de o schimbare, am simţit-o seara trecută, şi ce altceva mai bun le poţi oferi, decât arii din operele italiene?

Toni întrerupse brusc discuţia despre gusturile muzicale ale pasagerilor, ridicându-se grăbită şi pornind spre uşă.

— Te rog să mă scuzi, mă duc să fac aranjamentele.

Carole, care se agita în faţa uşii, nu păru deloc încântată când Toni o informă că urma să fie o seară de operă.

— Este sinucidere curată, gemu aceasta. Dacă ai fi auzit-o azi-dimineaţă…

— Vom cânta altceva, interveni Toni în mare grabă.

— Vom?

— Eu o voi acompania la pian, explică Toni neîncrezătoarei Carole. Este ceva ce am mai făcut. Sper doar că-mi voi aminti toate notele.

Pentru Dumnezeu, Carole, este totuşi ceva, decât nimic.

— Ei bine… Bănuiesc că trebuie să mă împac cu ideea, spuse Carole repede, peste umăr, îndreptându-se către uşa exterioară. O să scap de formaţie şi o să fac un anunţ special.

Câteva minute mai târziu, Toni îşi luă locul la pian şi

Merla Merconi veni lângă ea.

Prudentă, Toni evită să se uite spre locul în care se aflau Jay, Gloria şi Cyrus.

Bruma de încredere în sine pe care o avea ar fi dispărut rapid sub privirea uimită a lui Jay. Era posibil să fi amintit, în timpul scurtului lor mariaj, că ştia să cânte la pian, dar în niciun caz că era un acompaniator amator.

Semnul din cap făcut de Merla în direcţia ei, accentuă acel statut de amator, şi degetele Toniei parcă înţepeniră pe clape, când executară primele note.

Apoi se întâmplă un lucru ciudat. Holul frumos ornamentat se şterse brusc din conştiinţa ei, întorcându-se din nou în casa din Seattle, unde crescuse. Tatăl stătea chiar în faţa ei, zâmbind, dând din cap încurajator sau încruntându-se când degetele ei făceau vreo greşeală.

Dar greşelile fură foarte puţine, după debutul şovăitor, şi chiar Merla începu să capete încredere, văzând cât de abilă era Toni în îmbinarea notelor cu vocea. După ce ariile selectate şi cele două bisuri luară sfârşit, ridicându-şi privirea de pe claviatură, Toni fu uimită să constate că majoritatea aplauzelor erau pentru ea. Iritarea o cuprinse din nou, când Merla, cu amabilitate, recunoscu acompaniamentul competent şi dispăru de pe mica scenă, într-un mod deloc protocolar.

Carole o prinse de braţ când trecu alergând pe lângă ea, cu ochii încă plini de o uimire copleşitoare.

— Ai fost fantastică, Toni! Nu mi-am imaginat că eşti aşa de talentată!

Murmurând ceva nedesluşit, Toni porni aproape orbeşte spre ieşirea din holul care, deodată, deveni prea zgomotos şi aglomerat. Pe punte, aerul răcoros îi învălui umerii goi şi, sprijinindu-se de balustradă, îşi fixă privirea pe valurile înspumate. Puntea era pustie.

Ce se întâmplase cu ea, de ce fugise, în felul acela, imediat după concert? Poate pentru că în acea seară, pentru prima dată realizase adânc în sufletul ei, cât de mult îi lipsea tatăl ei. Nu vor mai fi acele seri fericite, cu familia şi prietenii în jurul pianului, cântând împreună, mai

puţin mama ei, care prefera să aibă grijă să fie în permanenţă mâncare şi băutură pe masă.

Sau poate pentru că Jay se aflase acolo, bărbatul pe care-l iubea din toată inima, dar care n-ar putea să-i ofere vreodată căldura din sânul familiei, pe care o simţise ca fată. El nu cunoştea aşa ceva. Cum ar fi putut? Rămăsese orfan de mic şi majoritatea tinereţii şi-o petrecuse în orfelinate, unde fusese tratat bine, dar fără afecţiune. Asta îl ambiţionase să ajungă acolo unde se afla acum. Totuşi, nu tocmai pentru ambiţia şi tenacitatea lui îl iubea? Oare nu se aşteptase la prea mult de la el?

— Pentru o sărbătorită, arăţi foarte tristă, spuse Jay încet, lângă ea.

Toni întoarse brusc capul şi-l văzu pe Jay printr-o perdea de lacrimi. Clipind des, pentru a le alunga rapid, scoase un râs înăbuşit.

Bănuiesc că mă gândeam la vremea când… obişnuiam să cânt pentru tatăl meu şi prietenii lui.

Cu vocea înecată, Jay spuse:

— Ăsta-i un al lucru pe care nu-l ştiam despre tine. Acum realizez că nu m-am ostenit deloc să aflu prea multe, cât timp am fost împreună.

Toni ridică din umeri, apoi spuse, fără voia ei:

— Erai ocupat cu… alte lucruri.

— N-ar fi trebuit, mărturisi el categoric, întorcându-se pentru a se sprijini de balustradă, lângă ea.

După ce ai plecat, mi-am dat seama cât de mult te-am neglijat.

— Dar nu mi-ai cerut să mă întorc, şopti Toni, ştiind că va repeta ceea ce-i spusese în cabina lui, în prima dimineaţă.

— Să-ţi cer să te întorci la ce? La acelaşi mod de viaţă? Scutură din cap. Este greu de explicat, dar… odată ce ajungi la un anumit nivel, afacerile devin ca un drog. Este ceva care se perpetuează, ceva aproape înspăimântător. Devii brusc conştient că sute de oameni depind de tine, pentru a-şi asigura mijloacele de trai, şi gândul ăsta nu-ţi dă pace. Dar n-ar fi trebuit să las ca asta

să ne afecteze viaţa.

Pentru câteva momente se lăsă liniştea, apoi Toni spuse, cu o voce joasă.

— Chiar înainte să apari aici, gândeam că poate m-am aşteptat la prea mult de la tine, că am fost… egoistă.

Jay îşi luă braţele de pe balustradă şi-o înlănţui cu ele, trăgând-o spre el, până ce trupurile li se atinseră uşor.

— Poate amândoi am fost, spuse el. Dar putem s-o luăm de la început, nu-i aşa? Şi de data asta să ne descurcăm ceva mai bine.

— Mult mai bine, îl corectă Toni zâmbind, în timp ce buzele lui se lipiră de ale ei.

— Mergem la mine în cabină, să continuăm.

Afirmaţia era pe jumătate o întrebare şi Toni îşi ridică ochii care străluceau ca două briliante în lumina piezişă a lunii.

— Da, consimţi ea, cu însufleţire.

Lumina cenuşie se strecură în cabina de lux şi Toni se întinse fără vlagă, conştientă de rigiditatea din picioare. Nu se mai simţise aşa de relaxată şi plină de satisfacţie, de când ea şi Jay…

Scoase o exclamaţie înăbuşită, când observă braţul vânjos, în jurul taliei ei şi un picior musculos pe gamba fină. Întorcând capul pe pernă, în doar o fracţiune de secundă, realiză mărimea încăperii în care se afla, comoda lungă şi şifonierul de pe peretele opus.

Un val de căldură îi invadă trupul când se uită la figura adormită a lui Jay, de lângă ea, cu părul ciufulit şi trăsăturile frumos conturate.

Făcuseră dragoste, o dragoste sălbatică, pătimaşă, care satisfăcuse, în câteva minute, profunda dorinţă tăcută. Jay nu pierduse nimic din măiestria cu care-i stârnise simţurile. Fusese foarte abil, foarte sigur de el. Atât de sigur, încât…

Toni îşi fixă din nou privirea pe faţa lui. Era greu de crezut că el nu avusese vreo femeie, în toată perioada cât fuseseră despărţiţi. Era genul de bărbat care nu putea ignora impulsurile trupului său.

Jay deschise ochii, nedumerit la început, apoi schiţă un zâmbet.

— Bună, spuse, cu vocea răguşită, strângându-şi braţul în jurul ei. Credeam că visez.

— Asta şi faci, îl tachină ea. Sunt un rod al imaginaţiei tale.

Mâna lui se mişcă în sus şi în jos, tatonând pielea goală.

— Eşti un rod minunat, comentă, plin de sine, cu un oftat de satisfacţie, punându-şi capul pe umărul ei.

De ce te-ai trezit aşa devreme?

— Trebuie să plec, spuse Toni cu blândeţe, trecându-şi degetele prin părul lui ciufulit. Nu pot să mă strecor printre pasageri în rochie de seară, dar…

— Vreau să te am alături mereu, o întrerupse Jay, sprijinindu-se în cot şi fixându-şi privirea în ochii ei. Eşti soţia mea, Antonia, şi doresc ca toată lumea să afle asta.

— Va afla, interveni Toni. Imediat ce vom ajunge la Los Angeles. Până atunci, trebuie… trebuie să-mi desfăşor activitatea pentru care am fost angajată. Şi nu pot să fac asta, dacă toată lumea va afla că sunt măritată cu tine.

— Bănuiesc că n-o să mă deranjeze prea mult. Jay se apleca şi o sărută pe colţul gurii. Atâta timp cât vom fi împreună ca acum, în fiecare noapte. Trăgând cearşaful subţire deoparte, trasă o cărare cu buzele de pe pielea fină a gâtului ei, până pe vârful ridicat al sânului.

— Jay murmură ea, cu gura pe buzele lui, care se întoarseră pentru a se aşeza pe ale ei. Trebuie să plec.

— Mmm. Mai întâi sărută-mă, îi ceru el, fixându-şi privirea întunecată în ochii ei.

Toniei i se opri respiraţia. Cum putuse trăi atâta timp fără Jay, fără văpaia pe care o aprindea în fiecare fibră a trupului ei? îl iubea, nu încetase nicio clipă să-l iubească. Rick ar fi putut deveni soţul ei, dar n-ar fi fost altceva decât un înlocuitor al lui Jay… un înlocuitor nepotrivit, realiză Toni acum, în lumina clară a dimineţii care arunca o pată întunecată pe obrajii lui Jay care se apleca peste ea.

Lumina puternică a zilei invadase cabina, când Toni

se trezi pentru a doua oară. Clipind, se uită fix la faţa prelungă şi palidă a lui Pearson, stewardul de pe puntea specială, care o privea şocat.

— D... domnişoara M... Moreli? se bâlbâi el, echilibrând tava din mâini, exact la timp.

Instinctiv, Toni trase cearşaful peste ea, până la bărbie. Nu exista nicio altă explicaţie, decât cea evidentă, că se afla goală în patul unui pasager.

— Lasă tava acolo, spuse ea, cu o voce răguşită, indicând măsuţa cea mai apropiată de ea.

— D... da, domnişoară. Imediat ce lăsă tava jos, Pearson se întoarse s-o privească printre gene, calmul revenindu-i complet. Toni putu aproape să-i simtă dorinţa de a ieşi cât mai repede din cabină, pentru a împrăştia pe tot vasul straşnica veste.

Toni, parcă-l şi auzea spunând, cu încântare: „Imaginaţi-vă, dintre toate, tocmai domnişoara Morelli!”

Pearson tuşi discret, semn că era nerăbdător să plece.

— Mai doriţi ceva, domnişoară?

— Da, se auzi vocea lui Jay din spatele ei. Poţi să-ţi mişti fundul de aici şi, pentru binele tău, sper că nu voi auzi vreo bârfă.

Pearson luă o figură şocată.

— Cu siguranţă nu, domnule. Nici nu mă gândesc la aşa ceva.

— O va face, spuse Toni resemnată, când uşa se închise în urma stewardului.

Jay se sprijini într-un cot, privind în jos la ea.

— N-ai de ce să te simţi jenată. Nu trebuie decât să le spunem că suntem căsătoriţi.

Toni oftă.

— Mă îndoiesc că va crede cineva. Tu călătoreşti sub numele de Brownlea şi toţi ştiu, aşa cum am crezut şi eu, că sunt divorţată de mult.

— La naiba, pot să dovedesc cine sunt... şi cine eşti tu!

— Nu, spuse ea, dându-se jos din pat, luându-şi

rochia de mătase de pe fotoliu şi înfăşurând-o în jurul trupului gol. Dacă află, îmi va fi imposibil să-mi mai fac treaba, şi este nevoie de mine acum.

— Eu am nevoie de tine, spuse Jay hotărât.

Ea scutură din cap. Nu în acelaşi mod. Bunul mers al croazierei depinde de mine, într-o anumită măsură, dar tu poţi să te descurci şi singur.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. În plus, din cauza ta am devenit femeia fatală, în croaziera asta.

Toate femeile se vor uita la mine cu ură.

Lăsându-l încruntat, porni spre baie, ieşind după câteva secunde, pentru a-l întreba:

— Pot să iau un tricou şi un şort, de la tine?

Jay, care-şi lăsase capul la loc pe pernă, şi-l întoarse în direcţia ei.

— Dimensiunile tale sunt considerabil mai mici ca ale mele, observă el, sec.

— Mai bine să arăt ca un şcolar pitic, decât o fufă, întorcându-se, după o noapte de muncă!

— Unde ai auzit cuvântul ăsta? întrebă Jay, cu disperare.

— Aşa le spunea tata prostituatelor, „fufe”, răspunse cu nepăsare, îndreptându-se către comodă.

— Îmi dai voie?

— Eşti invitata mea.

Tricourile sunt în faţă, şorturile în stânga.

— Îşi alese un tricou albastru şi un şort alb, când, brusc, Jay veni în spatele ei gol, exact ca în ziua când se născuse.

— Am nevoie de hainele mele, spuse el, strecurându-şi braţele în jurul taliei ei, desfăcându-i prosopul înfăşurat în jurul trupului.

Toni se smulse din braţele lui.

— Oricât de mult aş dori să rămân, trebuie să plec. Ascultă. Auzi ceva?

El îşi înclină capul într-o parte.

— Absolut nimic.

— Exact, confirmă ea cu seriozitate, dându-l la o parte. Asta înseamnă că am acostat în Mazatlan şi… petrecerea de pe plajă va începe în exact patruzeci de minute.

— Vin şi eu.

— Nu poţi, n-ai bilet.

— Atunci, voi face rost. La ce hotel staţi?

Toni îi spuse, întrebându-se dacă era o idee bună ca el să se afle în vecinătate, cât ea era la lucru. îi va fi greu să se concentreze asupra detaliilor legate de petrecerea de pe plajă, cu prezenţa tulburătoare a lui Jay în fundal. Deşi fundal nu era cuvântul potrivit pentru prezenţa lui Jay în viaţa ei. De la prima lor întâlnire, îi închisese toate orizonturile, şi acum era convinsă că aşa va fi mereu.

Carole se întoarse brusc de la masa de toaletă şi făcu ochii mari de uimire, în faţa hainelor ce atârnau pe Toni.

— De unde ai luat echipamentul ăsta? o întrebă Carole cu sarcasm, adăugând sec: Sau n-ar trebui să întreb?

Toni trase sertarul ei şi scoase un costumul de baie pe care urma să-l poarte pe plajă. Nu, răspunse calm, n-ar trebui.

— Ei bine, o fac totuşi. Cine ţi-a dat tricoul şi şortul ăsta, în schimbul rochiei tale de seară?

— Asta chiar nu este treaba ta, replică Toni vesel, scoţând din dulap o pereche de pantaloni largi, de culoare albă.

— Pe naiba, nu este! explodă Carole. Ai uitat că sunt şefa grupului cultural?

Tu trebuie să-mi răspunzi la toate întrebările legate de acţiunile tale pe vas.

— Acţiunile oficiale, îi aruncă Toni, şi asta nu include şi unde îmi petrec nopţile.

Carole se uită uimită la ea, nevenindu-i să creadă, apoi îşi muşcă buza, lăsându-şi privirea în jos.

— Uite, Toni, ştiu că, în mod normal, n-ar fi problema mea, dar… într-un fel, mă simt responsabilă pentru tine, şi n-aş vrea să cred că ai fost influenţată de ceea ce am spus

eu. Ieri, când am afirmat că ar trebui să-ţi trăieşti şi tu puţin viaţa, n-am vrut să sugerez, să sari direct în patul lui James Brownlea!

Clarificarea descreţi fruntea Toniei.

— N-are nicio legătură cu ce ai spus tu, o asigură aceasta. Însă, era… era inevitabil să cedez într-o zi.

— Dar de ce l-ai ales pe el?

Este încântător, atrăgător, bogat… dar, nu mi-aş fi imaginat că îţi va cădea cu tronc un astfel de tip. Sunt sute de femei care ar da orice pentru a petrece o noapte cu el, inclusiv blonda cu care a venit la bord. Întotdeauna am crezut că încă mai simţi ceva pentru fostul tău soţ.

— Am simţit… simt, confirmă Toni, incapabilă să-şi controleze strălucirea din ochi.

— Atunci…?

— Oh, Carole, chiar nu bănuieşti? Era imposibil să nu-i dezvăluie un secret atât de important tocmai colegei de cameră. Este soţul meu!

Carole făcu ochii mari.

— Ce?

— Eu şi cu Jay n-am fost niciodată divorţaţi, explică Toni repede. Scrisoarea care a ars în casa părinţilor, despre care am crezut că era hotărârea de divorţ, mă anunţa de fapt că Jay sistase acţiunea.

Carole se trânti pe pat.

— Vrei să spui că…? Eşti încă doamna Brownlea?

— Nu ăsta este numele lui, o lămuri Toni în grabă. Numele adevărat este Jay Stanford.

— Stanford de la Stanford Industries? Cel mai strălucit industriaş de pe pământ? Când Toni dădu afirmativ din cap, privirea Carolei deveni sceptică. Şi a venit în croaziera asta pentru a te lua înapoi?

— Da. Era ceva greu de crezut, chiar şi pentru Toni.

— Deci, bătrânul Queen va ajunge, până la urmă, la fier vechi?

— Nu, Jay îl cercetează, de aceea a adus-o pe Gloria Powel. Este expertă în evaluări.

— Pariez că este expertă şi în alte direcţii, remarcă

Gloria, sec.

— Nu este nimic de genul ăla între ea şi Jay. negă Toni, cu stângăcie. Şi eu am crezut asta, odată… dar s-a dovedit că m-am înşelat. Jay mi-a spus că n-a fost nimic între ei, de când ne-am căsătorit, şi-l cred.

— Sper să ai dreptate, iubito, spuse Carole, ridicându-se. În ce mă priveşte, eu arunc o mină de sare peste umăr, când e vorba de bărbaţi.

— Între noi n-o să fie ce a fost între tine şi soţul tău. Cu cât mă gândesc mai mult, adăugă îngândurată, realizez cât de tânără şi nerealistă am fost, atunci. Jay avea o mulţime de lucruri de făcut, obiective de realizat, şi eu doream să-i impun o rutină de la nouă la cinci.

— Lasă-mă să-ţi dau un sfat, scumpo, interveni Carole, apropiindu-se de ea. Un bărbat care-şi neglijează soţia în favoarea afacerilor, nu se va schimba niciodată, decât atunci când va fi prea târziu pentru orice femeie căreia îi pasă.

— Cu Jay nu este aşa, insistă Toni, cu încăpăţânare. Este bogat atât cât şi-a dorit să fie, şi acum…

— Este gata să se dedice familiei? Carole ridică din umeri şi porni spre uşă, oprindu-se cu mâna pe clanţă. Aşa cum ţi-am spus, scumpo, sper să ai dreptate, dar să nu fii prea dezamăgită când vei realiza că idolul tău este exact aşa.

— Îmi voi încerca norocul, spuse Toni, alungându-şi vagul sentiment de stânjeneală pe care îl trezise Carole.

Carole, nu vei povesti cuiva ce ţi-am spus, nu-i aşa?

— Că eşti căsătorită cu cel mai potrivit bărbat de pe pământ? Nu, draga mea, n-o voi face. Sper doar ca fanteziile tale feciorelnice să nu fie spulberate de… Ridică din umeri. Oh, bine, toţi trebuie să ne încercăm norocul când miza e dragostea.

Toni se uită îngândurată la uşa ce se închisese în urma celeilalte. Carole avea un ochi foarte critic, când era vorba de bărbaţi, dar asta nu însemna ca Toni să gândească la fel ca ea. Jay o iubea. Era sigură acum, după o noapte de dragoste patimaşă. Niciun bărbat n-ar fi putut

simula emoţiile profunde exprimate de Jay cu atâta înflăcărare.

Înroşindu-se la amintirea nopţii trecute, îşi puse sutienul înflorat al costumului de baie, îl acoperi cu o bustieră albă şi-şi trase pantalonii pe care-i luase din dulap.

Îşi va face datoria cu aceeaşi conştiinciozitate ca întotdeauna, dar de data aceasta, cu gândul la viitorul ei cu Jay. Nicio altă soluţie nu era posibilă acum.

Capitolul 6

Aztec Queen, o vagă siluetă albă, lăsă în urmă linia de coastă, apropiindu-se de Acapulco.

Toni, cu ochii strălucindu-i după noaptea petrecută cu Jay în cabina lui, urmărea, din punctul ei obişnuit de observaţie cum vasul îşi direcţionează prora spre punctul nordic al golfului Acapulco.

Nicăieri în lume, gândi ea admirativ, nu exista o intrare în port atât de spectaculoasă.

— Este fantastic, nu-i aşa? îi răsună în ureche vocea răguşită a lui Jay, şi simţi brusc trupul musculos lipindu-se de al ei.

— Îmi place la nebunie, răspunse ea încet, din respect pentru mulţimea de pasageri care umpluseră deja puntea. De fiecare dată, parcă este ceva nou, incredibil…

— Ce zici de a doua lună de miere aici? sugeră el în şoaptă. Noi n-am avut o adevărată lună de miere.

— Nu, spuse Toni, cu vocea înăbuşită, amintindu-şi săptămâna de miere întreruptă brusc de Gloria, care-l chemase la lucru. Cred că aş prefera Puerto Vallarta, pentru ceva special ca asta.

— Cum spui tu, acceptă el docil, cu toate că nu exista nicio urmă de docilitate în trupul încordat, care se lipea tot mai strâns de al ei. Asta merita toate privirile pline de înţeles ale mulţimii, hotărî ea, fericită. Pearson răspândise vestea cu viteza vântului, pe tot vasul. Dar nu sesizase vreun semn de ostilitate în zâmbetele care i se adresaseră.

Cu excepţia lui Rick Warren, poate, a cărui grimasă putea fi descrisă mai curând ca dispreţ, decât zâmbet.

„Cred că vei găsi suma corectă”, îi spusese acesta, cu răceală, cu o zi înainte, când îi înmânase banii pentru turul din Acapulco. Înainte ca Toni să poată murmura un mulţumesc, îi întorsese spatele şi intrase în birou.

Îi părea rău pentru Rick, dar nu putea să se mai gândească la el, când feericul Acapulco se ivi în faţa ei.

— Trebuie să-i dădăceşti şi azi pe pasageri? murmură Jay.

— Nu, suntem întotdeauna liberi în Acapulco, şi m-am gândit că ai putea închiria o maşină să ne ducă pe cea mai liniştită şi intimă plajă, pe care o cunosc.

— Eşti foarte generoasă cu timpul şi cu banii mei, nu?

— Ei bine, desigur, aprobă râzând, la urma urmei eşti…

— Jay, te-am căutat peste tot!

Vocea Gloriei se auzi din spatele lor, şi amândoi se întoarseră, sesizând încordarea de pe faţa ei palidă.

— Oh?

Jay se desprinse de Toni, acordându-i toată atenţia celeilalte, care era din ce în ce mai agitată.

— Se pare că mesajul ăsta a sosit azi-noapte. Ochii Gloriei licăriră un moment pe faţa Toniei. Normal, cum n-ai putut fi găsit în cabina ta, mi-a fost adus mie. După cum o să vezi, este ceva urgent şi trebuie să te întorci în Los Angeles imediat. Am verificat cursele de avion şi există una care pleacă din Acapulco la zece şi jumătate, în dimineaţa asta.

Jay citi mesajul, încruntându-se.

— La naiba, de ce nu poate aştepta Ansell până mă întorc?

— Este un contract important, Jay, îi replică Gloria, ignorând-o pe Toni, de data asta. Şi tu ştii cât de pretenţios este Jacob Ansell. Nu va accepta să discute decât cu şeful, o afacere atât de importantă.

Jay înjură din nou în barbă, părând că uitase şi de Toni, prins în potopul de instrucţiuni date Gloriei. Vorbind, se deplasară pe punte, la o distanţă suficientă, pentru a nu

fi auziţi de pasageri… şi de Toni.

Aceasta se întoarse la balustradă, magnificul golf clătinându-se, parcă, în faţa ochilor ei plini de lacrimi. Nimic nu se schimbase, absolut nimic. Întotdeauna va exista încă o afacere pentru Jay. De ce fusese atât de proastă să-l creadă când afirmase că va fi doar un supraveghetor? Era în firea lui să fie astfel. Dumnezeu ştia că avea suficienţi bani încât să trăiască în lux tot restul vieţii. Dar nu asta era ceea ce-l punea în mişcare.

Lacrimile îi dispăruseră şi pe faţă i se instalase un calm aparent, când el se întoarse, cuprinzând-o din nou cu braţele.

— Îmi pare rău, iubito, dar a trebuit să te părăsesc un pic. Aş fi aranjat întâlnirea asta pentru după croazieră, dar se pare că Ansell trebuie să decidă dacă acceptă oferta mea, sau a altcuiva. O întoarse cu faţa la el, trăgând-o de la balustradă. Ochii îi erau întunecaţi, totuşi, în adâncul lor erau luminaţi de mici sclipiri.

— Vreau să vii cu mine, Toni. Putem să ne întoarcem pe vas la Puerto Vallarta.

— Eu? Se uită fix la el. Este imposibil. Eu lucrez aici, ai uitat?

— Nu lucrezi aici, o corectă el, zâmbind. Acum eşti din nou doamna Jay Stanford şi vreau să fii cu mine mereu.

— Am crezut că şi tu, spuse ea, cu tristeţe, eliberându-se din braţele lui şi trecând alături. Dar acum realizez că m-am înşelat. Tu n-o să te schimbi niciodată, Jay.

— Despre ce naiba vorbeşti? O prinse de braţ şi o întoarse, forţând-o să-l privească în faţă, maxilarele încleştându-i-se de furie. Ţi-am spus de această ultimă afacere, şi vreau să fii cu mine când o închei.

— Ultima afacere, îl ironiză ea, ignorând durerea provocată de strânsoarea mâinii lui. Pentru tine, n-o să existe niciodată o ultimă afacere. Tu n-ai nevoie de bani, dar vei continua să ruinezi vieţile noastre, pentru a-i obţine.

— Indiferent ce am făcut, nu te-am minţit niciodată.

Afacerea asta cu Ansell este ultima, şi vreau să fii cum mine când o închei!

— Ia-o pe Gloria, izbucni ea, smulgându-se din strânsoarea lui şi plecând în fugă de lângă el.

— Poate că exact asta o să fac, strigă Jay după ea, cu o voce metalică.

Dar n-o făcuse. Toni nu ştia şi nici n-o interesa dacă femeia blondă îl însoţise, ca de obicei, în călătoria spre Los Angeles, prin urmare fu doar pe jumătate surprinsă când Gloria veni la cabina ei.

Rochia albă de seară, pe care Toni uitase s-o ia din cabina lui Jay, era atârnată pe braţul ei, şi ea trecu rapid pe lângă Toni, când uşa fu deschisă în urma bătăii insistente.

— M-am gândit că poate ai nevoie de asta, spuse ea, cu trufie, plimbându-şi privirea prin încăpere. Voi două chiar locuiţi aici?

Toni, supărată că uitase de rochie, îi aruncă, iritată:

— Noi o găsim acceptabilă.

Gloria puse rochia pe patul Carolei, şi-şi plimbă din nou privirea prin încăperea mică, apoi se întoarse spre Toni.

— Acceptabil… asta a fost întotdeauna problema ta. Te mulţumeşti cu o viaţă acceptabilă, un soţ acceptabil. Jay nu-ţi poate oferi aşa ceva.

— Eşti chiar aşa mare cunoscătoare a relaţiilor interumane? o întrebă Toni, pe un ton dispreţuitor, sprijinindu-se de uşa pe care tocmai o închisese.

— Îl cunosc foarte bine pe Jay Stanford, declară Gloria cu răceală. N-ai ştiut niciodată cum să faci faţă unui bărbat ca el, nu-i aşa? Toni o privi de sus.

— M-am descurcat foarte bine în ultimul timp, replică ea, cu vădit sarcasm.

— Tu chiar eşti naivă, nu-i aşa? Zâmbetul insinuant al Gloriei era, mai mult dispreţuitor, şi siguranţa Toniei păli un pic, în faţa optimismului celeilalte.

— Nu… nu înţeleg ce vrei să spui.

— Este foarte simplu, dragă, odată ce afli detaliile.

Trăsăturile Gloriei deveniră dure. Ai fost atât de nerăbdătoare să ajungi din nou în pat cu el, încât nu te-ai întrebat deloc care a fost motivaţia lui, nu-i aşa? De ce crezi că Jay s-a hotărât, deodată, să te caute? Pentru că era nebuneşte îndrăgostit de prostuţa care ai fost întotdeauna?

Tremurul brusc al genunchilor o făcu pe Toni să se trântească în fotoliul de lângă intrarea în baie. Ceea ce insinua Gloria, era dictat de gelozie. O gelozie care se născuse chiar în ziua în care Jay anunţase logodna lor. Totuşi…

— Noi ne iubim într-un fel pe care tu n-o să-l poţi înţelege, începu ea, strângând din buze, când Gloria izbucni din nou într-un râs batjocoritor.

— Jay nu înţelege dragostea asta a ta dezgustătoare o ironiză ea. Se întâmplă să aibă nevoie de tine acum, în mod deosebit, şi tu îţi imaginezi că te iubeşte. Crede-mă, dragă, are foarte mare nevoie de tine, dar nu pentru motivul la care te gândeşti tu.

— Şi, presupun că tu cunoşti motivul, nu?

— Sigur că-l cunosc. Eu şi cu Jay suntem împreună încă dinainte de a pune tu ochii pe el, şi ştiu ce are în cap. Gloria îşi puse picior peste picior şi continuă. Afacerea în care este implicat acum este cea mai mare din cariera lui. îl poate face mai bogat decât în visurile tale feciorelnice.

Reala consternare înceţoşă ochii Toniei. Insinuarea celeilalte femei, că s-ar fi căsătorit cu Jay pentru situaţia lui financiară, nu merita deranjul de a fi negată.

Convingerea fermă a Gloriei era cea care-i acceleră Toniei bătăile inimii.

— Ce legătură are afacerea aia cu mine?

— Are o foarte mare legătură cu tine, declară Gloria teatral, ridicându-se şi făcând doi trei paşi prin cabină, înainte de a se întoarce şi a se rezema de masa de toaletă. Jacob Ansell este un bărbat puternic şi foarte influent. Este ferm împotriva divorţului şi chiar a separării, într-un cuplu căsătorit. Ca să obţină contractul, Jay trebuie să se prezinte cu o soţie în ochii căreia să nu se citească vreo dorinţă de separare şi cu atât mai puţin de divorţ.

— Nu te cred! Toni îşi înăbuşi tremurul din glas, realizând, chiar dacă nu voia să creadă, că în vorbele Gloriei exista o sământă de adevăr. Era limpede că Jay se descurcase foarte bine în cei doi ani în care fuseseră separaţi, ceruse chiar divorţul, deşi se răzgândise ulterior. Să se fi ivit atunci perspectiva afacerii cu Jacob Ansell şi să-l fi determinat să ia acea decizie? Un lucru era sigur. De când urcase la bord, Jay nu pierduse nicio ocazie de a-şi folosi farmecul pentru a-i aţâţa simţurile, un farmec căruia Toni nu putea să-i reziste.

— Nu crezi? Eu cred că da, dragă. Gloria porni spre uşă, oprindu-se cu mâna pe clanţă. Nu ţi-a cerut Jay să te duci cu el la Los Angeles? pufni în râs la expresia îndurerată din ochii Toniei. Vezi, îl cunosc foarte bine, mult mai bine decât vei reuşi s-o faci tu, vreodată.

Toni încercă o ultimă provocare.

— Asta nu te-a ajutat prea mult, nu-i aşa?

Gloria zâmbi, încordată.

— Oare? Eşti mult prea naivă! Jay a realizat, de ceva timp, că eşti departe de a fi soţia pe care şi-o doreşte.

Uşa se deschise brusc şi Carole intră în cabină, făcând ochii mari de uimire, în faţa celor două femei.

— Oh!

Deranjez cumva?

— Nu, deloc, răspunse Gloria, păşind pe coridor. Se pare că prietena ta are nevoie de puţină îmbărbătare.

Carole închise uşa după Gloria, uitându-se întrebător la Toni.

— Ce-a fost asta?

Toni ridică din umeri şi se îndreptă spre masa de toaletă, privindu-şi reflecţia în oglindă.

— Este cea mai mare nemernică, răbufni ea, cu o neobişnuită cruzime, văzând în oglindă iminenta ridicare din umeri a Carolei.

— Trebuia să-ţi fi spus asta de la început, replică ea, cu obişnuitu-i calm. De ce a venit aici, în dimineaţa asta?

Simţind nevoia să se descarce, Toni îi povesti totul şi când termină, Carole o privi cu milă.

— N-o să spun că nu-mi pare rău pentru tine, Toni, dar în cazul ăsta ai fost o mare fraieră. Eu înclin să cred că frumosul tău Jay se foloseşte de tine pentru propriile lui interese. Din ce alt motiv şi-ar fi făcut apariţia brusc, pe acest hârb? Să fim sinceri. Niciun om de afaceri întreg la minte, n-ar lua în considerare o astfel de propunere, numai dacă n-are alte motive. Carole îi aruncă o privire vicleană. Ţi-a spus de fapt, că va scoate bani pentru Queen?

— Nu, recunoscu Toni, fără tragere de inimă. Ştie ce mult înseamnă vasul ăsta pentru... pentru noi toţi şi se gândeşte la asta.

— Crede-mă, scumpo, aici se va opri! exclamă Carole, punându-şi o mână pe umărul Toniei, în semn de încurajare. Bărbaţii sunt foarte răi, uneori... mai tot timpul, după experienţa mea. De ce nu încerci să ţi-l scoţi din minte? Mă abţin să ţi-l recomand pe contabil, dar el niciodată nu te-ar răni.

— Între mine şi Rick a încetat definitiv orice relaţie. Cred că Marian este mult mai potrivită pentru el decât aş putea fi eu vreodată.

— Marian? Carole se uită la ea, nevenindu-i să creadă. Ştiu că a făcut o pasiune exagerată pentru el, dar... Marian?

— Cu o altă coafură şi un pic de fard, cred că este destul de drăguţă pentru Rick. De fapt, i-am şi sugerat să meargă la coafor, şi m-am oferit s-o învăţ să se machieze. Nu prea i-a surâs ideea, bănuiesc. N-am mai vorbit cu ea de atunci.

— Nu este deloc surprinzător, având în vedere că speră să-ţi ia locul în inima contabilului. Uite, scumpo, uită de Rick Warren, de Marian şi de nu chiar fostul tău soţ. Şi cel mai rapid mod de a face asta, este să-ţi găseşti pe altcineva. Cine era bărbatul cu care eraţi la masă, în seara în care aţi fost patru la cină?

Toni se încruntă, privind o clipă în gol.

— Oh, te referi la Cyrus Jackson? Vrei să spui că eu...? Pentru numele lui Dumnezeu, Carole, este suficient de bătrân să-mi fie tată!

— Ce importanţă are? Este neînsoţit şi pare să fie atras de tine.

Toni nu-şi putu reprima un chicotit.

— M-aş simţi ca şi când m-ar scoate tata în oraş! Altminteri, continuă ea, serioasă, îmi place Cyrus.

N-a avut niciodată timp să se căsătorească… la fel ca Jay, şi-a sacrificat viaţa pentru a face bani.

— Cu atât mai bine, dacă-l placi. Nu spun să te gândeşti la o legătură serioasă cu el, dar un mic flirt n-ar face rău niciunuia din voi. Aşa, într-un fel sau altul, s-ar putea clarifica lucrurile, pentru tine. Bărbatul ăsta al tău se întoarce pe vas, înainte să ajungem în Los Angeles?

Toni ridică din umeri.

— A spus ceva de Puerto Vallarta.

— Atunci, un pic de rivalitate e posibil să-l pună pe gânduri. Acest Cyrus Jackson este cu totul alt gen decât înţepatul ăla de contabil! Oricum, gândeşte-te la asta, Toni. Eu îl voi duce pe Mike prin Acapulco şi diseară vom lua autocarul spre hotelul Princess. De ce nu vii cu noi?

Toni îşi petrecu restul zilei la bord, neavând chef să rătăcească printre pasagerii care umpluseră plaja şi barurile hotelurilor de pe ţărm. Nu realizase, până acum, cât de mult şi-ar fi dorit să-i arate lui Jay acest centru urban de pe riviera mexicană. Ar fi putut închiria o maşină, aşa cum văzuse că făcuseră Cyrus Jackson şi Gloria, şi să se bucure împreună de priveliştile înconjurătoare, încheind cu o baie în ocean.

Dar putea la fel de bine să-şi scoată din minte acele gânduri pentru totdeauna, îşi spuse cu fermitate, şi să se ocupe de pregătirile pentru balul mascat ce urma să aibă loc imediat ce vasul părăsea Puerto Vallarta.

Perfidia lui Jay o lovise din nou pe plan emoţional, şi era hotărâtă să fie pentru ultima dată. Va trece mult timp până când rana din sufletul ei se va vindeca, dar mai trecuse prin aşa ceva şi era sigură că va reuşi s-o facă din nou. Poate Carole avea dreptate, şi era mai bine să flirteze când cu un bărbat, când cu altul, decât să se angajeze într-o relaţie stabilă. Cel puţin, în felul acesta, durerea, dacă ar

exista, ar fi trecătoare.

Mintea îi era departe de sulurile de hârtie creponată de diferite culori, pe care le alesese din dulapurile din holul principal, când Marian i se adresă, sfioasă, din spatele ei.

— Eşti ocupată, Toni?

Toni se întoarse brusc, făcând ochii mari la fata cu fruntea încruntată, care-şi frângea mâinile, nervoasă.

— Nu chiar, spuse ea, cu un râs scurt. Îmi făceam de lucru, până va trebui să mă schimb pentru cină.

— Oh, foarte bine.

Doream să vorbesc cu tine, dar nu voiam să te deranjez, dacă erai ocupată. Nu este ceva legat de serviciu, încheie aceasta, şovăitoare.

— Spune. Toni se sprijini de dulap, studiind-o cu interes.

— Păi. m-am gândit la ce mi-ai spus în ziua aceea şi. cred că mi-ar plăcea să-mi schimb înfăţişarea, aşa cum ai sugerat tu.

Toni uită brusc de propria nefericire.

— M-aş bucura să-ţi fiu de folos. Nu cu părul – Donna este expertă în aşa ceva – dar te voi ajuta să-ţi alegi nişte farduri şi-ţi voi arăta cum să le foloseşti.

— Mulţumesc. Este foarte drăguţ din partea ta.

— Este plăcerea mea, o întrerupse Toni, scrutând cu privirea faţa celeilalte, cu un ochi obiectiv. Cred că magazinul de la bord are tot ce-ţi trebuie, dar coaforul nu va fi deschis până nu începem să navigăm.

Marian spuse repede.

— Este bine. Cred că nu trebuie, să aştept chiar până în ziua balului, atunci n-ar mai fi mare lucru pentru. lume.

„Lume” însemnând Rick, reflectă Toni, dar Marian se gândise bine. În veselia generală a balului mascat, o schimbare majoră a înfăţişării ei ar fi mai puţin observată, decât dacă ar apărea aşa în faţa contabilului, într-o dimineaţă.

Bucuroasă că-şi alungase gândurile negre, începu o discuţie cu Marian despre costumul pe care aceasta

intenţiona să-l poarte la bal, ceva diferit de uniforma scrobită cu care apărea de obicei alături de căpitan.

— M-am gândit că pot să vin şi eu din când în când cu o idee, se confesă aceasta, sfioasă. După cum ştii, până acum nu mi-am bătut capul niciodată, dar aş dori să fiu schimbată cu totul, de data asta.

Toni făcu mintal inventarul costumelor de bal. Vestimentaţia Cleopatrei n-ar ajuta-o cu nimic pe Marian – în plus, plănuise s-o poarte chiar ea la balul ăsta – dar costumaţia fluturelui i s-ar potrivi perfect.

Entuziasmul Toniei dispăru brusc, şi obrajii Marianei căpătară o roşeaţă neobişnuită, când doi pasageri, întorşi mai devreme de pe ţărm, intrară în hol.

— Slavă Domnului pentru tehnologia asta modernă, spuse Gloria Powell, iritată, trăgând adânc aer în piept din atmosfera răcorită de aparatul de aer condiţionat.

Cum pot oamenii să supravieţuiască într-o astfel de căldură?

— Poate sunt obişnuiţi, răspunse Cyrus, ivindu-se din spatele ei transpirat, el însuşi cu faţa roşie de disconfort.

— Ei bine, eu nu sunt, replică ea, bosumflată, şi porni spre lift fără a arunca vreo privire înapoi sau a adresa un cuvânt de mulţumire însoţitorului ei.

Cyrus se sprijini de biroul, unde Toni şi Marian stăteau faţă în faţă.

— Unele femei chiar nu pot suporta căldura. Nici eu nu sunt sigur că pot.

— Îţi ia ceva timp până te obişnuieşti, spuse Toni, zâmbind. Apoi, amintindu-şi de bunele maniere, i-o prezentă pe Marian.

— Mai bine mă duc la locul meu, murmură aceasta, când o femeie în şort, venind dinspre unul dintre pasage, se sprijini de biroul contabilului. Cyrus se uită ciudat în urma ei.

— Fetei ăsteia i-ar trebui un pic din frumuseţea şi personalitatea ta, remarcă aceasta, cu subtilitate.

— Ai puţină răbdare, îl sfătui Toni. S-ar putea să ai o surpriză la balul mascat.

— De ce? îi dispar toate inhibiţiile atunci? întrebă el, cu o licărire în ochi. Este femeia vârcolac de pe Aztec Queen?

— Nu, răspunse Toni, râzând. S-ar putea să producă chiar un şoc, de data asta, dacă merg după metoda mea.

Cyrus îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Îmi imaginez că, în ceea ce-i priveşte pe bărbaţi, mergi după metoda ta, totuşi. Am auzit că James Brownlea a părăsit vasul, adăugă el, ca un fapt divers.

— Da, pentru un timp, oricum.

— Ce s-a întâmplat? A aflat soţia lui unde este şi a trimis o citaţie oficială după el?

— Nu cred. Are nişte afaceri de rezolvat în Los Angeles.

Un licăr de compasiune lumină ochii lui Cyrus, când privirile li se întâlniră.

— Nu-l condamna pentru asta. Există anumite lucruri pe care un bărbat trebuie să le facă în viaţa lui.

— Aşa gândeam şi eu, replică Toni, pe un ton mai calm decât intenţiona.

După o scurtă pauză, Cyrus o întrebă:

— Eşti cumva liberă diseară?

Toni clipi, surprinsă de întrebare.

— De fapt, Carole, directorul croazierei, m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să-i însoţesc, pe ea şi pe prietenul ei, la hotelul Princess, diseară. Nu ştiu dacă ai dori să…

— Aş fi onorat. Cyrus îi zâmbi curtenitor, şi Toni îl plăcu foarte mult în acel moment, dându-i detalii despre turul pe care urmau să-l efectueze cu autocarul în acea seară. N-am putea, înainte, să luăm masa împreună undeva?

— Autocarul pleacă la nouă, spuse Toni cu regret, şi mi-e teamă că în Acapulco cina se serveşte puţin după ora asta.

— Bine, atunci mai bine ne întâlnim în sufragerie, la şapte şi jumătate.

Masa mea are numărul douăzeci şi trei.

Gândindu-se că sufrageria va fi pe jumătate goală şi

că nu va fi nimeni în măsură să obiecteze că se întâlnea cu un pasager – chiar şi căpitanul era reţinut în port – Toni dădu afirmativ din cap şi-l urmări pe Cyrus traversând holul.

Era un bărbat drăguţ, şi dacă îl stimula să iasă într-o seară cu o femeie mult mai tânără decât el, cu atât mai bine.

Câteva minute mai târziu, după ce închisese dulapurile, se opri să schimbe câteva cuvinte cu Marian, în drum spre cabină. Pe faţa fetei se putea citi o evidentă invidie.

— Cum reuşeşti? îi trânti aceasta, înroşindu-se când realiză cât de nepoliticos sunaseră cuvintele. Vreau să spun, l-ai cucerit pe Rick şi pe domnul Brownlea, şi acum, când el nu mai este disponibil, s-a ivit altcineva.

Refuzând să-i dea un răspuns insolent, Toni o privi cu seriozitate.

— În momentul ăsta, Rick urăsâşte şi pământul pe care calc, domnul Brownlea poate trăi foarte fericit fără mine, şi Cyrus Jackson este căsătorit cu imperiul său financiar – ca să nu mai spun că este suficient de bătrân pentru a-mi fi tată. Dacă vrei să afli adevărul, te invidiez că n-ai niciun dubiu în alegerea bărbatului de care să te îndrăgosteşti şi pe care-l doreşti alături de tine toată viaţa.

Marian se uită uimită la ea.

— Tu mă invidiezi? repetă ea, şocată.

— Şi te voi invidia şi mai mult când Rick va deschide ochii şi va vedea în tine femeia visurilor sale, continuă Toni, pornind spre lift.

Până la urmă, era pe cale să înregistreze două succese în faţa unui jalnic eşec, reflectă ea. În ultimul timp, Marianei îi crescuse simţitor încrederea în sine, şi urma să ajungă la apogeu cu apariţia ei în seara balului. Lui Cyrus Jackson i se ridicase moralul, chiar dacă numai temporar, prin perspectiva petrecerii unei seri în compania unor tineri.

Singura ei nefericire era relaţia cu Jay.

De ce oare se îndrăgostise de un bărbat care, ca şi

Cyrus, era deja căsătorit cu o mare afacere, şi pentru care relaţiile personale erau pe locul al doilea?

Impresionanta structură piramidală a hotelului Princess era înconjurată de grădini tropicale, într-o superbă explozie de culoare. Când mai aveau doar câteva trepte până la intrarea în holul hotelului, Toni îşi strânse eşarfa neagră în jurul umerilor, amintindu-şi vremurile de demult, când şi mama ei planta flori în grădina mică din faţa casei, pe care o îngrijea cu atâta drag.

— Oh, Doamne, murmură Cyrus, când intrară în holul imens, nu e spectaculos?

Nota de respect amestecat cu uimire, din vocea lui, era ca un ecou al sentimentului pe care Toni îl încerca de fiecare dată când intra în acel hotel.

Carole îi conduse în salonul spaţios din spate, vorbind cu reprezentantul conducerii, într-o spaniolă fluentă, înainte de a le face semn cu mâna, Toniei şi celor doi bărbaţi.

Fură conduşi la o masă de la marginea ringului de dans, şi chiar înainte să se aşeze, primele două băuturi gratuite, oferite turiştilor, fură aşezate în faţa lor de către un chelner grijuliu.

Cyrus se lăsă pe spate în scaun, vizavi de Carole.

— Ei bine, se pare că va fi o seară pe cinste.

Cuvintele lui se dovediră profetice, şi chiar şi Toni reuşi să şi-l scoată pe Jay din minte, când dansatorii mexicani în costume multicolore începură să-i distreze. Obişnuitele interludii teatrale şi comice rupseră bariera limbii, făcând audienţa să râdă cu lacrimi.

Umorul moderat dar constant al lui Mike fu un contrast perfect pentru cel debordant al lui Cyrus, şi masa lor fu cea mai veselă din jurul ringului.

Toni constată că îi plăcea foarte mult Mike, atitudinea lui faţă de Carole fiind, după opinia ei, tocmai ceea ce aceasta avea nevoie. Era prietenos, curtenitor fără a fi insistent, şi cu suficient simţ al umorului, cât să-i atenueze solemnitatea.

Mai târziu, când spectacolul se sfârşi şi începu

dansul, Toni se trezi în braţele lui, mişcându-se uşor, într-o alunecare lentă, printre ceilalţi dansatori.

— Croaziera asta se va termina mult prea repede pentru mine, îi mărturisi el, zâmbind. Ciudat, la început n-am vrut să vin.

— Şi de ce ai venit? îl întrebă Toni, curioasă.

El ridică din umeri.

— Şeful meu pleca şi el într-o croazieră cu soţia, şi s-a gândit că ar fi o idee bună.

Am muncit foarte mult, astfel că a aranjat el totul pentru mine – a plătit toate cheltuielile.

— Trebuie că te apreciază în mod deosebit. Cu ce te ocupi, exact?

— Nimic interesant. De fapt, multă lume consideră plictisitoare munca mea.

Sunt contabil, încheie acesta, schiţând un zâmbet.

— Oh, pentru o mulţime de oameni de afaceri nu este deloc ceva lipsit de importanţă, ştii doar. Ar fi pierduţi fără experţi contabili.

O umbră de mâhnire se aşternu pe ochii prietenoşi ai lui Mike.

— Aşa o fi, dar majoritatea femeilor privesc contabilii ca pe nişte persoane anoste, ca şi calculele pe care le facem. După o scurtă pauză, continuă, aparent dezinteresat: Bănuiesc că tu şi Carole întâlniţi foarte multe persoane interesante, în aceste croaziere. Ca James Brownlea, care este posibil să cumpere vasul. Presupun că are foarte mare succes la femei.

Toni îl aprecie pentru discreţia privind relaţia ei cu Jay, dar nu se sfii să-şi exprime lipsa de entuziasm faţă de bărbaţii de calibrul lui Jay.

— Pentru unele femei, probabil, dar Carole nu mi s-a părut niciodată interesată de avere sau poziţie socială. Ea – îşi căută cuvintele potrivite – este mai degrabă impresionată de valoarea morală a unui bărbat, decât de conturile lui bancare. El dădu afirmativ din cap, îngândurat, conducând-o printre cuplurile de dansatori, spre marginea ringului. A avut de suferit de pe urma

bărbaţilor.

— De aceea are nevoie de cineva demn de încredere. Alături de bărbatul potrivit, ar putea să uite… Lăsă fraza neterminată, ştiind că Mike înţelesese.

După ce-şi termină băutura care o aşteptase la masă, Toni se simţi detaşată complet de lumea din jur, de sentimentele ei faţă de Jay.

El se folosise de dragostea ei pentru a-şi rezolva afacerile. Şi apoi? Reuşise să trăiască doi ani fără el, şi va fi în stare s-o facă toată viaţa, dacă era necesar.

Toni auzi vag vocea lui Cyrus, rostind ceva de un taxi, murmurul Carolei, apoi se trezi pe bancheta din spate a maşinii care se pierdu rapid în noapte.

Toni urca, clătinându-se, treptele vasului scăldat în lumină, când mâinile ferme ale unui bărbat o prinseră de mijloc…

Capitolul 1

Vasul pornise deja la drum, când Toni deschise ochii, dimineaţa următoare. Capul îi pulsa la unison cu motoarele aflate nu departe, dedesubt, iar gâtul i se uscase de sete.

Geamătul ei agonizant o făcu pe Carole să vină lângă ea, privind-o cu compătimire.

— Cred… cred că am rău de mare, murmură.

— Şi eu cred că eşti mahmură, ripostă Carole rapid, deşi privirea nu-i era deloc neprietenoasă, când se uită în ochii Toniei. Uite, ia astea. Îi oferi două aspirine şi un pahar cu apă. Nu-ţi face probleme pentru ora de gimnastică, am ţinut-o eu.

Toni se uită la ea, năucă, părul negru contrastând puternic cu albul pernei. Deja ai…? Ce oră este?

— Opt şi jumătate. Culcă-te la loc, acum. Voi organiza eu concursul de tenis, şi tu te vei ocupa, după-amiază, de jocul de bingo.

Mormăi un mulţumesc, în timp ce Carole părăsi cabina. Toni înghiţi aspirinele şi căzu într-un somn adânc, până când deschise ochii, fără tragere de inimă, la sunetul strident al ceasului de lângă pat, care fusese fixat la unsprezece şi jumătate.

O jumătate de oră mai târziu, stătea pe puntea de promenadă, trăgând adânc aer în piept, simţindu-se când mai bine, când mai rău.

Cine o pusese să bea atâta lichior? Şi oare ce impresie îşi făcuse Cyrus Jackson despre ea?

Într-un fel, era foarte important pentru ea. Era un om drăguţ, bun, la fel ca tatăl pe care-l pierduse în incendiul din Seattle.

— Ţi-ar plăcea un pic de supă şi un sandviş?

Toni se întoarse şi văzu figura amuzată a lui Cyrus, aproape de umărul ei.

— Nu chiar, spuse ea, cu voce slabă.

El o luă cu fermitate de cot.

— Totuşi, cred că ar trebui să mănânci ceva. Astăzi este deschis bufetul-restaurant de pe punte, deci nu trebuie să stai în atmosfera închisă din sufragerie. Am rezervat deja o masă pe cealaltă parte.

Toni fu încântată că Cyrus o sprijini în drumul spre cealaltă parte a punţii.

Adevărul era că i se făcuse foame, căci nu mâncase nimic de când cinaseră împreună seara trecută.

Cyrus nu o întrebă nimic, dispărând după ce o ajută să se aşeze la masă, şi revenind la scurt timp cu un bol cu supă de văcuţă şi sandvişuri subţiri cu şuncă slabă.

— Dar tu? întrebă ea, când se aşeză în faţa ei, părând pregătit s-o privească mâncând.

— Am mâncat deja. Briza mării, categoric, îţi stimulează apetitul. Îşi lăsă privirea în jos pe formele generoase. Cred că ar trebui să mă feresc de croaziere, pe viitor.

— Aşa cum te-ai ferit de căsătorie?

— Şi de căsătorie, acceptă el, privind-o cu înţeles. Asta este ceva ce tu cunoşti foarte bine, bănuiesc.

— Eu? Toni luă ultima lingură de supă şi puse cu grijă bolul alături. Am fost căsătorită, desigur, toată lumea ştie. Dar soţul meu nu este – nu era – genul de om căruia să-i placă să fie răsfăţat de soţie.

— Dar aseară am înţeles că încă ţi-ar plăcea să-l

răsfeţi.

Toni îşi lăsă capul pe spate, în defensivă.

— Aşa am fost crescută. Singurul lucru care m-a luat prin surprindere a fost că soţul meu nu avea nevoie de aşa ceva pentru a fi fericit. Mama nu m-a pregătit pentru asta.

— Toţi bărbaţii doresc să fie răsfăţaţi, spuse Cyrus cu blândeţe. Chiar şi Jay Stanford al tău.

Ea făcu ochii mari, de uimire, degetele devenindu-i la fel de albe, ca pâinea pe care o ţineau.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse în cele din urmă, punând sandvişul la loc pe farfuria din faţa ei.

Cyrus se uită la ea cu atenţie.

— Aseară, începu acesta încet, mi-ai spus că Jay Stanford a fost soţul tău şi că încă ţii la el foarte mult. Am auzit vorbindu-se pe aici despre postura în care aţi fost surprinşi în cabina lui, şi – ei bine, nu-mi pari o fată care se culcă cu cine se nimereşte, fie el şi potenţialul cumpărător al lui Aztec Queen. Atunci, mi-a trecut prin minte, încheie Cyrus pe un ton mai vesel, că Jay Stanford este posibil să fie una şi aceeaşi persoană cu James Brownlea.

Toniei i se puse un nod în gât. Fusese mai imprudentă decât şi-ar fi imaginat, seara trecută, dar cel mai rău era că nu-şi putea aminti să fi vorbit de Jay toată seara.

Dar ce importanţă avea? Se terminase totul între Jay şi ea, şi chiar n-avea nicio importanţă dacă toată lumea aflase de relaţia lor.

Toni înghiţi cu greu.

— Da, sunt una şi aceeaşi persoană. Lent, cu ezitări, îi explică întreaga situaţie lui Cyrus, care o ascultă cu atenţie, fără a scoate un cuvânt. Deci, încheie ea cu o notă de amărăciune în glas, nu a existat niciodată un James Brownlea la bord, şi nici vreo posibilitate ca Jay să cumpere Queen. Totul a fost pus la cale în prealabil, pentru ca Jay să ajungă la mine. M-a folosit pentru propriile lui interese. Lacrimile de indignare îi făcură ochii întunecaţi să strălucească.

Cyrus îşi puse mâna, încurajator, peste a ei.

— Oare nu te grăbeşti să-l condamni? Ştii, când eram mult mai tânăr, m-am îndrăgostit serios de o fată şi credeam că şi ea este îndrăgostită de mine. Ne-am făcut planuri de căsătorie de multe ori, dar întotdeauna a intervenit ceva în afacerile mele, care să amâne nunta. Când, în final, am hotărât că-mi pot lua un concediu pentru a merge în luna de miere, mi-a spus că se căsătoreşte cu un alt bărbat, care pune mai mult preţ pe ea, decât pe bilanţurile lui contabile. El zâmbi strâmb. Ştiu că o să-mi spui că a avut dreptate, dar – ei bine, continuu să cred că am fi avut o viaţă minunată împreună.

Toni îşi înăbuşi o exclamaţie.

— Îmi pare rău, Cyrus. Te… mai vezi cu ea?

El scutură din cap şi spuse, cu durere:

— A murit acum doi ani. Ne-am mai întâlnit din când în când, de-a lungul anilor, şi cred că era fericită – sau, cel puţin, mulţumită. Unul dintre cei trei fii ai săi lucrează în compania mea.

— Îmi pare rău, repetă ea.

— Să nu-ţi pară. Numai, nu-l lăsa pe Jay să facă aceeaşi greşeală ca mine. Este încă destul de tânăr, ca să facă ceva în sensul ăsta.

— Poate ar trebui să-i spui tu, nu eu.

— Poate o s-o fac, dacă se va întoarce pe vas.

Întrebarea dacă Jay se va întoarce de la Los Angeles sau nu, o chinui pe Toni tot restul drumului până la Puerto Vallarta.

Pe de o parte, îi displăcea ideea inevitabilei confruntări între ei, dar adânc în sufletul ei tânjea să-i vadă, din nou, silueta zveltă, încălecând balustrada de pe punte, să-i simtă trupul plin de dorinţă dominându-l pe al ei, să-i audă murmurul vocii răguşite în ureche.

Dar ajunseră în Puerto Vallarta şi nici urmă de Jay.

Plecând în jurul prânzului spre romanticul port în stil spaniol, Toni încercă să şi-l alunge pe Jay din minte. Ghidul turului, pe care-l cunoştea foarte bine, o salută călduros.

Numele lui, Jesus, era cel de care el făcea mare caz, în faţa turiştilor.

— Nici că se putea să încăpeţi pe mâini mai bune, obişnuia acesta să spună. Mic de statură şi chipeş, era un adevărat izvor de informaţii despre trecutul şi prezentul oraşului şi despre scena politică a Mexicului, atât de apropiată sufletului său.

După un tur al portului, instalaţi din nou în autocar, aruncară o ultimă privire acoperişurilor roşii în stil spaniol ale clădirilor din Puerto Vallarta, înainte de a porni de-a lungul coastei, trecând pe lângă hotelurile de lux de pe malul mării, ce se făleau cu plajele lor.

— Uitaţi, vasul e acolo, strigă o femeie, când se opriră la marginea falezei pentru a admira peisajul.

Aztec Queen era într-adevăr ancorat în golf, arătând în bună stare, îngrijit, şi departe de vechimea lui reală. Acest gând o duse pe Toni la un altul. Oare Jay se gândise vreo clipă serios să-l cumpere? Măcar dacă l-ar putea vedea din unghiul ăsta! Pentru oricine care avea ochi pentru aşa ceva, era într-adevăr admirabil.

Oftând, Toni întoarse capul.

Dar Jay n-avea înclinaţii spre romantism. Pentru el, important era doar profitul.

Întorşi în oraş, Toni plecă singură spre vas, lăsându-i pe pasageri să cutreiere magazinele de suveniruri.

După căldura de pe ţărm, Toni hotărî să bea ceva rece pe punte şi să privească pasagerii venind. Eddy, barmanul, o tentă cu reţeta lui proprie, lămâie, vodcă şi cuburi de gheaţă care zăngăneau plăcut în paharul ei, când ieşi din nou pe punte.

Pe măsură ce orele după-amiezii treceau, bărcile soseau tot mai pline de pasageri, privirea Toniei scrutând-o rapid, pe fiecare în parte, temându-se să zărească figura impozantă a lui Jay, dominând pasagerii fericiţi.

Sosise şi ultima barcă, şi seara, care se lăsa devreme în Mexic, adusese cu ea o mare de lumini pe ţărm, când Toni se întoarse de la balustradă, cu paharul gol în mână. O siluetă ştearsă se desprinse din întuneric, spunând şovăitor:

— Toni?

Pentru o clipă, Toni se uită fix, fără să recunoască figura schimbată a Marianei. Uniforma albă, îngrijită, era aceeaşi, dar faţa îi luase o expresie angelică, încadrată de bucle rebele.

— Marian?

Fata, liniştită de felul ei, întrebă sfioasă:

— Îţi place?

Toni răsuflă adânc.

— Este – fantastic! Arăţi minunat! Donna este într-adevăr genială!

Zâmbetul radios al Marianei, apăru şi dispăru, nesigur.

— Nu crezi că este o schimbare prea mare?

— Este o foarte mare schimbare, recunoscu Toni, dar nimeni cu mintea întreagă, n-ar putea avea vreo obiecţie.

Amândouă erau conştiente că se referise la posibila reacţie a lui Rick la schimbarea asistentei sale într-o fată atrăgătoare, care părea brusc mult mai tânără.

— Mă întreb dacă, mai târziu, ai avea timp să mă ajuţi cu machiajul pentru costumaţia mea. Marian ezită din nou. Dar bănuiesc că şi tu va trebui să faci acelaşi lucru.

— Cu mare plăcere.

Am purtat de atâtea ori costumul Cleopatrei, încât machiajul îmi va lua două minute. Toni o luă pe cealaltă de braţ, bucuroasă că-şi amână propriile gânduri. Hai să mergem să te transform într-un fluture drăgăstos!

Acordurile muzicii răsunau din salonul principal, în timp ce Toni urca grăbită spre Crowsnest Club, mai târziu în acea seară. Toţi participanţii la parada balului se strângeau acolo, aşteptând să coboare în salonul principal.

În fiecare croazieră exista un grup de pasageri cu o imaginaţie creativă, care făceau ca această seară să fie un succes, reflectă Toni privind în jur pasagerii costumaţi în arlechini, Robin Hood, Mariane, clovni şi vechi şefi de state. Carole, o Madame Pompadour cu perucă, păru uşurată s-o vadă pe Toni.

— Ai întârziat, îi reproşă aceasta din spatele unei mese, de unde distribuia numere de intrare, pentru a fi

prinse de costumele participanţilor.

— Îmi pare rău, a trebuit s-o ajut pe Marian să se machieze.

Toni se strecură în spatele mesei, zâmbind unei femei mature costumată în bebeluş.

— Marian? întrebă Carole, absentă.

Toni scrise pe o hârtie albă numele bebeluşului şi numărul cabinei şi o prinse cu un ac de scutecul voluminos.

— Arată senzaţional, spuse ea, întorcându-se spre Carole, referindu-se la Marian.

Carole se încruntă.

— Serios? Mai mult ca sigur, a necesitat ceva muncă.

— Nu chiar.

— Evident, cel pe care speră să-l impresioneze, n-a văzut-o încă, observă Carole, privind spre intrare, unde căpitanul Vance şi Rick Warren îşi făcură apariţia. El arată la fel de morocănos ca întotdeauna.

De obicei, căpitanul Vance îşi amâna apariţia până când toţi participanţii erau prezenţi. Impunător în uniforma lui albă, acesta ridică o mână, făcând un semn în direcţia ei, şi Toni, scuzându-se faţă de Carole cu un zâmbet, porni spre locul în care stăteau căpitanul Vance şi Rick.

— Arăţi ca de obicei, ca o plantă exotică, în costumul ăsta, spuse căpitanul cu o voce aspră, plimbându-şi privirea vigilentă peste genele bogat rimelate, conturul negru din jurul ochilor, medalionul din aur masiv ce atârna în decolteul generos. Întorcându-se spre Rick care evita privirea Toniei, adăugă brusc. Bine, eşti liber. Du-te şi spune-le tuturor ce bine arată.

Privirea îi deveni mai blândă, când se întoarse din nou spre Toni.

— Se pare că ai fost mai ocupată ca de obicei, în croaziera asta. Nu te-am prea văzut.

— Au fost destule lucruri de făcut, domnule, replică Toni, departe de a fi atât de credibilă pe cât şi-ar fi dorit. Era imposibil să nu-i fi ajuns la urechi bârfele de pe vas.

— Ei bine, nu exagera cu devotamentul faţă de munca de rutină, spuse acesta, cu severitate. Nu uita, tatăl tău mi-a fost foarte bun prieten, şi sunt interesat de fericirea ta. Părând să schimbe subiectul, deşi în realitate apropiindu-se de punctul esenţial al conversaţiei, întrebă, aparent întâmplător:

— L-ai mai văzut pe James Brownlea, în ultimul timp?

— Cred că a plecat la Los Angeles, cu afaceri, domnule.

— E adevărat, dar am înţeles că ni se va alătura din nou în Puerto Vallarta.

— Posibil, domnule căpitan, eu nu l-am văzut.

Hyram Vance dădu din cap afirmativ, îngândurat, apoi se întoarse să părăsească salonul, aruncând o privire peste umăr, pentru a spune:

— Nu te gândi că trebuie să faci sacrificii pentru acest vas. La fel ca noi toţi, şi el va trebui să ajungă la cimitir, într-o bună zi.

Concursul se terminase, premiile fuseseră acordate, şi acum ringul de dans era plin de cele mai ciudate cupluri. Bestia dansa cu Frumoasă, Lincoln cu Nell Gwynn, Hansel cu Gretel. Aproape toţi cei care intraseră în concurs primiseră câte un premiu, la câte una dintre variatele categorii, şi în salonul spaţios domnea buna dispoziţie.

Din locul în care se afla, exact lângă intrare, Toni se simţea foarte mulţumită de rezultatele eforturilor pe care le depusese. Mulţi dintre participanţi n-ar mai fi ţopăit acum pe ringul de dans dacă n-ar fi fost ademeniţi de vorbele ei dulci. Cei care îi rezistaseră, priviseră melancolici concursul, regretând că nu făcuseră efortul de a li se alătura.

Gloria refuzase să se costumeze şi privise ceremonia cu o vizibilă plictiseală întipărită pe faţă.

Cyrus, arătând ca un adevărat călugăr, se aşezase lângă aceasta, renunţând, evident, la o conversaţie cu ea, plimbându-şi privirea, cu febrilitate, peste cuplurile care dansau.

Putea un bărbat drăguţ ca Cyrus Jackson, să fie

serios interesat de o femeie ca Gloria? Toni spera că nu. Dar Jay o găsise suficient de atrăgătoare, de-a lungul anilor. Atât încât s-o ia într-o croazieră în care el spera să se împace cu soţia lui pentru a-şi rezolva unele afaceri.

Fusese o prostie din partea lui, ştiind ce simţea Toni pentru femeia blondă. Şi Jay rareori dădea dovadă de prostie în acţiunile sale.

Gândul la Jay o întristă din nou şi se simţi uşurată, când auzi lângă ea vocea tulburată a Marianei.

— Toni, totul a fost o greşeală enormă. Cobor în cabina mea, să mă schimb în uniformă.

Toni o privi cu uimire.

— Să te schimbi? Dar arăţi minunat! De ce ai vrea să faci aşa ceva?

Răsuflarea Marianei deveni sacadată.

— Rick a spus că… l-am dezamăgit. Că, făcând parte din colectivul lui, ar trebui… să dau dovadă de mai multă demnitate.

— Demnitate, pe naiba! izbucni Toni, abia sesizând silueta din stânga ei. Rick probabil ajunsese în culmea infatuării, dacă sugerase că Marian nu arăta superb în seara asta. Uită de Rick, şuieră ea.

Am observat destui bărbaţi care se uitau la tine cu o evidentă dorinţă de a te cunoaşte mai bine. Vezi-ţi de treabă.

— Dar Rick…

— Nu-ţi face probleme pentru Rick! spuse Toni, pe un ton ridicat. Un pic de gelozie nu strică.

— Dar… Marian deschise gura să protesteze din nou, înăbuşindu-şi un ţipăt, când figura din spatele Toniei înaintă, şi spuse şoptit:

— Vrei să dansezi cu mine?

Chiar şi Toni, se înfioră la vederea bărbatului bine făcut, elegant, într-un costum închis, de seară, care păşi între ea şi Marian. Avea toate atributele unui bărbat pe care să ţi-l doreşti ca partener, numai că… nu avea cap! Cămaşa, de un alb imaculat, se termina brusc cu nimic, fără vreun cap deasupra cravatei legată cu meticulozitate

în jurul gâtului.

În ciuda predominantei senzaţii de irealitate, Toni îşi alungă teama. Bărbatul era o apariţie dintr-o altă viaţă, dintr-o altă dimensiune. Marian, totuşi, fu surprinzător de supusă şi, chicotind agitată, acceptă invitaţia.

Zâmbind amuzată, în timp ce străinul fără cap se strecura, împreună cu Marian, spre ringul de dans, Toni numără în minte costumele din concurs.

Nu-şi amintea de vreun bărbat fără cap printre participanţi, totuşi era posibil ca el să fi venit prea târziu pentru a intra în competiţie. Dacă ar fi sosit la timp, ar fi luat fără îndoială, premiul întâi.

— Dansezi cu mine?

Toni ridică privirea la matelotul francez de lângă ea. Zâmbetul lui insolent, o făcu să recunoască în el pe unul dintre cei doi tineri pe care îi condusese la cabină, în ziua îmbarcării. Îi văzuse foarte rar de atunci, şi bănuise că discoteca din Crowsnest Club, deschisă până dimineaţa, îi atrăsese mai mult decât programele culturale organizate de conducerea croazierei.

— Cu plăcere, răspunse ea zâmbetului molipsitor, lăsându-se condusă spre ringul plin de dansatori.

— Plăcerea e de partea mea, replică tânărul, făcând o plecăciune cu exagerat respect, luând-o de mijloc şi trăgând-o spre el. Nu este de mirare că bărbaţii şi-au pierdut literalmente capul, dacă arăta ca tine.

— Merçi, monsieur matelot, răspunse Toni, cu graţie, apoi adăugă, într-un mod ceva mai realist. Ea are mult mai multă putere decât am avut eu vreodată.

Înclinându-şi capul într-o parte, o studie cu un ochi critic.

— Tu nu eşti suficient de neîndurătoare. O femeie care doreşte o astfel de putere, trebuie să fie dură, sigură de sine.

— Se pare că ştii foarte multe despre acest subiect, îi replică Toni, amuzată.

El ridică din umeri.

— M-am documentat.

Apropiindu-se de mijlocul ringului, ea observă capetele dansatorilor, întorcându-se, cu feţele exprimând uimire, şi zâmbete de admiraţie pe buze. Bărbatul fără cap, mai înalt decât orice alt bărbat din încăpere, o ţinea în braţe pe Marian, care chicotea neputincioasă. Carole, care dansa cu Cyrus în costumul lui de călugăr, studia cuplul cu ochi dispreţuitori, în timp ce o femeie deghizată în matroană, din stânga Toniei, admira făţiş costumul bărbatului necunoscut.

— Nu l-am văzut la concurs, spuse ea cu voce tare. Mă întreb de ce? Ar fi câştigat toate premiile posibile. Bărbatul necostumat al acesteia mormăi că probabil îi luase nebunului două ore să se costumeze, apoi amândoi se depărtară de Toni.

— De ce nu vii să stai la masa noastră? o întrebă matelotul ei, câteva momente mai târziu când dansul luă sfârşit.

— Mi-ar plăcea, răspunse Toni automat, dar sunt aici să muncesc, nu să mă distrez.

— Munca înainte de toate, nu?

— Cam aşa ceva. Afişând zâmbetul de gazdă a croazierei, Toni se depărtă de ringul de dans. În timp ce se îndrepta spre mesele din faţa ringului, o mână o prinse de braţ, şi se întoarse brusc, dând cu ochii de faţa impasibilă a lui Rick.

— Poţi să faci efortul să-mi acorzi un dans?

— Nu e vorba de niciun efort, Rick. Se întoarse înapoi, lăsându-se în braţele lui încordate, în timp ce muzica începu să cânte din nou; îmi face plăcere compania ta, adăugă ea simplu, tresărind când braţele lui se strânseră mai tare în jurul ei.

— Dar numai când domnul placat cu aur, Brownlea –, nu este prin preajmă, o ironiză acesta. Ce s-a întâmplat, Toni? L-ai speriat, vorbindu-i de căsătorie? pufni în râs. Crezi că un bărbat ca el se căsătoreşte cu orice fată cu care se culcă?

Toni făcu un gest instinctiv de a se depărta, dar strânsoarea lui deveni mai fermă, apropiind-o şi mai mult

de el. Rick îşi lipi buzele de urechea ei, şi pentru oricine îi vedea, realiză ea, aproape cu disperare, păreau un cuplu de îndrăgostiţi îmbrăţişaţi. Dar numai bărbatul fără cap se întoarse spre ei, însă el, îşi spuse Toni, nu avea ochi să vadă şi nici urechi să audă.

— Sau numai mie mi-ai rezistat, înainte de căsătorie? îi şuieră Rick la ureche. Dacă aş fi ştiut cât de uşor eşti de cucerit!

De data asta, Toni îşi găsi puterea de a se desprinde parţial din îmbrăţişarea lui, fixându-l cu privirea.

— Chiar şi aşa, mă îndoiesc că ai fi făcut ceva, îi aruncă ea, cu o cruzime pe care o regretă imediat. Rick se întunecă la faţă, în adevăratul sens al cuvântului, strânsoarea lui slăbind simţitor.

— Nemernico! şuieră el cu glas răguşit, mâna încleştându-i-se în jurul gâtului ei. Aş putea să te omor pentru asta!

Degetul lui mare se opri pe traheea ei, îngreunându-i progresiv respiraţia, până când, panicată, Toni îşi ridică mâna, forţându-se să-l îndepărteze. O parte a minţii ei nu realiză gravitatea situaţiei, reflectând doar asupra ridicolului acesteia. Era oare posibil să moară acolo, în mijlocul unei mulţimi de dansatori, care nu era conştientă de ce se întâmpla?

Era prea caraghios de privit, totuşi ea şi Rick, păreau imobilizaţi într-un tablou macabru, care putea sfârşi într-un singur fel, dacă presiunea aplicată de el pe traheea ei continua.

Dar nu se întâmplă aşa. La un moment dat, presiunea încetă şi, icnind, Toni auzi glasul răguşit a lui Rick.

— Ce naiba…?

Timpul se dizolvă într-un caleidoscop înceţoşat de feţe curioase, în timp ce ea se îndreptă grăbită spre uşile grele ce duceau pe punte, aerul rece venind ca un balsam pentru pielea ei febrilă.

Cu degetele încleştate pe balustradă, trase adânc în piept, aerul generat de vasul ce-şi urma drumul pe apa luminată de razele lunii.

Revenind la realitate, Toni deveni conştientă de bărbatul tăcut din spatele ei şi, întorcându-se încet, ridică privirea pentru a se uita la ceea ce se aştepta să fie faţa lui, dar nu găsi nimic.

— Oh, spuse aceasta, resemnată, tu eşti.

Bărbatul fără cap, extraordinar de înalt, întrebă în şoaptă:

— Te simţi bine, acum?

— Da, răspunse ea, întorcându-se şi sprijinindu-se din nou de balustradă. Îţi mulţumesc foarte mult… pentru ce-ai făcut.

Pauza, destul de lungă, dinainte de a începe din nou să vorbească, o făcu să se întrebe dacă nu cumva el îţi pierduse şi vocea şoptită pe care o avusese până atunci. Încercă din nou să-i recunoască identitatea printre pasageri, şi nu ajunse la niciun rezultat. Era mai înalt şi decât Jay, care avea peste un metru optzeci.

— Ce s-a întâmplat? se auzi, în cele din urmă, şoapta pătrunzătoare.

Toni se înfioră la amintirea lui Rick, pe care-l privise întotdeauna ca pe un bărbat blând, deloc agresiv.

— Nimic, îl concedie ea, cu o voce tremurată.

— Un bărbat nu ajunge la un pas de a sugruma o femeie fără vreun motiv. Ce s-a întâmplat, de fapt, între voi?

— I-am spus ceva ce niciunui bărbat nu-i place să i se spună.

— Ce a făcut, ca să te determine… să-i spui aşa ceva?

Toni scoase un oftat.

— Nimic, în seara asta. Dar… dorea să mă căsătoresc cu el, iar eu i-am spus că sunt îndrăgostită de altcineva.

— Ăsta nu este un motiv să te stranguleze. Celălalt bărbat… ştie că eşti îndrăgostită de el?

— Foarte bine, îi replică Toni, cu amărăciune. Dar e genul de bărbat care s-a folosit de asta pentru propriile lui interese. Este – îşi ridică privirea la aşa-zisul ei ascultător – un om de afaceri, pentru care munca este pe primul loc.

— N-a fost căsătorit niciodată?

— Ba da, el… Toni se opri brusc. Bărbatul de lângă ea putea fi un membru al echipajului – după statură, putea fi unul dintre inginerii de pe vas – şi fusese deja destul de imprudentă.

— Dacă a ţinut atât de mult la o femeie încât să se căsătorească cu ea, înseamnă că nu este chiar aşa de absorbit de afacerile lui, nu?

— Tu n-ai de unde să ştii de câte ori suna să spună că nu poate participa la petrecerile pe care mă punea să le organizez, replică ea tăios, depărtându-se de balustradă. Te rog, scuză-mă, trebuie să mă întorc înăuntru, mă simt bine acum.

Bărbatul o prinse de braţ.

— Vrei să dansezi cu mine? şopti el.

Toni îşi coborî privirea, uitându-se curioasă la partea din faţă a cămăşii albe. Capul lui trebuia să fie undeva acolo, dar nu exista niciun semn al acestuia. Era un costum conceput inteligent, pe care proprietarul îl adusese din altă parte, special pentru balul mascat.

— Da, se hotărî brusc, zâmbind şi luându-l de braţul musculos. Cu nişte muşchi ca aceştia, reflectă Toni, trebuie că era unul dintre tinerii vânjoşi care lucrau în sala maşinilor… unul care, evident, se gândea că-l putea recunoaşte, altfel n-ar fi vorbit numai în şoaptă.

Pe de altă parte, cugetă Toni, în timp ce se întorceau în sala de bal, era posibil să fie pasagerul refractar de la ora ei de gimnastică, texanul, domnul Branch, deşi străinul de lângă ea părea mult mai înalt.

— Sunt cel mai invidiat Antoniu, îi şopti el la ureche. Tu eşti mult mai frumoasă decât Cleopatra. Dar, spune-mi, de unde atâta bogăţie de păr?

— N-ai auzit niciodată de extensii, sau de meşe? întrebă, conştientă de buclele de pe frunte şi extensiile bogate, ale părului ei negru. Toni avea părul lung când se căsătorise, şi Jay dorise să-l păstreze aşa. Lung şi mătăsos, când îşi trecea degetele prin el…

Nu era nici urmă de Rick printre dansatori şi răsuflă uşurată, încă uluită de reacţia lui. Totuşi, nu putea să-l

învinovăţească foarte tare, îşi spuse cu reproş, strecurându-se printre cuplurile de dansatori, în braţele ciudatului ei partener. Nu foarte mulţi bărbaţi sunt gata să accepte aprecieri negative la adresa bărbăţiei lor, lucru pe care, indirect, i-l făcuse lui Rick, condamnându-l pentru reţinerea de care dăduse dovadă în relaţia lor.

— Protejata ta pare să-şi fi învins timiditatea, îi întrerupse gândurile partenerul ei. Se distrează de minune, acolo în colţ.

Toni îşi îndreptă privirea spre locul indicat şi o zări pe Marian între partenerul ei de mai devreme, matelotul francez, şi colega ei de cameră, făcând eforturi să tragă dintr-o ţigară lungă, pe care o treceau de la unul la altul. Toni realiză imediat că Marian băuse, în acea seară, mai mult decât băuse în întreaga ei viaţă.

— Oh, Dumnezeule, murmură ea. Trebuie să mă duc s-o salvez. Cei doi o termină.

— Aşteaptă, îi ceru el, strângându-şi braţul în jurul taliei ei. Cred că se ocupă altcineva de asta, în locul tău.

Întorcându-şi din nou privirea spre colţul camerei, Toni îl văzu pe Rick, furios, strângând din buze, apropiindu-se de cei trei, înşfăcând-o pe Marian de cot şi ridicând-o în picioare. Urmă o discuţie aprinsă, mai mult din partea lui Rick şi, în cele din urmă, Marian, aruncându-i lui Rick o privire de scuză, îl urmă supusă spre ringul de dans.

— Strategia ta a funcţionat, îi şopti din nou la ureche bărbatul fără cap.

Toni se dădu brusc înapoi, uitându-se fix la cămaşa albă, cea mai vizibilă parte a lui.

— De unde ştii care este strategia mea? întrebă ea suspicioasă. Există ceva la tine care…

— Scuzaţi-mă, se auzi vocea matroanei din spatele ei. Sunteţi cumva Chuck Branch? Am făcut un pariu cu prietenii mei, şi bănuiala mea este că sunteţi texanul cu care am stat la masă în sufragerie.

— Au, drace, doua nă, se auzi inconfundabila vorbă tărăgănată a texanilor, cred că sunteţi câştigătoarea

pariului.

— Ştiam eu! strigă aceasta bucuroasă, pornind în grabă, pentru a duce vestea prietenilor ei.

— Deci, eşti domnul Branch, comentă Toni, încântată că presupunerea ei fusese – corectă.

— Ai scăpat, iubito, îi spuse el, când muzica se opri.

— Vrei să bei ceva cu mine?

Toni ezită un moment. Un pahar în compania lui n-avea ce să strice.

— Bine, acceptă ea, zâmbind, dar nu pot sta prea mult, sunt…

— Ştiu. Eşti în timpul serviciului, corect? Este imoral să ţină la serviciu o fată frumoasă ca ţine de dimineaţa până seara, îşi manifestă el nemulţumirea, conducând-o spre o masă de două persoane, de lângă perete. Ţii ore de gimnastică dis-de-dimineaţă şi, iată, eşti încă la muncă.

— Am şi timp liber, îl asigură Toni. În plus, îmi place foarte mult munca mea.

— Asta este bine. El făcu semn unui chelner care-şi notă comanda, o vodcă Gimlet pentru Toni şi un Bourbon pentru bărbatul fără cap, zâmbind amuzat, auzind vocea venită din interiorul cămăşii.

— Trebuia să participaţi la concurs, spuse chelnerul pe un ton amuzat, puteaţi să câştigaţi un cap. Râzând de propria-i glumă, se grăbi către bar.

— Isteţ tipul, mormăi texanul.

— Cred că a fost un impuls de moment, protestă Toni, fixându-şi din nou privirea pe cămaşa lui. Cum naiba poţi vedea prin cămaşa aia?

— Vag, răspunse el sec. Mi s-a spus că voi vedea clar prin ea, dar e ca şi cum aş privi de sub apă.

— Nu-ţi mai face probleme, o să scapi de ea la miezul nopţii – atunci se dau jos toate măştile. Îşi coborî privirea pe ceasul de la mână. Asta este peste o jumătate de oră.

— Se pare că trebuie să aştept tot timpul ăsta, pentru a-mi savura băutura, se plânse el, când chelnerul se întoarse şi le puse paharele în faţă.

— Poate doriţi să vă aduc o pâlnie, domnule? întrebă

acesta, pe un ton de glumă.

— Nu va fi necesar. Texanul plăti, apoi ridică paharul. Sănătate!

Ea nu putu deloc să realizeze cum reuşise, dar în clipa următoare paharul era gol. Era adevărat, paharul coborâse la nivelul pieptului lui, şi o mână se ivise acolo un moment, dar pentru un bărbat atât de voinic, era extrem de abil.

— Întotdeauna bei aşa de repede? întrebă ea râzând.

— Numai în astfel de ocazii.

— Ai fost în multe croaziere?

— Asta este prima.

— Ai venit singur? îl chestionă Toni, cu delicateţe. Adică… nu ţi-ai adus soţia cu tine. Asta, dacă eşti căsătorit.

— Ei bine, sunt şi nu sunt. Să spunem că sunt cam în aceeaşi situaţie ca tine.

Ea se uită bănuitoare la el. Să-i fi spus că era măritată? Nu credea. Totuşi, el păru să-i fi citit gândurile.

— Asta însemnând că ea doreşte să fiu ceea ce eu n-aş putea fi.

Toni luă o gură de vodcă.

— Trebuia să fi ştiut, înainte de căsătorie, care erau lucrurile foarte importante pentru tine.

— Tu n-ai ştiut?

Toni îşi lăsă privirea în jos, degetele încleştându-i-se pe pahar. Întrebarea directă o şocă. Ceea ce tocmai îi spusese lui Chuck Branch, era valabil şi pentru ea. Se căsătorise cu Jay ştiind ce fel de om era, cunoscându-i priorităţile. Şi apoi…

— Bănuiesc că este greu pentru o femeie, să nu încerce să-l schimbe pe bărbatul care-i devine soţ.

Toni scutură din cap, tulburată.

— Dar nu trebuie şi el să se schimbe, după căsătorie? Unul dintre motivele principale, pentru care te căsătoreşti este să fii alături…

— Ei bine, iubito, se auzi vocea şoptită a texanului. Asta, cu siguranţă, trebuie dezbătut pe Sun Deck, între două reprize de genuflexiuni, nu?

Capitolul 8

Toni nu fu nevoită să-şi întoarcă privirea pentru a şti că adevăratul Chuck Branch stătea pe partea ei a mesei, şi nici să se gândească prea mult cine stătea în partea opusă. Cine şi-ar fi dat osteneala să-şi ascundă identitatea atât de bine?

Jay! Furia îi provocă o acreală usturătoare în gât, în timp ce se forţa să se ţină pe picioare.

— Faceţi cunoştinţă cu fratele dumneavoastră geamăn, domnul Branch, spuse ea repede, sau, mai bine zis, cu domnul Jay Stanford, alias James Brownlea!

— Cum? întrebă texanul, ameţit, dar Toni porni clătinându-se spre uşile de ieşire pe punte, ignorând strigătul lui Jay, din spatele ei.

— Aşteaptă, Toni!

Jay o prinse din urmă, aproape de balustradă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Toni, opreşte-te şi ascultă-mă!

O prinse scurt de braţ.

— Să te ascult? strigă ea, isteric. Aş face-o bucuroasă, dacă te-ai hotărî pe cine trebuie să ascult! Pe Jay Stanford? James Brownlea, Chuck Branch? Singurul de care sunt sigură că nu eşti, este cel din urmă!

De lângă ea, Toni auzi o înjurătură înăbuşită, în timp ce Jay se dezbrăca de costumaţia în care se deghizase cu atâta succes, până ca adevăratul Chuck Branch să-şi facă brusc apariţia.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, spuse el cu înflăcărare, netezindu-şi părul ciufulit, cu mâini tremurânde. Sper că nu voi mai fi nevoit să mă deghizez vreodată.

— De ce ai simţit nevoia s-o faci de data asta? întrebă ea, pe un ton tăios. Sau, făţărnicia a devenit ceva normal la tine, acum?

Jay o strânse uşor de braţ.

— Dacă am apelat la o înşelătorie, este pentru că tu m-ai obligat s-o fac. După starea de spirit în care te-am lăsat când am plecat la Acapulco, era greu de crezut că voi fi întâmpinat cu un călduros „bine ai venit”, la întoarcere.

Cel puţin, în felul ăsta am putut vorbi cu tine înainte să dispari din nou.

— De ce te-ai întors? Jacob Ansell a insistat s-o cunoască pe scumpa ta soţie, înainte de a semna contractul?

Fixându-l cu privirea, nu fu deloc surprinsă de licărul de nedumerire din ochii lui; era mai mult decât evident că nu se aşteptase ca Gloria să-i spună despre adevăratul motiv pentru care el urcase la bord.

— Vrea să te cunoască, da, spuse el încet. El şi soţia lui, m-au invitat la proprietatea lor, Palos Verdes, şi…

— Şi s-au întrebat de ce soţia ta n-a venit cu tine? încheie Toni, dispreţuitor. De ce nu le-ai spus, Jay, că n-am putut renunţa la extravaganta mea croazieră, nici măcar de dragul soţului meu, avid de contracte?

Trecură câteva momente, până ca el să spună, cu o voce stăpânită cu grijă:

— Văd că te afli într-unul dintre momentele tale lipsite de raţiune, şi există o singură cale de a-l învinge.

În ochii lui se ivi un licăr de durere, în timp ce, prinzând-o de braţ, o obligă să-şi întoarcă faţa la el, trăsăturile lui devenind necruţător de dure, când se aplecă spre ea. Tăindu-i-se răsuflarea în faţa acţiunii lui neaşteptate, Toni deschise gura, rămânând şocată de uşurinţa cu care buzele lui puseră stăpânire pe ale ei.

— Nu, Jay! Proptindu-şi mâinile în pieptul lui, cu o forţă născută din panică, Toni se smulse din strânsoarea lui.

— Ce? întrebă el, cu o voce groasă, scuturând din cap, ca şi când nu-i venea să creadă ce-i auziseră urechile.

— Asta… nu rezolvă nimic, mormăi ea, dorind ca picioarele-i tremurătoare să păşească înapoi, departe de el, dar acestea refuzară comanda creierului.

— Cred că este un început bun. Jay întoarse capul la explozia de zgomote venită din capătul îndepărtat al punţii, şi se încruntă, iritat.

— Este conga, îi explică Toni, sec. Fac un… tur al punţii, înainte de a se întoarce în salon.

— Asta înseamnă că vor ajunge aici imediat. Jay o prinse de braţ. Vino sus la mine, o îndemnă el. Acolo putem discuta în linişte.

— Să discutăm?

— Atâta tot, doar dacă nu doreşti s-o facem altundeva. Este timpul să stăm de vorbă, Toni. Sunt o mulţime de lucruri care trebuie să fie…

Vocea-i fu acoperită de zgomotul dansatorilor care se apropiau. Conga era condusă de matelotul francez, şi în momentul următor acesta ieşi din rând şi o trase pe Toni de lângă Jay.

— Haide, Cleopatra, avem nevoie şi de un cap încoronat, să conducă parada!

Toni fu prinsă strâns de mijloc, de două braţe bărbăteşti, şi nu avu de ales decât să intre în rândul dansatorilor.

Uitându-se în urmă, întâlni privirea lui Jay, dar nu avu timp să-i realizeze starea de spirit, căci fu împinsă în faţă de petrecăreţi.

Când se întoarseră la locul de unde fusese luată de lângă el, Jay nu se mai afla acolo.

— S-a întors, nu? spuse Carole, alene, de pe patul ei. Asta nu înseamnă că ţine la tine? Şi ce dacă n-a intenţionat niciodată să cumpere Aztec Queen? Vasul ăsta este chiar aşa de important pentru tine? Dacă este aşa, atunci nu meriţi atenţia nici măcar a unui chior, darămite a unui bărbat atât de dorit ca Jay Stanford!

Toni se uită uimită la colega ei de cameră.

Era a doua zi dimineaţă, după balul mascat, şi prima surpriză pe care o avu, când se trezi după o noapte agitată, fu s-o vadă pe Carole în patul ei virgin. Exerciţiile de dimineaţă se încheiaseră, şi Toni stătea între paturi, în treningul ei transpirat.

— Ce te-a făcut să-ţi schimbi punctul de vedere, aşa, dintr-odată? o întrebă ea, suspicioasă. Parcă ieri îmi spuneai să n-am încredere în el – sau în oricare alt bărbat, în privinţa asta. A reuşit Mike, în cele din urmă, să comunice cu tine?

— Vrea să se căsătorească cu mine, spuse Carole brusc. Vorbesc serios.

— Şi…?

— Cred că sunt în stare. Nu e o nebunie, după tot ce-am spus despre bărbaţi?

Toni fu foarte prudentă în replica ei.

— Nu neapărat. Mike este un tip drăguţ. Îmi place. Va fi probabil potrivit pentru tine.

— Ăsta este cel mai ciudat lucru, spuse Carole, îngândurată. Nu-mi pasă dacă este sau nu potrivit pentru mine. Tot ce doresc este să-l fac fericit. Acum crezi că sunt nebună, nu?

— Da. La fel de nebună ca orice îndrăgostit. Schiţă un zâmbet forţat. Când va fi ziua aia fericită?

— Eşti la fel de rea ca Mike, bombăni cealaltă, obligându-mă să fixez o dată.

— Presupun că nu-l poţi pune mereu pe căpitanul Vance să-şi lege nodul la cravată pentru tine, o tachină Toni, pornind spre baie, întorcând capul la timp pentru a o surprinde pe Carole strâmbându-se.

— Asta vedeai în filmele de categorie „B”, cu mulţi ani în urmă. Deşi nu m-ar deranja o căsătorie pe mare. Mi s-ar potrivi, într-un fel, înţelegi?

— Capelanul ar putea s-o oficieze, nu-i aşa?

— Bănuiesc că da, dar… Carole părea aproape speriată. Ei bine, ştiu că pare o prostie, dar sunt îngrozită la gândul că voi face o altă greşeală.

Simţindu-i dorinţa de a vorbi cu cineva, Toni îşi puse o rochie din dulap şi veni să se aşeze lângă ea, pe propriul ei pat.

— Eşti îndrăgostită de tipul ăsta, nu-i aşa? Te cunosc destul de bine, după ce am împărţit cabina asta aproape doi ani, şi tu n-ai mai simţit aşa ceva pentru nimeni altcineva. După toţi anii pe care i-ai petrecut pe mare, nu-ţi mai strălucesc ochii la magia reflecţiei lunii pe apă.

— Exact aşa este, răspunse Carole, cu seriozitate. Sunt atât de obişnuită cu atmosfera de la bord, încât nu ştiu dacă o să mă împac cu viaţa de pe ţărm, din nou.

— Singurul mod de a afla, este să încerci. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să renunţi la stilul ăsta romantic de viaţă şi să te stabileşti pe uscat. Este… puţin probabil ca Jay să cumpere vasul ăsta, şi nu cred că va exista altcineva care să cheltuiască o avere cu el. Probabil vei fi în stare să lucrezi pentru o altă linie maritimă, dar…

— Nu voi reuşi, asta vrei să spui, nu? spuse Carole, cu un zâmbet fals.

— Sigur că nu. Numai că e posibil să fie greu să-ţi găseşti o slujbă la fel de bună ca asta, atâta tot.

După cum ştii, concurenţa este acerbă.

— Mm. Şi tu? Ce vei face când Aztec Queen va acosta pentru ultima dată la Los Angeles?

Toni ridică din umeri.

— Pot oricând să-mi găsesc de lucru în departamentul de personal al unei companii, ca…

— Ca a lui Jay? încheie Carole în şoaptă, sărind iritată în picioare. De ce nu vrei să recunoşti, Toni, că-l iubeşti pe bărbatul ăsta? Te zbaţi ca un peşte pe uscat, încă din start, şi eşti hotărâtă să faci asta tot restul vieţii! Te pierzi în atâtea detalii neesenţiale, încât nu vezi pădurea de copaci. Ce dacă pare mai interesat de afacerile lui, decât de tine. Dacă eşti sinceră, recunoşti că te-ai îndrăgostit tocmai de acele calităţi ale lui pe care acum nu le mai accepţi – ambiţia lui, dăruirea lui faţă de un vis, indiferent care era el.

— Tu nu înţelegi, interveni Toni, tulburată. Tot ce mi-am dorit a fost o viaţă normală, un soţ care să fie acasă noaptea, alături de mine şi co… copiii noştri.

El voia să planificăm venirea pe lume a copiilor de aşa manieră, încât să nu-i afecteze prea mult afacerile!

Carole tăcu un moment, apoi spuse, cu blândeţe:

— Poate nu-şi doreşte copii… unii bărbaţi nu iubesc copiii, ştii asta.

— Dar îi iubeşte! Numai că şi-i dorea atunci când îi convenea lui, atâta tot.

— Atunci, poate simţea că le va putea acorda mai multă atenţie odată ce afacerile erau aranjate.

— Asta a spus şi el, admise Toni, dar eu… oh, Carole, n-ai idee cum era să stau toată ziua, aşteptându-l să vină acasă, şi când aveam o seară numai pentru noi, Gloria găsea întotdeauna o scuză, pentru a-l chema. Au fost atâtea lucruri, încheie ea, cu o ridicare din umeri.

— Te compătimesc, dragă, că ai fost obligată să stai în luxosul vostru apartament, ca o prinţesă încuiată într-un castel! Serios, Toni, femeile ca tine mă fac să văd roşu înaintea ochilor. Aveai o mulţime de lucruri de făcut, în afară de a-ţi cicăli bărbatul, aruncându-l în braţele unei alte femei.

Puteai călători cu el…

— Nu mă voia în preajma lui, bombăni Toni, supărată, ştiind că dorinţele care la vremea aceea erau foarte importante pentru ea, reprezentau nişte nimicuri, în ochii Carolei. Prefera compania Gloriei.

— Şi tu n-ai avut puterea să-ţi aperi drepturile atunci, şi o să ai tupeul acum să te duci în apartamentul lui, să-i spui că nu doreşti să trăieşti într-o lume care nu-l include şi pe el! îi răspunse Carole, deloc elegant.

Tinerele femei se înfruntară din priviri aproape un minut, apoi umorul situaţiei le determină să izbucnească amândouă în râs.

— Şi crezi că nu pot s-o fac? întrebă Toni în cele din urmă, cu răsuflarea întretăiată.

— Cred că n-o vei face.

— Uită-te la mine!

Toni îşi făcu repede un duş, şi în zece minute era gata să iasă din cabină. Îşi pusese fusta de la uniformă şi un tricou, având grijă să-şi perie părul şi să şi-l strângă într-un coc, aplicându-şi apoi un machiaj uşor, de zi.

— E bine? o întrebă pe Carole, când ajunse la uşă.

— E bine. Te caut în salonul Mariner, după micul dejun, şi dacă nu eşti acolo, să supraveghezi concursul „cine ştie câştigă”, voi şti ce te-a reţinut.

Toni străbătu, în grabă, pasajul către lift. Trebuia să se mişte repede, căci picioarele ameninţau s-o ducă înapoi în siguranţa cabinei ei. Ca un făcut, uşile liftului erau

deschise, parcă aşteptând-o, dar apăsă pe butonul pentru puntea cu două etaje mai jos decât cea a lui Jay. Urcând scările rămase, va avea timp să se calmeze şi să-şi pregătească cuvintele de introducere.

Dar nu reuşise să-şi găsească cuvintele potrivite, când păşi pe puntea Boat. „Bună, Jay, am venit doar să-ţi spun că te iubesc şi că…” Şi că, ce? Că va accepta bucuroasă timpul pe care îl va avea la dispoziţie să şi-l petreacă împreună cu ea?

Mândria îşi arătă colţii. Putea să accepte din nou să fie o mică parte, indiferent cât de importantă, din viaţa lui?

Inima i-o luă razna când deschise uşile holului pe care se aflau apartamentele de lux.

Oprindu-se pentru a se odihni un moment, se rezemă cu spatele de perete şi trase adânc aer în piept.

Carole avea dreptate.

Nimic nu era mai important decât să fie cu Jay, bărbatul pe care-l iubea, indiferent ce fusese între ei, în trecut. Vor avea un copil – el îi promisese asta – şi era chiar posibil ca o inimioară minusculă să bată chiar acum în trupul ei.

Uşa unui apartament se deschise şi vocea unei femei răsună în liniştea totală din acea parte a vasului.

Toni se desprinse de perete, ascunzându-se după colţ. Ceea ce văzu, în continuare, pe holul larg, o făcu să deschidă ochii mari, de uimire, inima începând să-i bată nebuneşte.

Gloria, îmbrăcată într-un neglijeu transparent, verde-pal, închidea uşa apitamentului şase. Apartamentul lui Jay.

— Am crezut că n-ai s-o faci, îi spuse Carole, sec, de la masa de toaletă, fiind cu spatele la Toni, când aceasta intră în cameră. Eşti chiar o… Toni, ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă Carole îngrijorată, întorcându-se şi văzând faţa palidă a Toniei.

— Nu… nu era singur, îngăimă ea, buza de jos tremurându-i. Ea

— Gloria – era cu el.

— Oh, Dumnezeule. Vrei să spui că ai intrat peste ei?

— Toni scutură din cap şi, clătinându-se, porni spre pat, prăbuşindu-se pe el ca un balon dezumflat. Ea tocmai pleca. În neglijeu.

Îşi fixă privirea în podea, nevăzând şi neauzind nimic, exceptând vocea interioară ce-i spunea că Jay o minţise când îi spusese că Gloria nu însemnase nimic pentru el, de la căsătoria lor. Evident, în acel „nimic" nu era inclusă şi fidelitatea fizică, ceva ce aparent nu era atât de important pentru unii bărbaţi. În timp ce ea respingea atingerea unui alt bărbat, Jay era genul de bărbat care nu era refractar la farmecele unei alte femei. Iar Gloria ştia să se folosească de ele.

— Toni, îmi pare rău, îi întrerupse gândurile Carole, punându-i o mână pe umăr. Dar asta nu înseamnă neapărat că este ceva serios, nu? Gloria era disponibilă, din punctul lui de vedere, şi n-a ascuns lucrul ăsta.

Trezită brusc la viaţă, Toni strigă, cu aprindere:

— Mulţi bărbaţi mi s-au arătat disponibili, de-a lungul acestor doi ani, dar eu n-am sărit în paturile lor!

— Cu bărbaţii este altceva, o consolă Carole. Actul sexual poate însemna totul sau nimic, pentru ei. Adesea, nu este altceva decât o eliberare fizică. Şi bănuiesc că pentru Jay…

— Renunţă, Carole. În ceea ce mă priveşte, s-a terminat totul între mine Jay. Nu mai vreau să-l văd vreodată.

— Asta va fi greu, pe un vas înconjurat de kilometri de ocean, îi aminti Carole, usturător. Numai dacă vrei să te ascunzi aici în cutia noastră de chibrituri…

— Exact asta voi face! exclamă Toni. Voi rămâne aici până vom ajunge la Los Angeles, atunci voi…

— Mai sunt patru zile până la Los Angeles, îi atrase atenţia Carole, cu înţelepciune, şi tu eşti angajată să asiguri distracţia pasagerilor.

— Nu-mi pasă. Voi recupera în croaziera următoare.

— Dacă va mai fi o următoare croazieră, i-o întoarse Carole, enigmatic, deşi privirea îndreptată spre Toni era plină de compasiune.

Se îndreptă spre uşă. Văd că eşti supărată astăzi, oricum.

— Căpitanul Vance – toată lumea – se vor întreba ce s-a întâmplat cu mine.

— Le voi spune că ai contractat o boală tropicală.

— Şi dacă îi vor cere detalii doctorului Mackenzie?

— Îi voi da nişte răspunsuri evazive, spuse Carole, care era în relaţii de prietenie cu doctorul de pe vas.

Cabina deveni deodată pustie, după plecarea Carolei. Toni începu să se plimbe, neliniştită, între masa de toaletă şi uşă. Sărind peste micul dejun, o foame de lup pusese stăpânire pe ea, când Carole îşi făcu din nou apariţia. Tava încărcată pe care o ţinea în mâini, o făcu pe Toni să se aplece repede s-o ia.

— Dacă te-ar vedea acum toţi cei care te compătimesc, spuse Carole, pe un ton sec. Toată lumea, de la căpitan în jos, ţi-au transmis mesaje de simpatie.

Toni se repezi, înfometată, la delicioasa pulpă de pui, asezonată.

— Mm, mormăi ea, este minunat.

— Soţul tău părea foarte îngrijorat pentru tine, spuse Carole intenţionat, privind-o plină de curiozitate.

— Vrei să spui, Jay? Îmi imaginez cât de îngrijorat era, răspunse Toni, cu sarcasm. Nu înţelegi? Este îngrijorat doar de afacerea, pe care trebuie s-o încheie la Los Angeles. Bărbatul care trage sforile, nu se abate de la principiile lui. În ceea ce-l priveşte pe Jay, are nevoie de o soţie care să-i consolideze statutul de multimilionar. Asta este. Punct.

— Cred că greşeşti, veni răspunsul Carolei, nu pare deloc aşa cum l-ai descris tu. Mie-mi place, adăugă ea, cu evidentă sfidare. Era, într-adevăr, foarte îngrijorat pentru tine.

— Ştie să se folosească de farmecul lui, atunci când îi convine, replică Toni sec, recunoscând semnele influenţei pe care Jay o avea asupra femeilor. Cum Carole se întoarse spre uşă, Toni adăugă, plină de remuşcări: Carole, mulţumesc pentru masa de prânz.

— N-ai pentru ce. Mă duc să pregătesc acum tortura de după-amiază de la piscină. Se referea la finalul concursului de înot pentru copii, o activitate supravegheată de obicei de Toni.

— Îmi pare rău. Toni se ridică în picioare, dar Carole îi făcu semn să stea pe loc.

— Rămâi unde eşti. Impresionezi mai mult, ascunzându-te aici.

Să impresioneze, era departe de ceea ce intenţionase Toni, dar o lăsă pe Carole să plece, după ce o prevenise în privinţa unor participanţi la concursul de înot. Existau întotdeauna mici probleme cu copiii, şi în această croazieră Tommy Waren, un băiat unsprezece ani, fiul unui cuplu de liber profesionişti, era una dintre ele.

— Îl iau de gât şi-l arunc peste bord, dacă-mi creează vreo problemă, spuse Carole, părăsind cabina.

Toni se întinse din nou pe pat, căzând într-un somn adânc.

Zgomotul strident al unei alarme o trezi pe Toni din somnul fără vise. Experienţa ei îndelungată, o făcu să realizeze instantaneu că urgenţa nu era legată de siguranţa vasului. Alarma intermitentă anunţa un accident, cum ar fi căderea unei persoane peste bord.

Chiar înainte ca simţurile ei să înregistreze faptul, fu pe picioare, alergând. Pasagerii, alarmaţi, se îngresuiseră la lift, cu vestele de salvare trase peste cămăşile cu mâneci scurte.

— Vă rog – nu există niciun motiv de panică, Toni ridică vocea, pentru a acoperi gălăgia provocată de pasagerii speriaţi. Atunci, de ce a sunat alarma? întrebă un bărbat, cu brutalitate.

— Dacă v-aţi fi uitat la bărcile de salvare, aţi fi realizat că alarma aceasta s-a dat pentru cu totul altceva.

— Cum ar fi? întrebă sceptic bărbatul din spatele ei. Urcă piraţii la bord? Este posibil ca cineva să fi căzut peste bord, dar…

Pasagerii deveniră din nou neliniştiţi, îngrijoraţi de soarta membrilor de familie aflaţi pe punţile superioare.

— Este probabil un membru al echipajului, adăugă ea. S-a mai întâmplat, şi omul a fost salvat fără probleme. Acum, vă rog, nu… Se opri brusc, când uşile liftului se deschiseră şi mulţimea năvăli înăuntru, suprasolicitând mecanismul. Considerând că orice efort ar fi fost inutil, porni spre scările ce legau o punte de cealaltă.

Mulţimea roia pe puntea bărcilor de salvare, în ciuda eforturilor depuse de un membru al echipajului de a crea spaţiu. O barcă era lipsă, ca un dinte dintr-un şir perfect simetric, şi porţile balustradei deschise larg spre mare.

Toni îşi croi drum spre balustradă, pasagerii nemulţumiţi dându-se la o parte la vederea uniformei. Nou-veniţii puneau întrebări, primind răspunsuri de la cei în cunoştinţă de cauză.

— Unul dintre puşti a căzut peste bord.

— Un pasager a sărit după el, dar a trecut ceva timp, până când vasul a încetinit.

— Barca de salvare aproape a ajuns acolo.

La oarecare distanţă de vas, Toni zări barca apropiindu-se de două capete, abia desluşite. Răsuflă uşurată. Cei doi vor fi salvaţi.

Eliberată de tensiunea provocată de scena dramatică, Toni îşi îndreptă privirea spre spectatorii de lângă balustradă, zărind-o şi pe Carole, care o consola pe mama lui Tommy Warren.

Deci, Tommi era băiatul care căzuse peste bord! Toni nu fu deloc surprinsă, schiţând chiar un zâmbet. Oare Carole se ţinuse de cuvânt, şi-l aruncase pe puşti peste bord?

Gloria stătea lângă balustradă, urmărind cu atenţie operaţia de salvare, Cyrus se afla în spatele ei, dar nici urmă de Jay. Era, ca de obicei, prins în universul afacerilor lui, gândi Toni, un accident minor neprezentând vreo importanţă pentru el.

— L-a prins, strigă triumfător un bărbat de lângă ea. Tipul ăsta merită o medalie!

— Cine este?

— Nu ştiu, dar, indiferent cine e, va fi eroul

croazierei!

— Oh, Doamne, priviţi acolo.

Toni privi şi se îngrozi de ceea ce văzu. Unul dintre membrii echipajului îl ridica în barcă pe băiatul salvat, în timp ce ceilalţi se uitau disperaţi după salvator, care dispăruse după ce-l predase pe puşti echipajului.

Părea să fi trecut o veşnicie, până când trupul fără vlagă al bărbatului fu ridicat în barca de salvare.

— Ceva s-a întâmplat cu el, spuse pasagerul de lângă Toni. Există rechini în apa asta?

— Puţin probabil. Cred că este doar epuizat din cauza efortului.

Se lăsă liniştea, când barca se apropie de vas. Toni realiză, cu mult înainte ca scripeţii să fie puşi în mişcare pentru a ridica barca de salvare la nivelul punţii, că bărbatul întins între bănci era Jay.

Capitolul 9

Jay era încă inconştient, când îl duseră la spitalul vasului. Vânătaia, deja apărută între sprâncenele lui, explica pierderea cunoştinţei, în momentul în care un val puternic îl izbise de marginea bărcii.

Spitalul cu două paturi era deja plin de oameni, când Toni ajunse acolo. Doctorul Mackenzie, stătea pe marginea patului, la oarecare distanţă de figura inertă a lui Jay, uitându-se la grupul care se întrunise acolo, format din căpitan, Gloria, Cyrus, Rick şi patru membri ai echipei de salvare, care veniseră să vadă cum evoluau lucrurile.

— Nu mai puteţi face nimic pentru el, acum, le spuse doctorul, pe un ton aspru. A suferit o lovitură puternică la cap, dar îşi va reveni în timp. Doresc să ieşi cu toţii de aici.

— Desigur, nu este vorba şi despre mine, doctore, nu-i aşa? întrebă Gloria, cu răceală în glas.

O să vrea să mă vadă, când îşi va reveni.

— Eşti soţia lui?

— Nu, dar…

— Eu sunt soţia lui, spuse Toni, din cadrul uşii.

Ea abia realiză liniştea care se lăsă, în urma şocului produs de anunţul ei. Toată atenţia îi era concentrată

asupra trupului inert de pe pat. Căpitanul Vance fu cel care rupse tăcerea.

— Toni, nu te simţi bine, nu ştii ce vorbeşti. Căpitanul se apropie de ea, cu mâna întinsă. Poate ar trebui să te consulte doctorul, dacă tot eşti aici.

— N-am nevoie de doctor, insistă ea cu încăpăţânare, luându-şi ochii de pe figura nemişcată a lui Jay. Jay este soţul meu, şi e de datoria mea să fiu lângă el.

Gloria, cu faţa ca o mască, interveni, furioasă.

— Este regretabil, că n-ai ţinut cont de îndatoririle tale acum doi ani, când l-ai părăsit.

Toni îşi întoarse încet privirea spre Gloria, ignorând figurile uimite ale celorlalţi, din încăpere.

— L-am părăsit din cauza minciunilor tale. Trebuia să-l fi ascultat pe el, nu insinuările tale, care n-aveau niciun sâmbure de adevăr.

— Adevăr? – ce ştii tu despre adevăr? Eu şi cu Jay ne iubim încă de când am început să lucrez pentru compania lui! De ce crezi că mă lua pe mine, şi nu pe tine, în toate călătoriile lui de afaceri?

— N-am nevoie de acest scandal, în spitalul meu, interveni doctorul Mackenzie, ţâfnos. Toată lumea să iasă, cu excepţia soţiei pacientului.

Gloria se repezi spre patul lui Jay.

— Jay, iubitule, eşti bine? întrebă ea, cu o voce plângăcioasă, punându-i mâna pe frunte.

Fără să deschidă ochii, Jay spuse plictisit:

— Voi fi imediat ce voi rămâne singur cu soţia mea, aşa cum bine a spus doctorul.

— Dar, Jay…

Cyrus fu cel care, înaintând câţiva paşi, o luă pe Gloria de braţ şi o conduse afară.

Trecând pe lângă Toni, îi făcu un semn scurt cu ochiul, care o asigură că o va ţine pe femeie departe de spital.

Căpitanul Vance puse o mână părintească pe umărul Toniei.

— N-am pretenţia să aflu ce se petrece aici, dar sper

că orice ar fi, este bine pentru tine.

Toni dădu afirmativ din cap, forţându-se să schiţeze un zâmbet, ochii îndreptându-i-se către Rick, care stătea nehotărât lângă uşă. Privirea îi era jumătate nedumerită, jumătate acuzatoare, dar reuşi în cele din urmă să dea uşor din cap, în semn de confirmare, apoi ieşi din încăpere.

Grupul plecase deja, rămânând doar doctorul. Dregându-şi glasul, aruncă o ultimă privire pacientului său, apoi se îndreptă spre uşă.

— Puteţi vorbi în linişte, spuse acesta. O să am grijă să nu fiţi deranjaţi.

După plecarea lui se lăsă o linişte totală, şi Toni părea să fi împietrit locului. După discuţia avută cu Gloria, câteva momente mai devreme, picioarele îi erau acum paralizate de incertitudine.

— Ai de gând să stai acolo toată ziua, sau să profiţi de oferta doctorului de intimitate?

Privirea i se îndreptă spre patul de unde Jay, cu ochii larg deschişi, o privea ironic.

— Am… poate ar trebui să te odihneşti puţin, bâiguii ea.

— La naiba cu odihna! explodă el, cu vocea lui normală, toate semnele de slăbiciune dispărându-i. Vino aici.

Picioarele i se mişcară parcă singure şi când ajunse lângă pat, braţele lui o traseră lângă el.

— De ce ai simulat că eşti bolnavă, azi? o întrebă Jay cu o voce caldă, trecându-şi degetele prin părul ei des.

— N-a fost chiar o simulare.

— Se pare că te simţi bine, acum.

— Nu aici, protestă ea, cu răsuflarea întretăiată, alarmându-se când Jay îi trase fermoarul tricoului, strecurându-şi mâinile calde şi puternice pe umerii ei, pentru a-l trage în jos.

— De ce nu? Doctorul ne-a promis intimitate.

— Ştiu, dar… Toni îşi ridică rapid tricoul şi-şi încheie fermoarul. Jay, trebuie să vorbim, mai întâi. Aşa cum am spus şi aseară, să facem dragoste nu rezolvă nimic.

— Ar putea rezolva problema mea, stingând flacăra pe care ai aprins-o în mine aseară, murmură el.

— Jay, este mult mai important să… stăm de vorbă, mai întâi. Eu…

— Pui condiţii, Toni? Ce-a fost toată discuţia aia cu Gloria, de acum câteva minute? Era vorba cumva de a avea încredere în acţiunile mele, şi nu în vorbele ei?

— Eu vreau să am încredere în tine, Jay, spuse ea, cu tristeţe. Numai că…

— Bine, vorbim mai târziu.

— Dar, eu… Restul cuvintelor se pierdură pe buzele lui, care se lipiră de ale ei, forţând un sărut pe care nu fu în stare să-l refuze, aşa cum nu refuză nici să se lase purtată pe cele mai înalte culmi ale extazului.

— Cum crezi că aş avea ochi pentru o altă femeie? întrebă el mai târziu, gâfâind.

Cu atât mai puţin pentru Gloria.

— Am văzut-o ieşind de la tine, azi-dimineaţă. Arăta… foarte atrăgătoare, în neglijeul ăla verde.

Jay îşi fixă privirea în ochii ei.

— Şi ai gândit… ce, mai exact?

Ea clipi, lăsându-şi privirea în jos.

— Tu ce crezi? Că… şi-a petrecut noaptea cu tine. Aşa e?

Făcu ochii mari, zărind licărul de mânie ivindu-se din nou în ochii lui.

— Tot n-ai încredere în mine, nu? întrebă în cele din urmă, pe un ton obosit.

— Am, Jay, sincer am, interveni ea repede, apoi continuă mai nehotărâtă. Numai că…

— Numai că tu crezi pe jumătate toate balivernele spuse despre mine, aici, mai devreme. Pentru numele lui Dumnezeu, Toni, până acum nu ţi-ai dat seama că tu eşti singura care înseamnă ceva pentru mine? Adevărat, am avut o scurtă aventură, când a venit prima dată la firmă… este o femeie atrăgătoare, care arată foarte bine. Dar există femei care au şi altceva, în afară de un aspect fizic atrăgător. Mi-am dat seama de asta, când te-am cunoscut

pe tine.

— Am crezut, şopti Toni, că te-ai întors la ea, după… după seara trecută. N-am vrut să te las, Jay, dar eu sunt angajata companiei, pentru a-i face pe pasageri să se simtă bine. Am pornit spre apartamentul tău, azi-dimineaţă, să-ţi spun că… te iubesc, orice ar fi.

Pentru un timp interminabil, Jay nu scoase vreun cuvânt, apoi spuse, cu încordare:

— Şi când ai văzut-o pe Gloria ieşind din apartamentul meu, în neglijeu, te-ai gândit că şi-a petrecut noaptea cu mine. La fel cum ai presupus că era amanta mea, când plecam împreună în călătoriile de afaceri.

Toni ridică din sprâncene.

— Tocmai a afirmat că…

— De ce ţi-e atât de greu să mă crezi pe mine, o întrerupse el, brusc, când eşti oricând gata să dai crezare oricărei tâmpenii, pe care ţi-o spune Gloria?

Jay aruncă cearşaful de pe el şi sări din pat, punându-şi halatul din prosop, de pe marginea fotoliului. Mâinile lui pipăiră automat buzunarele, căutând o ţigară, de care evident avea nevoie în acel moment, apoi îşi trecu dezamăgit mâna prin păr.

— Nu te gândeşti că m-aş fi căsătorit cu ea, cu mulţi ani în urmă, dacă aş fi vrut-o în viaţa mea? explodă el, dând roată patului, ignorând umerii goi ai Toniei, ce păreau întunecaţi, în contrast cu cearşaful alb de pe ea.

— Nu neapărat, replică Toni, liniştită.

Gloria este atrăgătoare, dar nu este femeia supusă şi blândă, pe care ţi-ai dori-o ca soţie.

Câteva momente, Jay se uită fix la ea, cu ochii mari, plini de uimire. Un zâmbet amuzat i se ivi în colţul gurii, când se aşeză la capul patului.

— Vrei să spui că o astfel de soţie ai fost tu? Cred că te-a lăsat memoria, căci îmi amintesc perfect că a trebuit să lupt pentru fiecare centimetru din drumul spre tine, incluzând faptul că a trebuit să mă căsătoresc cu tine, ca să te aduc în patul meu.

— Asta şi vreau să spun, strigă Toni, întorcând capul

pentru a-i evita privirea insistentă. Ai fost în stare de orice ca să obţii ce doreşti, chiar să… urci la bordul vasului ăsta, pretextând că vrei să-l cumperi, numai pentru a te prezenta cu o soţie şi a obţine contractul.

Jay tăcu un timp atât de lung, încât ea îşi întoarse capul, aruncând o privire feţei lui palide. În cele din urmă, spuse cu o voce rece ca gheaţa.

— Îmbracă-te, îi ordonă, brusc.

— De… de ce?

— Pentru că nu doresc ca soţia mea să defileze pe vas în starea asta.

Priviri curioase se îndreptară către ei în timp ce traversară holul, şi la fiecare oprire a liftului, în drumul spre puntea specială, de jos. Ignorându-le pe toate, Jay o conduse în tăcere de-a lungul pasajului spre apartamentul său. Odată ajunşi acolo, o împinse spre unul dintre fotoliile ce flancau ferestrele largi, aşezând-o în el, cu fermitate, dar nu lipsit de delicateţe.

Tot fără să vorbească, intră în baie, de unde ieşi după un timp, îmbrăcat într-o cămaşă curată şi o pereche de pantaloni largi. Cu o ţigară în mână, se deplasă cu paşi repezi spre micul bar. Fără s-o întrebe ce preferă, turnă o vodcă pentru ea şi un whisky sec pentru el.

— Crezi că ar trebui să bei? îndrăzni Toni, ridicând automat mâna pentru a lua băutura pe care n-o ceruse. Ai o vânătaie serioasă pe frunte.

— Mă simt foarte bine, răspunse el nervos, aşezându-se într-un alt fotoliu de lângă ferestre. Câteva momente, păru fermecat de valurile înspumate ale mării, apoi, oftând, începu să vorbească, cu greutate. Nu m-am întors pe vas, să trec prin circul ăla cu balul mascat, numai pentru a te sensibiliza pe tine şi a nu pierde contractul. Adevărul este că n-aveam deloc nevoie de tine pentru această afacere. Jacob Ansell este un tip religios, dar în acelaşi timp este şi un om de afaceri – unul încăpăţânat.

— Dar tu… ai spus că voia să mă cunoască.

— Voia… pur şi simplu, din politeţe. El şi soţia lui au fost foarte amabili cu mine, când am fost în Los Angeles, şi

m-au rugat să te aduc, să-ţi fac cunoştinţă cu ei, când ne întoarcem în State. Afacerea era deja încheiată, când am plecat. Deci, înţelegi, nu ăsta a fost motivul pentru care m-am întors. Dar nu mă aştept să crezi asta, atâta timp cât n-ai avut niciodată încredere în mine, în timpul mariajului nostru.

— Te… te cred, şopti Toni. Cum putea să nu-l creadă, când stătea acolo, spunând toate lucrurile astea, ca şi când nu mai aveau nicio importanţă pentru el?

Ca şi când ea nu mai era importantă pentru el!

El îi ignoră cuvintele, ca şi când ea n-ar fi vorbit.

— Şi dacă tot suntem la capitolul încredere, ar trebui să afli întreaga poveste. Am aşteptat cu nerăbdare să mă întorc, să-ţi dau o veste care să te facă fericită, şi poate… Se opri, dând pe gât restul de whisky din pahar.

— Eu şi cu Jacob, spuse el de la bar, în timp ce-şi umplea paharul, după două şedinţe, prelungite până noaptea, am făcut o înţelegere, să luăm Aztec Queen şi să facem o propunere de preţ. El ignoră din nou icnetul Toniei. De fapt, de asta ai văzut-o pe Gloria ieşind din apartamentul meu, azi-dimineaţă. Cât am lipsit eu, toată corespondenţa a venit pe numele ei, aşa că telegrama de confirmare a lui Jacob era la ea.

— Oh, Jay! Toni era uluită, incapabilă să gândească, sau să articuleze cuvintele.

— Asta este, Antonia! Jay se îndreptă spre ea, iar ochii lui lipsiţi de viaţă o înfiorară.

— Jay, te rog… nu fi aşa, îl imploră ea. Îmi pare rău… Te-am judecat greşit, ştiu, dar…

— Niciun dar! Se aplecă spre ea şi, prinzând-o de coate, o trase cu forţa din fotoliu, degetele lui înfigându-se în pielea ei catifelată. Un bărbat aşteaptă anumite lucruri de la soţia lui, exact aşa cum şi ea aşteaptă anumite lucruri de la el. Chiar în capul listei mele se află încrederea pe care trebuie s-o aibă în el, şi pe o scară de la unu la zece, tu te afli la zero! O scutură uşor, apoi îi dădu drumul să cadă înapoi în fotoliu.

Toni se înfurie brusc.

— Dar aşteptările mele? Am şi eu dreptul să mă aştept ca soţul meu să-mi acorde puţin din timpul lui! Orice altceva a fost mai important în viaţa ta, decât mine! Nu-mi trebuie foarte multă imaginaţie să realizez că nici nu ţi-a fost dor de mine, după ce te-am părăsit!

— Mi-a fost dor de tine, dar am vrut să mai aştept să te mai maturizezi puţin, chiar dacă, fugind la mami şi la tati, nu însemna că vei deveni o altă femeie, decât răsfăţata care erai. El îşi trecu mâna prin păr, în timp ce ochii ei se umplură de lacrimi. Îmi pare rău pentru părinţii tăi. Ştiu ce mult au însemnat pentru tine. Dar realitatea este că te-au crescut în aşa fel, încât ai devenit o tânără îngustă la minte, care nu era pregătită să devină soţia mea, sau a oricui altcuiva!

— N-am primit prea multe observaţii în dormitor! îi aruncă ea, ridicându-se în picioare şi înfruntându-l cu privirea.

— Mariajul nu se bazează numai pe sex, după cum îmi spuneai adesea. Jay făcu un gest de concediere cu mâna, întorcându-se spre fereastră.

Aşa, nu ajungem nicăieri. Am greşit când m-am gândit că o putem lua de la început. Mai degrabă, vom fi încă unul dintre cuplurile care divorţează.

— Asta îmi convine de minune! îi aruncă Toni, răsucindu-se pe călcâie şi ieşind din cameră.

Carole era mult mai frumoasă decât o văzuse Toni vreodată, aşa cum stătea în faţa altarului improvizat din holul principal, cu figura hotărâtă a lui Mike lângă ea. Rochia albastră, simplă, accentua albastrul ochilor ei.

Când capelanul începu să vorbească, Toni îşi plimbă privirea prin holul plin de flori.

Fotoliile aranjate erau pline, primele două rânduri fiind rezervate membrilor echipajului.

Marian, îmbujorată la faţă, stătea alături de figura serioasă a lui Rick.

El purta cea mai bună uniformă, iar Marian îşi pusese o rochie multicoloră, dintr-un voal transparent.

Transformarea Marianei era totală, şi Toni simţi o

uşoară invidie când ochii acesteia îi întâlniră pe ai lui Rick, într-un zâmbet care nu mai avea nevoie de cuvinte.

— Carole, îl iei pe acest bărbat…

Ridicându-şi privirea spre rândurile pline, Toniei i se puse un nod în gât când întâlni ochii lui Jay. Se afla în primul rând, în dreapta căpitanului, la fel de frumos ca întotdeauna, în costumul închis la culoare şi cămaşa albă.

Deliberat, el întoarse capul şi Toni se simţi din nou cuprinsă de aceeaşi nefericire pe care o trăise în ultimii doi ani.

— …poţi săruta mireasa.

Mike o sărută pe Carole, într-un fel care-i produse Toniei un gol în suflet, şi privirea ei, automat, o căută din nou pe a lui Jay. Dar fotoliul lui era gol.

Când plecase?

Mintea îi era doar pe jumătate la urările de bine ale echipajului şi pasagerilor, care se îngrămădiră în hol, în jurul cuplului proaspăt căsătorit, şi mai târziu, în sufragerie, unde fusese instalat bufetul pentru somptuoasa ceremonie.

Toni, neinteresată de mâncare, îşi lăsă privirea să rătăcească pe figurile familiare din jurul mesei.

Gloria se afla acolo, cu jovialul Cyrus, Marian cu Rick, şi când texanul însoţit de comesenii lui gălăgioşi se apropiară, se refugie într-un colţ al sufrageriei, de unde putea, nestingherită, să-l caute pe Jay cu privirea.

Timpul se scurse cu greu, şi când dopurile sticlelor de şampanie începură să pocnească, fu evident că Jay nu era acolo. Toni îl putea recunoaşte din orice mulţime, într-o clipă.

Gura îi îngheţă, într-un zâmbet protocolar, când Mike şi Carole se aşezară în spatele unei mese separate, pentru ceremonia de tăiere a tortului.

— Mai dă-i o porţie, Rico, îi spuse Carole asistentului ei, zâmbind, când întâlni privirea nedumerită a Toniei.

Se pare că Jay nu este aici, dar aş vrea să guste din tortul nostru de nuntă.

— Oh. Nu… nu-i prea place tortul cu fructe, răspunse

Toni, fără vlagă.

— O să-i placă, dacă i-l duci, îi sugeră Carole, în şoaptă. Pur şi simplu îmi displace ideea că este singur, când eu sunt atât de fericită.

Ochii Toniei se umplură de lacrimi.

— Sper să fii întotdeauna la fel de fericită ca acum, spuse ea, şi un zâmbet strâmb se ivi în colţul gurii lui Carole.

— Nu voi fi, dar cel puţin, voi avea toate astea, de care să-mi amintesc. Luă porţia în plus pregătită de Rick, şi i-o înmână Toniei. Du-i asta, n-are ce să strice.

Carole, ţi-am spus…

— Ştiu, ştiu, totul s-a terminat între voi. Dar, te rog, nu mă refuza în ziua nunţii mele.

Toni scoase un oftat, apoi zâmbi.

— Bine. Mulţumesc.

Capitolul 10

Cu cele două farfurii într-o mână, Toni bătu la uşa apartamentului lui Jay. Nu se auzi niciun zgomot, şi Toni se întoarse să plece, uşurată că Jay se afla probabil într-unul din baruri. Oricum nu ştia ce i-ar fi spus. Ea nu renunţase la mândria ei, într-atât încât să-i cadă în genunchi, cerşind o altă şansă, pentru a face ca lucrurile să meargă între ei.

Se auzi o uşă închizându-se, în interiorul apartamentului şi, trăgând adânc aer în piept, bătu din nou. De data asta, auzi un „Intră!”, ţâfnos.

Închizând uşa în urma ei, îl zări pe Jay pe marginea patului. El întinse mâna să-şi ia haina de la costum, pe care evident o dezbrăcase mai devreme, rămânând cu ea în aer, când realiză cine era musafirul lui.

Expresia feţei nu i se putea vedea, din cauza luminii difuze din dormitor, dar trupul îi era încordat, evident.

— Ţi-am… adus nişte tort de la nuntă, îi spuse ea, în tinzând mâna în care ţinea farfuriile.

Ironia, care nu i se putea citi pe faţă, fu evidentă în glasul lui.

— De unde grija asta bruscă, de soţie? Sau nu trebuie să întreb? Trânti la loc haina pe pat şi porni spre salon,

spunând, peste umăr:

— Nu-i aşa că femeile devin întotdeauna nostalgice la nunta altor femei?

— Cred că da, îndrăzni Toni, intrând în dormitor şi lăsând farfuriile pe masa de toaletă, înainte de a-l urma în salon. Dar nu de asta am venit.

Jay luă o ţigară dintr-un pachet de pe măsuţa de cafea şi o aprinse.

— Deci, de ce ai venit?

— Pentru că…

Toni se opri, muşcându-şi buza. Orice ar fi spus în momentul acela, ar fi sunat banal. Jay, vreau să mai încercăm o dată… s-o luăm de la început.

Odată ce începuse, părea că nu-şi mai putea opri cuvintele ce-i veneau mereu pe buze.

— Eram prea tânără, prea lipsită de experienţă, prea… egoistă, să realizez atunci că… nu trebuia să încerc să te schimb în ceea ce tu n-ai putea fi vreodată. Doream să fii ca tatăl meu, pentru care nimic nu era mai important decât familia şi casa. Dar în acelaşi timp doream să fii bărbatul de care mă îndrăgostisem, bărbatul care construise un imperiu prin propriile sale eforturi. Am… vrut prea mult de la tine.

Spusese tot ce avusese de spus, dar Jay tot nu făcuse vreun pas spre ea, nu schiţase niciun gest că ar fi înţeles. Nici măcar nu se uitase la ea, de când începuse să vorbească. Acum o făcu, însă cu precauţie.

— Ce te face să crezi că va fi altfel de data asta?

Inima Toniei începu să bată mai repede. Cel puţin, lua în considerare propunerea ei.

— Nu pot să garantez, şopti ea. Nici nu pot să spun că nu voi mai fi geloasă pe Gloria. Ştiu doar că te… iubesc… că te doresc…

Vocea lui o întrerupse brusc.

— Vino aici! Vino aici, repetă el, cu mai multă blândeţe. Ca şi când ar aspiti-o, el deschise braţele şi ea, fără a aştepta o a doua invitaţie, cu un strigăt gâtuit, se aruncă în braţele lui.

— Iartă-mă, Jay, suspină ea, deschizându-i nasturii de la cămaşă, dar vreau să mă revanşez faţă de tine. Am fost atât de proastă.

— Şi eu trebuie să mă revanşez faţă de tine, iubito. Şi eu am cerut prea mult de la tine. Ridicându-i bărbia, o forţă cu blândeţe să se uite în ochii lui. Unde crezi că aveam de gând să plec, când ai venit? întrebă, cu voce răguşită.

Toni scutură din cap.

— Nu ştiu. Unde?

— Veneam să te caut, să-ţi spun cam aceleaşi lucruri, pe care mi le-ai spus tu.

— Oh, Jay, murmură Toni, lăsându-şi capul pe pieptul lui.

— Mai sunt câteva lucruri pe care am omis să ţi le spun ieri.

— Mi-ai spus că vrei să cumperi Aztec Queen, şi că ai semnat contractul ăla. Mai poate fi şi altceva?

— Da, mărturisi el. Am pus o condiţie, când am semnat înţelegerea cu Jacob.

— Condiţie? întrebă ea.

— Nu ştiu dacă este una bună, acum, dar se pare că va fi, la timpul potrivit.

— Jay, pentru Dumnezeu, spune-mi, înainte să mor de curiozitate!

— Ei bine, am insistat ca soţia mea să fie singura care va răspunde de vas.

— Eu? exclamă Toni, făcând ochii mari. Dar, cum voi putea face asta, când noi locuim în Chicago?

— N-am spus că o să navighezi cu ea, am spus că vei răspunde de ea, vei lucra cu proiectanţii la planul de interior, apoi vei alege culorile, şi aşa mai departe.

— Totuşi, e drum lung de la Chicago.

— Ştiu că Chicago e departe, răspunse el răbdător, dar tu nu vei fi. Nu ţi-am spus că-mi deschid o filială la Los Angeles.

Toni sări în picioare, aproape dându-l jos de pe marginea canapelei.

— Ce faci?
— Am spus că…
— Te-am auzit, îl întrerupse ea. Asta nu înseamnă că… vom locui pe coasta Pacificului?
— Am crezut că o să-ţi placă ideea. Sunt câteva proprietăţi foarte frumoase acolo, unde locuieşte Jacob şi familia lui. Cu vedere la mare, aer curat, camere multe pentru copii. Şi câini. Întotdeauna mi-am dorit să am câini.
— Nu-mi vine să cred. Mintea Toniei lucra cu repeziciune, luând în calcul toate implicaţiile acestei mutări. Şi, salariaţii? O să-i… transferi pe toţi de la Chicago?
— Pe unii, dar majoritatea va rămâne acolo. M-am gândit că putem păstra apartamentul de acolo, pentru când vom merge în vizită. El râse pe înfundate. Dacă îţi faci probleme pentru Gloria, nu este cazul. Cred că şi-a îndreptat toată atenţia către Cyrus.
— Serios? Toni căzu pe gânduri, o clipă. Îmi place Cyrus. N-aş dori să-l văd suferind.
— Poate să-şi poarte singur de grijă, o asigură Jay, schiţând un zâmbet, şi Gloria.
— Te iubesc, Jay Stanford.
— Şi eu te iubesc, Antonia.
Mult mai târziu, Toni se trezi şi murmură, cu o voce răguşită.
— Câţi… câini?
— Unul pentru fiecare copil, spuse el, ştergându-i Toniei zâmbetul de pe buze cu un sărut.
Sfârşit